

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொல் முத்திரை

தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

ஆழ்வார் திருவடிக்கீசானம்.

பெரியதிருமொழி
பதினொராய்பத்து முதல்திருமொழி
குன்றம் பாவேசம்.

வ்யா;—குன்றம்பாவேசம். பகலிகளின் காலிலே விழுந்து என் னையும் அயனையும் சேவிலேனுமென்றான் கீழ்த்திருமொழியில்; அவை இது செய்தனலில்கை. அதுசூழ்மெலெ தென்றல் துடக்கமரன பாத (அ) சபதார்த்தங்களின் கீழி லீலிக்கப் போகாமையானே, ஜீவகத்தில் கலையற்று கோஷுப்டிச் சொல்லுகிற பிராட்டி. பாகாத தாலே தந்தகையையப் பேசுகிறார். *

மு;—குன்றமொன் திறத்தேதந்தி மாமழை
அன்றகாத் த வாய் வரக்கரை
வென்றலில்லியார் வீரமெகொனோ
தென்றல்வந்து தீவிக மென்செய்கேன். (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	பகல்களுமிடையரும் கல்வர்க்கித்தால் கோஷுபட்டவன்று	வென்ற	ஜயித்த
குன்றம்ஒன்று	ஒருகொவர்த்தக பர்வ தந்தை	வில்கலியார்	வில்கலையுடையான பெருமானுடைய
கடுத்தி	கழுமலமாகக் கீளாந் தெடுத்தி,	வீரமெகொனோ	வீரப்பாட்டையப் பின் சென்றே,
வந்தி	குடையாகத்தரித்து,	தென்றல்	தென்றல்காற்றினது
மாமழை	பெருந்த மழையில்	வந்து	கானிகுக்குமிடமேற
காத்	(அவர்க்காரகவித்தரு)	தீ	எரிவய வந்து
ஆம்மான்	வில்கலியாய், [வின]	கீகம்	கீசானின்றது?
அரக்கரை	உரையுணர்நியகரய டைய	என்செய்கேன்	(இதற்குநான்) என்ன செய்யக்கடவேன்?

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (குன்றமொன் தெடுத்தி) வர்ஷத்துக் குப் பரிஹாரமாகிவநிப்பது - குடையாயிருக்க, மலையை எடுத்தா

அந்;—குன்றம்பாவேசம். (செவில்கை) வருகைக்குமெகையகைகை.

அந்;—முதற்பாட்டு. (குந்தமிதயாதி) (பரிஹாரமாக) - கிலர்த்தகமாக,

*அக-அ பெரியதிருமொழி-கக-ப, க-தி, உ-பா, கா-கும்,

மு;—கா-கும் வார்பனிக்கடலு மன்னவன்
தாரு மார்வமும் கண்ட தண்டமோ
சோரு மாமுசில் துளியினூடுவந்து
சாவாடைதா னீருமென்னையே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கா-கும்	காசமேகத்தையும்	சோரும்	வல்லியாசின்ற
வார்	குறைவறநிலைந்து	மாமுசில்	மேகக்கனிநூடைய
பனி	குளிர்க்கிருந்துள்ள	துளியின் ஊடு	துளிக் குள் குளிர்க்கி
கடலும்	வழுதாததையும்	வந்து	வைய பூட்டிக்கொண்
அன்னவன்	ஒத்திருந்துள்ளவரவே	சரம்	மிகவும் சைத்யத்தை
தாரும்	ஸ்வானூடைய[யும்]	வாடைதான்	யினைக்கக்கடவ
மார்வமும்	திருத்துநாய்மையை	என்னை	சாற்றானது
கண்ட	ஆசைப்பட்டுப் போர்	என்னை	(கிரஹக்ருசையான)
தண்டமோ	(அவன்) தண்டம் செ	*ருமே	என்னை
	ய்தபடி என் தான்!;		நல்லாசின்றதே. (உ)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கா-கும்) மேகமும். (அ) “சுந்நத
கதி - மேகஸ்யாமம்” என்னுப்படியாயிற்றே வடிவுதானிருப்பது.
(வார்பனிக்கடலும்) குறைவற நிலைந்து குளிர்க்கிருக்கிறகடலும்,
(அன்னவன்) ஒன்றொப்பாக மாட்டாமையாலே கதிர்வெறுக்கிப்பல
வற்றையுமொப்பாகப் பிடிக்கிறது. (காரித்யாதி) தோளும் தோள்
மாலையுமான மார்வும்கண்டு ஆசைப்பட்டுவந்த தண்டமோ? இதா
விஷயப்ரவணர்பட்டது படாசின்னேரும். (உ) “வஜ்ஜிநாந்யி”
புத்திகாஸாத் ப்ரணஸ்யதி” என்கிறபடியே விகாஸத்தைப்பளிப்பித்
தான். இதாவிஷயப்ரவணர்பட்டது படாசின்னேரும், இப்பிராய்த

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு (கா-கும்)த்யாதி) அந்தி தென்றல் ஒருப்பை
ச்சொரிவதுக்குமேன், குணதிகையாருதமான வாடை அருப்படியைச் சொல்லு
கிறதென்று ளங்கதி.

“தண்டமோ” என்று யமதண்டமென்று தோற்றகையாலே, இதுக்குத்
தரத்தப்யமருளுகிறார் (இதனோத்யாதி).

(க) ரா-அயோ-அக-அ

(உ) ௩-௨-கா-

பெரியதிருமொழி-கல-ப, 4-தி, ௬-பா, சங்குமானமயும். ௧௫௬௯

விஷயத்தை ஆசைப்பட்டகாங்கிரும்.

(சொருமித்தயாதி) வர்ஷிக்கிற மஹாமேகங்களினுடைய துகளிக்குள்ளிட்கிருஷீரத்தியைண்டித்தொடுவருகிற கரவாடையானது விஷயத்தாலே கிருபாமாயிருக்கிற என்னுடைய சர்க்கு பொகடாநின்றது. நற்கொடியாகாதே உயிர்ச்சுலையாக்கி நலியாநின்றது. (உ)

முடி—சங்குமானமயும் தளருமேனிமேல்

திங்கள்வெங்கதிர் சிவமென்செய்கேள்

பொங்குவெண்டிரைப் புணரிவண்ணஞர்

கொங்கவர்க்கத்தார் கூவுமென்னையே,

(௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சங்கும்	கையில் வளையும்	வண்ணஞர்	வடிவையுடையான
மானமயும்	நிறமும்		ஸர்வேஸ்வரனுடைய
தளரும்	தளராநின்றான்	கொங்கு	அவர் பரிமளப்பகரமான
மேனிமேல்	என் உடம்பின்மேலே	ந்த	
திங்கள்	சந்திரனுடைய	தார்	கிருத்தியாய்மாலையான
வெங்கதிர்	வெவ்விய கிரகங்களாக		து
திரும்	கிரகின்றுள், [னகை	என்னை	(ஸ்தீர்த்தத்தை நோக்கி
	என் செய்கேள்?—;		கொண்டிருக்கிற)
பொங்கு	கிரகாநின்றும்		என்னை
வெண்	வெளுத்திருக்கிற	கூவும்	(இங்கனே புறப்படா
திரை	தலைகொடியுடைய		யோ என்று) ஆறே
புணரி	கடல் போன்ற		கவாநின்றது. (௭)

வ்யா;—முன்னும்பாட்டு. (சங்கித்தயாதி) நிறமும் வளையும் தொங்குமைக்கு ஆஸ்ரயமின்றிக்கேயிருக்கிற உடம்பின்மேலே. (திங்களித்தயாதி) நிலா உடம்பிலே படாநின்றால், பெண்டிறந்தார் எங்களை ஜீவிக்கும்படி. (பொங்கித்தயாதி) ஓதம் கிளர்ந்தகடல்போலே

கொவலும் என்னுடைய "சரும்" என்றதக்குபா (ஐ)வம் (சங்குலையித்தயாதி).

ஆடி—முன்னும்பாட்டு. (சங்குயித்தயாதி) "கண்ணுக்குத்தோற்றமுடைய ஒடித்திரிகிற காற்று எவ்வளவு" என்று, "எம்பெருமான்" என்கிற நஸ்திவர்கள் கண்ணுக்கிலக்காய் கைகளாலே நோகுப்பவ இறைக்கிறதென்று க்ஷேசிக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

என்செய்கே என்கிறதென்? நீ நிலாமூற்றத்தை விட்டு உள்ளே புருகலாகாதே? என்னும் சவ்வையிலே "பொங்கித்தயாதி" என்று தாற்பரியமருளுகிறார் (ஓதித்தயாதி). (௭)

ககலெ பெரியதிருவிமாழி-கக-ப,உ-தி, ச-பா, அங்கோராய்க்குலத்துள்
 ஸ்ரமஹர்மாள் வடிவையுடையாயிருக்கிறவருடைய பரிமளபாசா
 மாயிருக்கிறதாரானது உன்னொபுக்கு "என்றி, தவத்தையே காக்கிக்
 கொண்டு மறையவிருக்கிறதென்? இங்கனே புறப்பாடாயோ" என்று
 அழைக்கவாநின்றது. (௩)

மூ;—அங்கோராய்க்குலத்துள் வளர்ந்துசென்று
 அங்கோர்தாயருவாகி வந்தவன்
 கொங்கைகளுக்கண்ட கோயின்மைகொலோ
 தீங்கள்வெங்கதிர் சீறுகின்றதே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அங்கு	கம்பையாமும் இருளு மாய்க்கிடந்த ஸமய த்திலே	வந்தவன்	வந்தவனான பூ தனை யின்
ஓர் ஆங்குலத் திருவாய்ப்பாடியேந் துள்		கொங்கை	ஸ்தகத்திலே நடவி
சென்று	எழுந்தருளி	கஞ்ச	விஷத்தை [க்கிடந்த அழுது செய்த
வளர்ந்து	வளர்த்தருளா நிற்க	உண்ட	ஆராய்க்கியிடுவாத செ
அங்கு	அவ்விடத்திலும்	கோயின்மை	யலைப்பின்சென்றே,
ஓர்	கருத்தரிமத்தில் ஒப்பற் வவளாய் ணதி	கோலோ	சந்தரணுடைய
தாய் உரு ஆகி தலயின் வடிவைக் கொ சீறுகின்றதே		தீங்கள்	வெவ்விய கிரணங்க ளானவை
		வெங்கதிர்	சீறுகின்றனவே. (௫)

வ்ய;—காலாம்பாட்டு. (அங்கோராய்க் குலத்துள்வளர்ந்து
 சென்று) அவ்வளவிலே ஒதுங்குகைக்கு ஒரு ஊருமன்றாயிற்று.
 கம்பையாமும் இருளுமாய் ஸர்வஸுதேவரும் தேவசியாரும் கோவு
 படுகிற ஸமயத்திலே அது, ஒரு அஞ்சினான் புகலிடமுண்டாயிற்று.
 கம்பையானுக்குக் குடிமக்களாய் இரை இருநிற்கக்கொய்தே அவனுக்கு
 காத்தே பிள்ளைகளைநோக்கிக் கொடுக்கவல்ல ஊரிதே.

வந;—காலாம்பாட்டு. (அங்கோரித்யாதி) போது விடியாதோ? தா
 னே மதி செட்டுப் போகிறனென்று தோழிசொல்ல, "ஒரு நிலையாக நின்றன்
 ரே துவன் பாதிக்கிருள்; எனக்கு விடிவது எப்போதோ" என்று மீளவும்
 அதுகைக கோவு படுகிறனென்று ஸங்கதி.

தீழ்வாக்ய விவரணம் (கம்பையாமு,தி). அஞ்சினான் புகலிடமானபடி
 யென்னென்ன (கம்பையானுக்கித்யாதி). ... (௬)

பெரியதிருமொழி-கக-பு-க-தி, இ-பா, அங்கோ ரானியாய். கக-பக

(அங்கித்யாதி) பேரனமிடத்திலே நளியவேணுமென்று தாய் வடிவுகொண்டு வந்தவனை, அதுகூடையென்று புத்திபண்ணுதே, அவனைப் பாதிகூடையென்றே அழைந்து, அவன்முலைபாடண்டு முடித்த ஆராட்சியில்லாத செயலோ? (அங்களித்யாதி) சந்தான் இப்பினே பாதகனாகிறது, தீனக்குக் குளிர்க்கினையபும் தர்சநீயதைதையபும் கொடுத்தியீட்டு, அவன் கருத்தந்தப் பின்சென்றே இவன் கம்மை இப்போ துநலிகிறது; (க) "பிஷ் கீலந்ஸூ-பீ-ஷோதேதி ஸவிர்யகீ" என்றவனைப் பின்செல்லவேணுமிறே அவற்றுக்கு. (ச)

மு;—அங்கோராளி மாயயுணனைப்
பங்கமா விருகூது செய்தவன்
மங்குல் மாயதி வாங்கிலைசொலோ
பொங்கு மாடல் புலம்புகின்றதே. (இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அங்கு	ப்ரஹ்ஸாதாழ்வானு டைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலே	மாமதி மங்குல்	சந்தான ஆகாரத்திலே (வர்த (அகதம்படியாக)
ஓர் ஆனரியாய்	அத்விஜீயமான நரணி மஹாநாயாய்துணி லே தோன்றி)	வாங்கவே கொ லோ	(கடலைக் கடைத்து உள்ளினின்றும்) வெளிக்கிளப்பினா னென்ற வருத்தத் திருவேலையா
அவுணனை பங்கயா	ஹிரண்யனை மாஸபங்க, (சு)ம்பண்ணி	பொங்கு மாகடல்	நினைக்கிளப்பத்தை பு ஸமுத்தரமானது[டைய புலம்புகின்றதுகொவ்யாநின்றது.(இ)
இருகூறுசெய் தவன்	இருதுண்டமாகக் கிழி ததுப்பொகட்டை வேய்வரன்		

மு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அங்கோரித்யாதி) தான் இப்படி மதிக் கொடுக்கி மதிக்கெட்டுக் கூப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கச்செய்தே, கடல் தான் கொஷிக்கக்கேட்டு, இதுவும் என்ன மதி இழந்ததோ வென்கிருமென்று ஸங்கதி.

நான் * சந்தரகாந்தாகநத்தைக் கீரானுதே மதிக்கெடுவது, இது சந்தான க்கண்டமொட்டாதே கூப்பிடுகிறதாக எண்ணுகிருமென்று கருத்து; சந்தான க்கண்டால் கடல் மிகவும் கொஷிக்குமிறே. (இ)

(ச) ஸத-ஆக-அ.

வ்யா.—அஞ்சாம்பட்டு. (அங்கித்யாதி) ஸ்ரீபரஹ்லாதாழ்வா
 னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்தலே காஸிம்ஹமுமாய்) ஆஸூரப்ரக்
 குதியான ஹிண்பணையும் மதிப்பறுத்து அநாயஸேக கிழித்துப்
 பொகட்டான். அவனை எதிரியாகி ஆயுத மெடுக்கையன்றிக்கே
 வேறும்கையே புறப்பட்டுத் திருவுகிராலே கிழித்துப் பொகட்
 டான்.

(மங்குளித்யாதி) இப்படி அரியவற்றை வருத்தமறச் செய்து
 தலைக்கட்ட வல்லவன், தன்னை நெருக்கிக்கடைந்து உள்ளுண்டான
 மதியை வாங்குகையோ இக்கடல் இங்கனே கிடந்து கூப்பிடுகிறது,
 என்னைப்போலே மதி இழந்தோ இக்கடலும் கூப்பிடுகிறது. * (௧) மதி
 யெல்லா முன்கலக்கியிறே இவளும் கிடக்கிறது. ஒன்றுக்கும்விக்
 குதையாகாத நான் கலக்கிக் கூப்பிடுகிறுப்போலேயிருந்ததி இக்க
 டலும் தன் காமபீர்யமெல்லாம், அதிந்துகூப்பிடுகிறபடியும். (மங்குள்)
 ஆதாசம். (௬)

மு;—செந்துவார்க்கிலே வளைத்திலங்கையை
 வென்றவில்லியார்க்கிர மேகொலோ
 முன்றில் பெண்ணைமேல் முளரி கூட்டசத்து
 அன்றிலின்குர லடருமென்னையே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செந்து	எதிரிகளிருக்குமிடமே தப்போய்	முன்றில்	வாசலிலே கிற்கிற பெண்ணைமேல் பனைமரத்தின்மேலே
வார்	நெடிதான	முளரி	தாமரைப்பூவாலும் தா தாலும் தண்டாலு ம்(பிணைக்கப்பட்ட)
கிலை	தனுள்ளை	கூட்டசத்து	கூட்டிலே கிடக்கிற
வளைத்து	(நானேற்றி)வளைத்து,	அன்றிலின்	அன்றில் பகதியின்
இலங்கையை	லங்கையிலுள்ள ராசுடி	குரல்	நவநியனறு
வென்ற	அழித்த [ஸர்க்கிர]	என்னை	என்னை
வில்லியார்	பெருமானுடைய	அடரும்	வருத்தாகின்றது? (௬)
வீரமேகொ லோ	ஆண்டிளினாத் தனந் தைப்பின்சென்றோ,		

ஆ;—ஆறும்பாட்டு. (சென்றித்யாதி) திங்கள் நீவீச, ஸமுத்ரத்தைப்
 போலே நான் புலம்புகிறபடியைக் கண்டி, அன்றில் அருகே நெருப்பை உருக்கி
 வார்த்தாப்போலே செலிபடக்கூப்பிட, அதுக்கும் கொத்துபடுகிறுமென்று
 ஸங்கதி.

(௭) தி. வா. க. ச. க.,

பெரியதிருமொழி - கக-ப, க-தி, எ-பா, பூவை வண்ணஞர், கக-க

வபா;—ஆறும்பாட்டு (செந்து)எதிரிகள் வரப்போர விருந்தை யன்றிக்கே(க) “அடிக்கா” - அடியாதா” என்கிறபடியே அவர்கள் இருந்த விடக்களிலே சென்ற (உ) “அடிக்கா” - அடிக்கா ப்யமஹந்ததி” என்கிறபடியே, ஒருவர்க்கு அடக்கரிவாண்ணுத நெடிதாயிருக்கிற வில்லை வளைத்து வங்கையை அழியச்செய்தவரு டைய ஆண்பிள்ளைத்தனமோ, (முன்னிந்தயாதி) வரசனிலே நீற்கி ர பெண்ணையின்மேலே, தாமரைப்பூவாலும் தாதாலும் தண்டா லும் செய்த கட்டிலே கிடக்கிற அன்றிலினுடைய தவநி எனக்கு பாத (உ)கமாகாநின்றது. காள் இதுக்கு ஏததைச்செய்வென். காள் இதுக்குமார்விலே அப்பேற்கவோ? (க)

பு;—பூவைவண்ணஞர் புள்ளின்மேல்வர மேலின்று காள் கண்டதண்டமோ வீவிலைக்கணினில்லி யம்பு கோத்து ஆவியே யிலக்காக வெய்வதே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஊக்கணைவில்லி பஞ்சபாணஞன் தன்	யம்ம	வண்ணஞர்	திரு நிறத்தையுடைய ணர்கெய்வான்
வீவு இல்	கூணகாலமும் ஒழிவி ல்லாமல் [த்து	புள்ளின்மேல்	பெரிய திருவடியின் மேலே
அம்பு கோத்து பாணங்களைத் தொடி	தொடி	வா	எழுத்தருளா நிற்க,
ஆவியே	என்னுடைய யர்ம ள்தாநத்தையே	காள்	காள்
இலக்காத	லக்தயமாகக்கொண்டு (அதுதுடிக்கும்படி)	மேவி சின்று	ரவிநிலையாகாதேரின்று
எய்வது	ப்ரஹ்மிக்கையாநிந்திது,	கண்ட	கண்ட
பூவை	காயம்பூப்போன்ற	தண்டமோ	தண்டம் செய்தபடி யோ; (எ)

(போர) யுத்தம் பண்ண. “வார்” என்றுநீட்டியைச்சொல்லுகையாலே பவிதார்த்தமருளுகிறார் (அவ்வடப்பேத்யாதி). “பெண்ணை” பண. “முள்ளி” தாமரையாகையாலே அருளுகிறார் (தாமரையித்யாதி). “எ” என்கிறது விஷாதஸகையான அக்யயமாயருளுகிறார் (நாளிநற்கித்யாதி). அம்பெற்கை யுத்தம் பண்ணுகை; அதாவது - வில்லியார் வீடுக்கொண்ட வித்தைக்கண்டு, ஒட்டிஞல் அது ஒடுகியாவென்று கருத்து. (ச)

(க) ரா-அ-யோ-க-உ-க

(எ) ரா-ய-க-உ-க-க

ககூச பெரியதிருவொழி கக-ப, க-தி, அ-பா, மாணினம்.

வ்யா:—ஏழாய்பாட்டு. (பூவைவண்ணஞர்) வைத்தகண்மா
 னுநீத கண்டிகொண்டிருக்க வேண்டும்படி ஆகர்க்குமான வடிவை
 யுடையவர். ஒரு மேநாவைக் கிளிபரிமகா படித்தாய்போலே பெரிய
 திருவடி திருத்தொணிலை வர. (வேணியித்யாதி) சிதிலையாகாதே
 நின்ற நான் கண்டதுக்குத் தண்டமோ?, (விவிதித்யாதி) காமனு
 னவன் கன்றுடையபுஷ்ப பாணங்களாலே தோல் புரையே யன்றி
 யே மர்மத்திலே எய்கிறவிது. (எ)

மூ:—மாணினம் தழாய்வருமென்றொஞ்சகம்
 மாணினத்துழாய்வக் தன்னுள் புகக்
 கோலவாடையும் கொண்டுவிந்ததேதார்
 ஆவிவந்ததாலரிது காவலே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்	என்னுடைய	கோலம்	பரிமளப்ரகரமான
ஒஞ்சகம்	ஒஞ்சானது	வாடையும்கொ	வாடைக்காற்றையுக்
மால்	(எனக்கவன்பக்கமுண் டான) யயாமோல	ண்டு	கூடக்கொண்டு
இனம்	அதனுடைய [த்துக்கு	வந்தது தூர்	(நிலம் பாத்தாய்போ வைக்க) முன்பே
தழாய்வரும்	இக்குமங்கும் தேடித் திரிந்து வராதின்ற து.	ஆவி	வந்ததொரு
மாலின்	என்வேய்வாணுடைய	வந்தது	செறுதுளியானது
அம் துழாய்	அழகிய திருத்தாய் நீதானது	ஆவி	(மீண்டும்) வாராதின்ற
என்னுள்வந்துபுக	எனக்கு வந்திருதிவி ஷயமாக,	காவல்	கஷ்டம்; [அ; (இதற்குத்தாய்) உயி ரைக் காத்துக்கொ ள்ளுகை [ததி.
		அரிநே	அணாதயு(டு)மாயிருத்

மூ:— ஏழாய்பாட்டு. (பூவைவந்த்யாதி) தோல் புரையே பாதிக்கிற
 காற்றும், கண்ணுக்குத்தோற்றின மாற்றமானவையும், செவியிலே கோபுபடுத்
 தின அன்றிலும், பாதித்தாலும் இவற்றால் இவர் கம்படவிலே. இப்படி பரி
 சரங்களுக்கும் இடையாத இவரை நீயே போய் ஒஞ்சுகிலேபட எய்க்கொண்
 டிவிட, வந்த காமனுக்கு அருகி கோபுபடுகிறவொன்று னங்கதி.

"ஐங்கணையில்லி - விவிலிநே, அம்புகொத்து" என நன்வயம் திருவுள்
 எம் பற்றியருளுநிஞர் (காமணித்யாதி). ... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மாலித்யாதி) என்னுடைய நெஞ்
சானது எனக்கு அவன்பாக்கலுண்டான மாலுமகுஇன்மாதத் தழாலி
வாராகின்றது. (மாலித்யாதி) வர்வேஸ்வரனுடைய திருமேனி
யின் ஸ்பர்ஸாத்கதபுண்டய திருத்தழாயானது வந்து எனக்கு ஸம்
ருதிவிஷயமாக, பரிமளத்தை புண்டத்தான வாடையைக்கொண்டு,
(வந்ததேதாராலி வந்ததால்) பண்டி நிலம் பார்த்துப்போன சிறு
துளிபானது வாராகின்றது. (அரிது தாவலே) தேசிகளுள் ஸ்ரீ
ஸீபீஷணுழ்வாரினை சிந்து வழியிட்டுக் கொடுக்கையாலே ராகழவர்
கள் வெல்லமாட்டிற் றீவர்களிறே. அப்படியே சிலவரே வழிகாட்
டிக்கொடுவந்து நலியாநிற்க நம்மால் பரிஹரிக்கப்போமோ? (அ)

பு;—செண்டையொண்கணாக் துயிலுமென்றிதம்
பண்டு பண்டுபோ லொக்குமமிக்கசீர்
தொண்டரிட்டபூம் துளவின் வாகமே
வண்டுகொண்டு வந்துது மாகிலே. (௬)

புதம்.	உரை.	புதம்.	உரை.
சீர்	(அகம்பயர்யொண்கதை யாகிற) கவ்யாணகு ணத்தாலே	என்	என்னுடைய
யிக்க	சீரியர்களான	கெண்டை	கெண்டை மதல்யம் போல்
தொண்டர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்	ஏகன்	தர்ஸ்ரீயமான
இட்ட	ஸமாபிதத்	கண்ணாய்	கண்களும்
பூந்தீளவின்	திருத்தழாயலின்	துயிலும்	உறக்கப்பெறும்;
வாகம்	பரிமளத்தை	சீறம்	(என்னுடைய) மாமை சிறமும்
மொண்டுவந்து	கொண்டுவந்து	பண்டுபண்டு	பண்டிய படியே அவி
வண்டி	வண்டானது [ல்	போல் ஒரு	கவமா யிருக்கப் பெ
ஊதுயாகில்	(என்னருகில்) ஊதின	கும்	றும். (௬)

பு;—எட்டாம்பாட்டு. (மாலித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே காமன் சரங்
களாலே எப்படி அவற்றிலே நெஞ்ச சிதிலமாய் மாலேநிலை, கீழே கூடியின்ற
கொக்கலரந்திருக்க அவகாசமுண்டாய் உள்ளே புக்கது, எதிராளின் நெஞ்ச
அஞ்சிப்படியாலே நுண்ணெ வந்தவாடையும் துளிபும் மீளவந்தபடியைச்சொ
ல்லி சிக்கவும் அஞ்சுகிறுனென்று ஸங்கதி.

(மாலுக்கு) வ்யாமொஹத்துக்கு (இளயாக) ஒத்ததாக; இன
த்தார் கன்னசகடவடிநிற ஸ்சிந்தனா. "வந்ததேதாரால்" என்னையாலே
முன்னெ சிலவரமுண்டானகென்று தேற்றுகையாலே அருளுகிறார் (தேசிக
நித்யாதி). (அ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) முகத்த(ந) மாய் தர்ஸநீயமாய் உறக்கத்தாலல்லது போதுபோக்குகையரிதான சண்ணுமுறக்கப் பெறலாம். (என்னிறம்) அவன் வாய் புலற்றும் நிறம், அறப்பன்சிவோலேயாம். கவக்கையாகிறது பிரிவிக்கு அம் குரமிதே. கவத்து பிரித்துலாபாலாபக்களியாலித ஸூர்ணையாய்ரு க்தபோதை நிறம் போலேயாம்.

சண்ணுமுறக்கி நிறமும் வருவதுதானென்செய்தாலென்னில்; (மிக்க வித்யாதி) அகைய பாயோஜனரான ஸூர் னவண்ணவர்கள் இட்ட திருத்தழாயில் பரிமளத்தை வண்டு கொண்டு வந்து ஊது மாகில், திருத்தழாயில் பரிமளம் உத்தேஸியமாகில்; "தொண்டரிட்ட" என்ன அடையாதோ? "மிக்கசீர் தொண்டரிட்ட" என்பா னென்னென்னில்; "அக்குத்தைக்குப்பரிவருண்டு" என்றறிந்தாலாயி ற்று இவருக்குக்கண் உறக்குவதும், பழைய நிறம் வருவதும். (௨) "அருத்திக்குவருவா-ஆதவாமதுவன்ராறு" என்றிருக்கு மவளா கையாலே அகையபாயோஜனரான ஸூர் னவண்ணவர்கள் அக்குத்தைக் குப் பரியாகின்றார்கள்" என்றுகேட்டவாதே, இனி கயக்கொரு குறையிலை என்று கண் உறங்கா நிற்கும்; நிறமும் பழையபுற யே யாம். (க)

பு;—ஆன்று பாரதத்தைவர் துதனாய்ச்
சென்றமாயினச் செங்கண்மாலினே
மன்றியார் புசுழ் மங்கைவான் கவி
கன்றிசொல் வவ்வார்க் கல்லலில்லையே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அந;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) "அரிது-காலலே" என் றுமிகவும் கீலெகிக்கக்கண்ட தோழியானவள் பொறுக்கமாட்டாதே உனக்கு துணிக்கலெழுமின்றிக்கே சண்ணுறக்கி யிருக்கைக்கு னென்ன செய்கென், ராயகன் - லவதத்தன்; கீ பொறுக்கவல்லையல்ல; இனி நானும் தீவகனே உண்ணிக்கண்டு துணிக்கிக்குறத்தனை யன்றே? என்றுகிக்கி, அது - பொ றுக்கமாட்டாதல னாகையாலே எங்கேயிருந்தாலும் ஆகணுக்குப் பரிவருண் டென்றுகேடு தோற்ற, + மிக்கசீர் தொண்டரிட்ட மாலையினமகைத்தைக்கொ ண்டு வருப்படி பண்ணினுபாகில், நான் கண்ணியாயிருக்குமாயேபோலெ ய்ருக் கிறென்று சொல்லுகிறென்று லக்கறி.

(அறப்பன்சிவோலே) என்பானென்னென் னவருளுகிறார் (கவக்கையித்யாதி).

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	பாண்டவர் கோவுபடுகிற வன்று	ஆர்	வ்யாபித்துக்கிடக்கிற
பாரதத்து	பாரத புக்தத்திலே	புகழ்	புகழையும்
ஐவர்	அவ்வவர்களுக்கும்	மங்கை	திருமங்கை யென்னும்
தூதனாய்	தூதனாய்	வான்	திருநகரிபையும்
சென்ற	சென்றருளின	கலிகன்றி	வானேயுமுடையரான
மாயனை	ஆஸ்சர்ய சிலனாய்,	சொல்	ஆழ்வார் (அருளிச்செ
செங்கண்	செவ்விய திருக்கண்களை யுடையனான	வல்லவர்க்கு	இப்பாசரங்களை [ய்த
மாலனை	வரவேஸ்வரன் விஷயமாக,	அல்லல்	ஒதவல்லவர்களுக்கும்
மன்றில்	காற்சக்திகள் தோறும் இல்லை		பகவத் விஸ்வலக்ஷிய
			ஸகமானது
			உண்டாக மாட்டாது.

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) புண்டரீகாக்கணன வர்வேஸ்வரனாய் தன்னை யொழிந்ததுக்கடங்கலும் தான் நீடாமகனாயிருந்து வைத்துப் பாண்டவர்கள் கோவுபடுகிறவன்று. பாரத ஸமரத்திலே " இன்னார் தூதன் " எனணம்படி தன்னைத் தாமழவிட்டு தூதனாய் நின்று ஆஸ்சர்யத்தையாயிற்றுக் களிபாடிற்று. (மன்றிலார் புகழ்) காலவர் திரண்டவிடமெங்கும் திருமங்கையாழ்வார் வார்த்தையே, ஆழ்வார் அருளிச்செய்த வித்தை அப்பியலிக்க வல்லவர்களுக்கு பாச (35) உபதார்த்தங்களால் கோவுபடவேண்டாத சிதயஸம்ஸ்லெஷத்தோடிக் காலம்செல்லப் பெறுவர். அல்லவாகிறது - இத்திருமொழியில் பட்டக்லேசம் (30)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—100—

பெரிய திருமொழி பதினேராம்பத்து முதல் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆர்;—பத்தாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) " செங்கண்மாலனை - அன்றித்யாதி கலிகன்றி சொல் " காந்தக்ஷிபித்துத் தாற்பர்ய மருளுகிரர் (புண்டரீகேத்யாதி). தன்னை இப்படி காற்றுக்கும் காணுக்கும் இலக்காகவிலைத்ததுக்கு, நங்கொடுமையாலே அவன் வாலிட்டநாகச் சொல்லுமித்தனைபோக்கி ததவமன்றிறே. நான் ஊழினபோது கைபைக்காலைப் பிடித்துச் செல்லிட்டுக்கொண்டவன் இப்படி செய்யானிறே. இனிவாராமெக்குழைது ஆர்ரிதர்

ஆழ்கார் திருவடிகளே சரணம்.

பதிலோராம் பத்து இரண்டாத் திருமொழி
குன்றமெடுத்த ப்ரவேசம்.

அங்—குன்றமெடுத்தப்ரவேசம். “என்செய்கென்” என்ற விடத்திலும் இரங்காதேபாதக (௪௩) பதார்த்தங்கள் மிகைத்தான; சக்யானுவன் கைவிட்டான்; என் கார்யம் ஸ்வயந்த லித்தமா யிருந்தது. எனக்கு இனி சக்யநாக வல்லாருண்டோ என்கிறார் *

ஆ;—குன்றமெடுத்து மழை தடுத்தினை யாரோடும்
மனநில் குரவை சினைத்தமாலென்னை மால்செய்தான்
முன்றில் தனிநின்ற பெண்ணேமேல் கிடந்தீர்கின்ற
அன்றின் கூட்டைப் பிரிக்க சிற் பவராரிகேலோ. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றம்	கோவர்த்தன பர்வத த்தை	மால்	ஸர்வேய்வான்
எடுத்த மழை	குடையாக எடுத்து (இத்தரண்பெய்த கவ்வர்ஷ்தால் வந்த லீவை	என்னை	என்னை
ரடுத்த அன்றில்	கீரலித்து, நாற்சந்தியிலே [டே	மால்செய்தான்	மதி மயங்கப் பண்ணி விட்டான்;
இரையாரோடும்	இடைப்பெண்களோ	முன்றில்	வாசலிலே
குரவையினைத்த	திருக்குரவையோத்த ருளின	தனிநின்ற	ஒப்பந்து நின்ற
		பெண்ணேமேல்	பனைமாத் திலே
		கிடந்து	(ஆஞ்சாதே) கிடந்து
		நின்று	(ஸ்ரஸ்ராம்போலே) உ. யிசை கலியா நின்ற

சொல்லிற்றுச் செய்வாளுகையாலே, அதிலே அந்யபாளுகையிருக்கவேண்டுமென்று
கிடைத்து தளகின் வாசமே வன்ம கொண்டு வந்து வந்திருக்கையென்று
வாசையாலே, இடவாய்ந்த பாதகத்தீர்த்ததைய கவியாடி னுரென்னலா
மென்று திருவுள்ளம். (௧௦)

ஆழ்கார் திருவடிகளே சரணம்.

அங்—குன்றமெடுத்தின் ப்ரவேசம், கீழ்த்திருமொழியிலே சில பாதகக்
கருக்கருள், தவன் தளவின் வாசத்தினை ஆசைப்பட்டிருந்தான். அதுவே வேற
தவாகப் பின்னையும் அன்றில் முதலானவை கலிய, பொறுக்கமாட்டாதே
தவான யதம்மபாணுலககரு ஒருப்புகிறுமென்று னங்கதியருளுகிறார் (என்
பெண்ணேதயாந், சாமலரிதயாநிலைப் பற்ற (ஸ்வயந்த லித்தமாய்) என்
நதி...

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்றிலை	அன்றில் பகலினை	கிற்பவர்	ஸமீந்தராகக் கடலார்
கட்டின்	கட்டில்நின்றம்	ஆர்கொலோ	எந்த மஹாதுபாவரோ
பிரிக்க	பிரித்துவிட		தான்! (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) அரிய செய்கைச்செய்து தன்னை வல்லாரும் காலும்படியாக மன்றிலே இட்டவன், அச்செயலாலே என்னை மன்றிலே நிறுத்தினான். (முன்றிலித்யாதி) பழையதாக நலிந்துப்போகுகிற இத்தைப் பரிசுத்திப்பாராரென்கிறார்கள். எலக்கோலி நலியுதாக மன்றிலேபெரிய ஆர்ப்பாவத்தோடே நின்றபெண்ணை மேலேகூட்டுந்து வருகின்ற. பெண்ணை-பனை, சஸ்தாம் போலே கடுக முடித்துவிடாதேயர்ந்து நலியாநின்றதாயிற்று. பிரிப்பனபிரித்து கூடுவன கூட்டித்திரிகுறளன்றிதே. இனி இத்தால் சொல்லிற்றாயிற் றென்னென்றால், இவ்வன்றிலின் தவகி பாதகமாகாதபடி அவனை என் முலையோடே கொடுவந்து சேர்க்க வல்லாரில்லையோ வென்கிறான். (க)

பு;—பூக்கு ருந்தொசித்தானை காய்ந்தரிமாச்செகுத்து ஆங்கு வேழத்தின் கொம்புகொண்டுவன் பேய்முனை வாங்கியுண்ட வல்லாபன்றிற்க விவ்வாயன்வாய் ஏங்குவேய்க்குழ வென்றோடாடு மினைமமோ. (உ)

பா;—முதற்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) மால் செய்தானென்றதுக்குத் தாற்பர்யம் (அச்செயலாலே யித்யாதி). "முளரிக்கட்டத்து" என்று கீழ்த்திருமொழியிலும் சொன்னதானையாலே அருளுகிறார் (பழையதாக வித்யாதி). (எலக்கோல்) முந்துற உத்யோகித்து, கூட்டைப் பிரிக்கையாவதுதான் முற்றத்திலேநில்காதே, உள்ளேகாயகனோடே கண்ணுறக்கிக்கிடந்தால், இந்த கூண்டிக்கும் தனக்கும் பிரிவுண்டாமென்றே சொல்லவேணும்மென்று, யதாய்ருகம் கூடாதென்று அருளுகிறார் (பிரிப்பனவித்யாதி). ... (க)

பா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பூமித்யாதி) கீழே அன்றிலின் குரலுக்கு கொந்து கட்டவங்காராரோவென்று இருக்க, அங்களவிலே மாமணிகண்ணார் வாதானையாலே பெண், இப்படி பெண்ணைமேல் அன்றிலின்லகயிலே அகப்பட்டு கொந்தானென்று உடம்புவெளுத்து பண்டவந்தவனைப்போலே குழலாகினோமாயில் வந்தானென்று ஆரியிருப்பானென்று குழலாத. இவள் குழல்வாசியநிந்தவனானையாலே இதைக்கு கோவுடிகிருவெனது கைக்கி. ...

ககக பெரியதிருவிமாழி, கக-ப, உ-தி, உ-பா, பூக்குருத்தி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சு	(திரிபாயிபாசுமி) பூத் து-வி-த்த	வாங்கி	(வாந்தரமாகக்) கையில் வாங்கி
சுருத்த	சுருத்தமாததை	உண்ட	கவைத்து (அவனை மு டித்த)
முடித்து	முடித்து,	அவ்வாயன்	ஆப்படிப்பட்டவையை
ஆனை	வ்ருபுபங்களை		யுடையானை. கண்
காய்த்து	கிரலித்து,		ண்பிரான்
அரிமா	ஸ்தாயமென்கடிவாய் வந்த கேலியை	நீர்க	விபரக்குத்தி-நாய்கிறக
செருத்து	(காலைபக்) கிழித்து	இவ் ஆயன்	(மம்பி முத்த பிராணிகி ற) இத்த இடையானு
ஆக்கு	அங்கே (பயக்கொமாய் வந்து தோற்றின)		னவுன்
வேழத்தின்	சுவலயா பீ-த்தின்	வாய்	வாயிலே (வைத்து)
கொம்பு	தர்த்தங்களை	வங்கு	வங்கி ண்துகிற
கொண்டி	முடித்தெறித்து,	வேய்க்குழல்	வேய்க்குழலானது
உள்	கெஞ்சில் கீரெளர்யத் தையுடைய	என்னோடு	என்னிடையாட்டத் திலே (அணுகி)
பேய்	பூதனைபின்	இளமை ஆறும்	இவ்வாலிஸ்செய்தகைக ளைப்பண்ணுகின்றது.
முலை	(விஷதிக்க (கரு)மான முலைகளை		

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பூக்குருத்தித்யாதி) அடியேயிடி
த்துத் தகையானவும் செவ்வ தர்த்தியாயாம்படி பூத்து நின்ற சுருந்ததை
முடித்து ருபுபங்களை கிரலித்து சிவாயை அநாயாலைகிழித்து,
அங்கே பாபவழறமாம்படி வந்து தோன்றின சுவலயாபீடத்தை கிர
லித்து, அதின் ககாய்கை வாங்கி, அவனைககண்ணுவத்தும கலிய
வேணுமென்று வந்த கெஞ்சில் துண்ணமையையுடைய பூதனை முலையை
ஸ்தாயமாக உண்டு, அவ்வழியே அவன் பிராணனை முடித்தவல்கிறக,
இத்த இடையானுவை வாயிலே வைத்து வத்தா கெளத்தா கி
நின்று வங்கி ண்துகிற குழலானது என்னோடு பாவிசயான வ்யா
பாரங்களைப் பண்ணுகின்றது. (உ)

(க) எய் சூதென்று வந்த 32. வந்த வசல்லாமதுகை 33 என்கிறே கம்பி
முத்தயிரானிருப்பது. (பாஸ்கயான வ்யாபாரங்களை) என்றதுக்கு, மாமணி
வயக்கானுக்க ககண் கொப்பட்டபெருதி வாரதிக்க ஆமையாய் தன்னுடைய, முத்
தருவிருக்கயும் இளமையாலே இப்படி ண்துகிறது பாவிசக்குந் தயமி-த எனது
சுருத்து. (உ)

பு;—மல்வொடு கஞ்சனும் தஞ்ச வென்றமணி லண்ணன்
 அல்லிமவர்த் தண்டுழாயை நினைத்திருத்தேனையே
 எல்லியின் நூருகம் வந்தநி மதுவன்றியும்
 கொல்லை வல்லேற்றின் மணியும் சோயின்மை செய்யுமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்வொடு	(கம்ஸன் ஏவிவந்த மல் லவர்க்குமும்)	நாருகம்	தென்றலானது
கஞ்சனும்	கம்ஸனும்	வந்து	நானிருக்குமிடமே
தஞ்ச	உயிர்மாள்	அலிம்	வந்து
வென்ற	வெற்றிபெற்ற	அதுவன்றியும்	கலியாநின்றது;
மணி லண்ணன்	மம்பெருமானுடைய	கொல்லை	அதுவுமன்றிக்கே
அல்லி	இதழ்களை யுடைத்தா ய்	வலி	மெய்க்கொல்லிவே(ஸ ஞ்சரிக்கிறது)
தண்	குளிர்க்கிருத்துள்ள	ஏற்றின்	வல்லிய
துழாய்ப்பலரை	திருத்துழாய்ப்பலையை (யிரும்பி, அத்தையே)	மணியும்	வ்ருளிப்பங்கலின் (கழுத்தில்கட்டியப் பிள்ளை) மணியின் ஓ சையுள்
நினைத்திருத்தேனையே	நெஞ்சில் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறவன் னை	சோயின்மைசெய்யும்	ஆராட்சி யில்லாத செயலைச் செய்யா நின்றது. (௩)
எல்லியில்	ஸத்தியாகாலத்திலே		

வ்யா;—முன்றும்பாட்டு (மல்லித்தயாதி) அவன் வரலிட்டமல்ல
 வர்க்கத்தேகாடே கர்வன் முடியுபாய் வென்ற னிரோ திபோசப்பெற்
 ததாவே மாமழையான வடிவும் தானா யி நுக்கிறவன், அப்பொ
 திட்ட வெற்றிமாலையப் பெற்றேனுமென்று அக்கம்பட்டத்தையே
 யே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற வெண்ணை, ஸத்தியாவாயத்திலே தெ
 ன்றலானது வந்து கலியாநின்றது. அதுக்கீழேமேலை வெளி நினைத்தி
 லே காசைத்துடர்ந்து அது சையுஞ்சுதாலல்லது மீளாதபடியிருக்
 கிற வ்ருஷத்தினையுடைய கழுத்தின் மணியைசையானது ஆராட்சி
 யில்லாதவிடத்தல் செயலைச்செய்யா நின்றது. (௩)

ஆ;—முன்றும்பாட்டு. (மல்லித்தயாதி) கம்பி முத்தபிசான் குழலோ
 சையேயன்றக்கே காற்றுகொடுக்கின என்னை அவர் மேய்கிற பக்கத்தில்
 விடைகளும் பாதிக்கிறஸு வென்றிருமென்று ஸத்தி.

“மல்வொடு” என்ற பதாநாமம் கொள்ளுதற்குக் கருத்து (அவன் வர
 லிட்ட னின்றது. (ஆராட்சியில்லாதவிடத்திலு) ஆராயுமகையாலே வ்சாரிப்
 பாரில்லாத விடத்திலு. (௩)

ககக பொய்யதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, ச-பா, பொருந்து.

மு:—பொருந்து மாமர் மேழுமெய்த புனிதனார்
 திருந்து சேவடி யென்மனத்தா சினைதோதும்
 கருக்கண் மாகடல் கங்குலார்க்கு மதுவன்றியர்
 கருந்த வரடை வருமித்தகிணி யென்செய்கேன். (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொருந்து	தன்னிலே பொருந்து	தண்	ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்
	கின்ற	மாகடல்	ஸமுத்தரமானது [ள
மாமரம் ஏழும்	கால வருகதங்க னே	கங்குல்	இராமுற்றும்
	வெய்யம்	ஆர்க்கும்	கோவத்யாநிர்கும்;
சய்த	முறிச்செய்த		அதுவன்றியர்-;
புனிதனார்	பரமபாவகரான பெரு	வாடை	வரடைக்காற்றானது
	மாளுடைய	வருந்த	(கான்) க்வேபிக்கும்
திரு உந்து	ஐஸ்வர்ய ப்ரகாசகமான		படி
சேவடி	திருவடி களை [வ	வரும்	வந்து வீசாநிற்கும்;
என்மனத்தா	என் மனம்மலிலே	இதற்கு	இதற்குப் (பரிசாரமாக)
சினைதோதும்	அது னந்தியும் பொ	இனி	இனிமேல்
	தெல்லாம்,	என்செய்கேன்	(கான்) என்செய்யக்
கரு	கறுத்த		கடவேன். (ச)

வ்யா:—காலாய்பாட்டு. (பொருந்தியாதி) அடிசூழிக்கவொ
 ண்ணுதபடி சூழியாகித்திற மராமாங்கவொழையும் எய்து ஆர்சிதவி
 வயத்தில் தமக்குண்டான ஓரம் தரைகாணவொண்ணுதபடி யிருக்
 கிற அநருடைய ஐஸ்வர்ய ப்ரகாசகமான திருவடிகளை அதுவந்தி
 க்கும்பொதெல்லாம் கறுத்த தன்மைய உடைத்தா யிருக்கிற
 கடல், ராத்திரிக்வே என் எனிமை கண்டு மிகைத்துக் கூப்பிடா கிற
 கும. அதுசூழிமேலே கான் வருந்தும்படியாக பலவாணயிருக்கிற
 வாடையானது வாராசின்றது. (இதற்கிணி யென்செய்கேன்) ஓரப
 லை இதுக்குக்கடகிடவேர? (ச)

வ்யா:—காலாய்பாட்டு. (பொருந்தியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் அத்தியில்
 தென்றலும் மணிமேயாசையும்போய் ராந்சியாய் கடலாலே கோலுபட்ட
 வெள்ள னந்தயாகாலத்தி-சூழியாகற்றும் கவிதெதென்றிருவொன் றுலக்கதி.

ஆர்சித விஷயத்தில் பகதபாதமில்லாம - அபாவநல்லமாய், அதில்லா
 தவதென்றநுபாதிநர் (ஆர்சிதத்பாதி) திருவுந்து என்றது - குறைந்து,
 "திருந்து" என்று கிடக்கிறதாய், திருவை உந்துகை - முள்ளை தன்ருகை
 யாய், ப்ரகாசிப்பிக்கைகளை நருளுகிருர் (ஐஸ்வர்யேதயாதி) (வருந்துமபடியாக)
 க்வேபிக்கும்படியாக.... (ச)

ழி;—அன்னை முனிவது மன்றிலின் குரலீர்வதும்
 மன்னு மறிசடலார்ப்பதும் வளைசேர்வதும்
 பொன்னங்கலையல்கு வன்னமென்னடைப்பூங்குழல்
 யின்னை மணுளர் திறத்தமாயின யின்னையே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னை	பெற்ற தாயானவள்	அல்குல்	அல்குலையும் [௫
முனிவதும்	சீறவதும்,	அன்னம்	ஹம்ஸத்தினதுபோன்
அன்றிலின்	அன்றில் பகழியின்	மென்	விலகடிணமான
குரல்	தவரியானது	ஈடை	நடையையும்
சர்வதும்	உலிகிறதும்,	இ	தர்ஸநீயமான
மன்னு	பூமியைச்சுற்றி வேலி யாகப் போரக் கடய தாய்	குழல்	கூந்தலையு முடைய ளான [௫
மறி	ரகுகமுமான	யின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டிக்
கடல்	ஸமுத்தரமானது	மணுளர்	வல்லபரான பெருமா ளுடைய
ஆர்ப்பதும்	கோஷிக்கிறதும், [வை	திறத்தம்	இடை யாட்டத்தில்
வளை	கையில் வளைகளான	ஆயினயின்னை	கடுபட்டோமான யின்
சேர்வதும்	சுழலுவதும் (ஆகிற இ வைமெல்லாம்),	யே	பிதே (நமக்கு சேர்ந்த ன). (௫)
அம்	அழகிதான [ந்த		
பொன்கலை	பீதாம்பரத்தை யணி		

*வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்னையித்யாதி) அவன் ஊர்பகை
 வினைத்து விட்டானாகில் நாம்துவற்றவற்றிலவறுகின்றதென்பரிவுடைய
 தாய் முனிவீறதும், நானும் அவனுமாயிருந்தபொது அதுகூல
 மான அன்றிலுடைய தவநி பாதகமாகிறதும், பூமிகுது வேலியாக
 ரகுகமாயிருக்கிற கடல் கூப்பிடுகிறதும், ஆபரணமான வளைசுழலு
 கிறதும், பொன்னுலே செய்யப்பட்டு தர்ஸநீயமாயிருக்கிற பரியட்
 டத்தை யுடைத்தான அல்குலையுடையளாய், அன்னம்போலே யிரு
 க்கிற நடையையுடையளாய், வைத்தகண் வாய்காதே சண்டுக்கா
 ண்டிருக்கவேண்டும்படி தர்ஸநீயமான திருக்குழலையுடையளான
 கப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபரான வவ ரியையாட்டத்தோமான

ஆந;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்னையித்யாதி) ஒருகாலே பாதகபதார்த்
 தங்கனையெல்லாம் அடுக்கினதுக்குத்தாற்பாயகதகளுகே ஸங்கதியையும் ஸதி
 பிப்பிக்கிரார் (அவனித்யாதி), ச(௫)காரங்கள்-விரோதஸைச்சகங்களைஹவிக
 ஷித்து அதுக்கதுக்குத்த-இனதைக்க-டி அருளுகிரார் (பரிவித்யாதி), ஆப்பா

கைகள் பெரியதிருமொழி, ௧௧-ப, உ-தி, ௬-பா, ஆழியும்.

பின்பிறே இவை நமக்கு இப்படியாகப் புக்கது. அவருடைய பாணயித்வங்கண்டு நாம் அகப்பட்டபின்பிறே இவை நமக்கு பாடகமாகப்புக்கது. பூர்வாபரங்களுக்குச் சேர்த்திப்பேரா தாகிலும், பிள்ளையறங்காவில்லி தாலார் " பிள்ளை மணுளன் திறத்தோமான பின்பன்றே இவை இப்படியாயிற்று; ஸாமாந்யனென்று நடுமீடெல்லாம் இடவமையும் என்பாரைப்போலே, அவனோடு ஒருஸம்பந்தம் சொல்லி கலிகிறவை கலிந்தாலென்" என்பராம். (இ)

ஆழியும் சங்குமுடைய கங்களடிகள் தாம்

பாழிமையான களவில் நம்மைப் பகர்வித்தார்"

கோழியும் நானு மொழிய வையம் துயின்றது

கோழியும் கூகின்றதில்லைக் கூரிருளாயிற்றே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆழியும்	திருவாழி யாழ்வானையும் [கோழியும்]	தோழியும்	(எமதுகேக்க ஸுணைகக ளான) தோழிமார்களும்
சங்கும	ஸ்ரீ பாஞ்சஜன் யாழ்வா	கானும் ஒழிய	கானும் தவிர,
உடைய	(நீருபகமாக) உடைய	வையம்	(மற்றை) உலகத்தார
கங்கள்	நமக்கு [நங்குரன்]	துயின்றது	கோழியும்
அடிகள் தாம்	சுவாமியுமான ஸர்வே	கோழியும்	கோழியும்
நம்மை	நம்மை	கூகின்றதுஇல்	(விடிவக்கு ஸடுசகமா
பாழிமையான	(கரைகரணவொண்ணு	லை	கக்) கூவுகின்ற தில்
	தபடி) பாய்வி யிருந்		லை;
	துள்ள	கூர் இருள்	காடா (காடா) ந்தகர்
களவில்	கூப்பாத்தின் அபரபர்	ஆயிற்றே	ரமானது
	யாயமான ஸம்யல்வே		விடிந்த பின்பும் கால்
	ஷத்தில்		வாங்கப் பெற்ற தில்
பகர்வித்தார்	கூப்பிடுவித்தான்;		லையே. (க)

டங்கு கரியை காட்டுகிருர் (இவையித்யாதி). உத்தரார்த்தத்தை அரு ளாற்றித்து பூர்வார்தமறஸந்திப்பது அந்நாயமென்று திருவுன்னம்பற்றி, தொரு த்தபா(ர)யம்(அவருடையவித்யாதி). பூர்வாபரங்களுக்கு)பாதகங்களாகநோ புபகிற சிழ்மேல்பாட்டுக்களுக்கு. இப்படித்திலே சகாரக்கனெல்லாம் "வந்து ளியப்பெறுயி" என்றுகருத்து. "சோர்வதுமாகத்தக்கதே" என்றுகரியைக்கட் டுவகாளவது. "பிள்ளைய" பிள்ளையன்றேவென்று சந்தார்த்தம்.... (இ)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, ஏ-பா, காமந்தனக்கு, கககடு

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) ஸர்வேஸ்வர ஸகஷண
 மாயிற்றுத் திருவாழி யாழ்வானும் ஸரீபாஞ்சஜ்யமும். (பாழிமை
 யான கனவில் நம்மைப்புகர்வித்தார்) பெரிய மேன்மையையுடைய
 வர் கையைக்காலைப் பிடித்தத தாழாகின்று பரிமாறின பரிமாற்ற
 மாகையாலே, அதுஸத்திக்கப் புக்கால் கரைகாண விவாண்ணாகபடி
 யாயிருக்கிற அபர்யாப்த ஸம்ஸலேஷ ஸுதத்தாலே நம்மைக்கூப்
 பிடுவித்தார், (நம்மை) ராஜ்யநிமித்தமாக சக்ரவர்த்தித் திருமகளை
 ச்சொல்லாததில்லை. (க) “ தேவஜீத் - தேவஜீகேத ” என்கிறப
 டியே ஒரு படியாலும் வாய்திறவாதே, பெருமாள் தாபஸவேஷத
 தைப் பார்த்துக் கவர்ந்து நின்று கண்ணீரை விழவிட்டானிறே,
 இப்படியிருக்கை ப்ராப்தமாயிருக்க, நம்மைக்கூப்பிடுவித்தார். (தோ
 ழியித்யாதி) ஸமாகஸ-க தூக்கககளான எங்களை யொழிய எல்லா
 ரும் உறங்கிற்று. விடிவுக்கு ப்ராப்தமான இதுவுங்கூட அரிதாகா
 கின்றது. (கூரிருளாயிற்றே) விடிந்த பின்பும் இருள் கால் வாக்கு
 கிற துமில்லை. (க)

மு:—காமந்தனக்கு முறையல்லென் கடல்வண்ணனார்
 மாமணவாள ரெனக்குத்தான் மகன் சொல்லில்
 யாமக்கள்தோ நெரிவிசு பெண்ணிளங்கிகாங்கைகள்
 மாமணிவண்ணர் திறத்தவாய் வளர்கின்றலே. (ஏ)

அக;— ஆறும்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) பகவெல்லாம் அன்னை முனிவ
 தும், சுந்தையயில் அன்றிஸ்முதலானவைபாதிப்பதும், ராத்ரியெல்லாம் கடல்
 நலிவதும், விடியுக்காலத்தில்காலால் துணையுண்கிறதுமாயிருக்கிறவற்றையெ
 ல்லாம் சொல்லிக் கூப்பிட்டாள். அது பொறுக்கமாட்டாதே புறப்பட்டுலோக
 யாத்ரையைப் பார்க்க ஒருப்படவும் “ ஸ்ரீபீஷுபாண்டீ - த்ருடியுகாயதே ”
 என்கிற கணக்கிலே இருள்விசியாமையாலே அதுக்கும் கோவுபகெருளென்று
 ஸக்கதி.

“பாழிமை” என்றது-பாப்பாய், “கனவில்” என்றது - ஸ்வயங்க மென்ன
 லாம்படியான ஸம்ஸலேஷமாய்த் தாத்பர்யமருளுகிரர் (பெரியவித்யாதி), என்
 னை என்றாதே, “நம்மை” என்று ஆத்மநி பஹுவசகமாகச் சொல்லுமைக்குத்
 தாத்பர்ய மருளுகிரர் (ராஜ்யநித்யாதி), கோழிகுவெண்ணும் என்று
 வெளிப்போம். “கோழியும் கூகின்றதில்லை” என்கிறது விழவைசுசிப்பிக்கிற
 கோழியை என்று தாத்பர்யமருளுகிரர் (விடிவுக்கித்யாதி).... (க)

(க) ௨௦-

| (பா) சக்ரவர்த்திமகன்

கககது பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, ஏ-பா, காமந்தனக்கு.

பதிம்.	உரை.	பதிம்.	உரை.
காமந்தனக்கு	மம்மதனுக்கு	யாமங்கள்தோ	காமங்கள்தோலும்
முறையல்லேன்	(நான் நலியப் படுகைக்கு) ப்ராப்தி யுடையேனல்லேன்;	று	
கடல்	கடல் போலே (ஸ்ரம ஹரமான)	எரி	காமாச்சியை
வண்ணனார்	வடிவை யுடைய கண்ணபிரான்	வீசும்	நாவாசின்ருள்;
மாமணவாளர்	(எனக்கு) ஸ்வாக்யரான வல்லபர், (இவ்வழியாலே)	என்	என்னுடைய
தான்	அந்த மம்மதனுடைய	இளங்கொங்	இளமுலைகளானவை
எனக்கு	எனக்கு	கைகள்	
மகன்	மகனுக்குப்பெற்றான்;	மாமணி	நீயமணிபோன்ற
சொல்லில்	(இவன் என்னை நல்கிறபடியைச்) சொல்லப் படுக்கால்	வண்ணர்	திருகிறந்தையுடைய னர்வேர்வரனுடைய
		திறத்த ஆய்	ய
		திறத்த ஆய்	திறத்தில் படுகையை யே பயனாக வுடைய னவாய்
		வளர்கின்ற	வளராசின்றன. (ஏ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (காமந்தனக்கு முறையல்லேன்) காமனுக்கு நான்பாத்ய(உட்கூ) கோடியிலே யாகைக்கூ ஒருப்ராப்தியில்லை. (கடல்த்யாதி) எனக்கு ஸ்வாக்யரான வல்லபராய் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவர். அவ்வழியாலே தான் எனக்கு நன்மகன். மாதாபிதாக்களைச்சேரவைத்த அரணிக்ருமதிதேயுத்தரக்ருத்யமாகிறது. அரியன வெல்லாம் செய்தாகிலும் மாதாவை கோத்த வேணுமே? (சொல்லில்) இப்படி அகலிக்கை முறையாயிருக்க, அதுக்கு விபரிதமாக நல்கிறபடியைச் சொல்லப்புகில் அதுக்கு இவனேயே எனக்கு ஒருப்ராப்தியில்லை.

இவன் இப்படி விபரிதமாகச்செய்கிற செயலேதென்னில்? (யாமங்கள்தோதெரிவீசும்); காமங்கள்தோலும் காமாச்சியைத்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (காமனித்யாதி) முறையையில்லாத அன்றில் முதலானவற்றையும் பருவச்சுழிந்ததாயையும் சொல்லுகிறதென்? உயற்றில் பிறந்தாரும், இணையிரியாதே உரமேறியிருக்குமவையும் அவன் பகல்தையே பற்றி என்னை நல்கிறபடி வாகாமகோசரமென்றத்தைச்சொல்லி கோவுபடுகிறனென்ற வாய்நிதி.

(அரியன) என்றது-விதாவாகிலும் அவர்மேலே அம்பைத் தொடுக்கை. (மாதாவைகோக்குகை), அடிவா அழைத்துக்கொண்டு சேர்க்கை. அவனுக்குப்

தூவாரின்றான். தனக்கு நான் அதுவர்த்தநீமையான ஆகாரங்கிடக்
கச்செய்தே, என்னுடைய இம் முலைகள் தான் அவனுக்கென்றொர
யிற்று வளருகிறது. (எ)

பு:—மஞ்சறு மாளிருஞ்சொலை சின்ற மணாளார்
கெஞ்சுகிறைகொண்டு போயினார் நினைக்கின்றிலர்
வெஞ்சுடர் போய் விடியாம வெவ்விடம்புக்கதோ
வைஞ்சுடலம் துயின்றால் நமக்கினிகல்லதே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சறு	மேகபதத்தளவு மோ ங்கின	விடியாமல்	உதியாமல்
மாளிருஞ்சொலை	திருமலிருஞ்சொலை மலையிலே	எவ்விடம்	எவ்விடத்திலே
சின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	போய்புக்கதோ	சென்றிருளித்தா னோ?
மணாளார்	எய்பெருமான்	இனி	இப்படி பாதி (அ)க ளாமகிரிகள் யிகைத் தயின்ப
கெஞ்சில்	(என்னுடைய) கெஞ் சிலுள்ள	உடலம்	(நம்முடைய) ஸரீர மானது
நிறை	அடக்கநதை [கெ]	கெஞ்சு	பரிசிலமாய்
கொண்டு	அபஹரித்துக் கொண்	துயின்றால்	முடியப்பெறில்
போயினார்	எழுந்தருளியிட்டார்	நமக்கு	நமக்கு
நினைக்கின்றிலர்	(இதற்குரிய ஒருகா லும்) நினைக்கின்றிலர்;	கல்லதே	கல்லாறுநீச்சியே. (அ)
வெஞ்சுடர்	சைர்யானவன்		

வ்யா.—சட்டாம்பாட்டு, (மஞ்சறுத்யாதி) மேகபதத்தளவும்
செல்லஒங்கின சிகரத்தைபுடைத்தான திருமலையிலே, தமக்குக்கலவி
ருக்கையான ஸரீரவகுண்டத்தைவிட்டு, இங்கே நம்முடையசெவ்வி
யின்னையான முறைமைபால் யின்னையென்னலாம்படியான காயினையோ?
என்மார்விலே வளர்ந்த இவையும் எனக்கு அடக்காதே படுத்துகிற பாடென்
னென்றிருசென்று விவசுதித்தருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய வ்யாதி).

பு:—சட்டாம்பாட்டு, (மஞ்சறுவ்யாதி) வயிற்றில்பிறந்தாரை வெறு
க்கவேணுமோ? வசப்பற்றின கணவனுக்குக் கண்ணோட்டயில்லை; காட்டுக்குக்
கண்காட்டியான லோகூ சகஷாள்ளாம் போனவிடம் தெரிந்ததில்லை. இனி
நான் செய்வதென்னென்று விசாரப்பட்டு, விரஹம் தின்ற உடம்பு இனி
திருக்கப்புகிறதோ? தானேபோமே; அதுபோனால் இனி நமக்கு தடுக்கமே
இல்லை என்று உடம்பில் நொராய்ததைச் சொல்லுகிறுமென்று வசுகறி.

கககய பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, க-பா, காமன்சனைக்கு.

யறிந்து புதிக்கைக்கு அவ்வர பரதீகரர் யிருக்கிறவர், கெஞ்சிலடக் கத்தைக் கொண்டிப்போனார். "இத்தலையை இப்படி வர்வஸ்வாப ஹாரம் பண்ணினோமாகாதே" என்று கெஞ்சில் இத்தனை இரக்கமு யின்றிக்கே இராகின்றார்.

(வெஞ்சுடரித்யாதி) ரஷகன் பாதகனுனவாதே, அவன் பரிசுர மும் பாத (ஈடி) கமாமத்தனயாகாதே?; அவன்பாதகமாகப்புக்க வாதே அவனை அறுவர்தித்த அவன் பரிசுரமும் பாத(ஈடி)கமா கப்புக்கது. இவன் ஸந்திதியிலே வர்த்திக்கில் இவனை அறுவர்த தித்துக்கொண்டு ப்ராப்தகாலத்திலே விடியவேணுமென்று கினைத் தது செய்யாதே போனவிடம் தெரியாதபடிபோனான். (எவ்விடம்- புக்கதோ?) இவன் ஆஜ்ஞைருடையாடாததோரிடம் தேடிப்போனா னே அவன். அவன்பாதகனுனபின்பு பரிசுரமும் பாதகமாயிற்று. இனி இருந்தபடியாலே சரியமானது சிதிலமாய் முடிந்து பிழைக்கு மித்தனைப்பாக்கி, இனிமுகக்கொரு ஜீவிக்கையென்றொரு பொருளி ல்லையாகாதே? (அ)

மு;—காமன்சனைக் கோரிலக்தமாய் கலத்தின்மிரு பூமருகோல நம்பெண்மை சிந்தித்திரா துபோய் தாமலர்கீர்கொடு தோழி காம்தொழு தேத்தினால் கார்முதில்வண்ணரைக கண்களால்காணவாக்கோலோ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோழி	வாராய் தோழி;	கோலம்	சூப்பனை மழகாலுற்
காமன்	மம்மதனுடைய	பிசு	மிக்கவை வகசூண்யத்
சனைக்கு	பாண மென்று பேர்	கம்	தையுடைய
	பெற்ற வற்றுக் கெல்	பெண்மை	நம்முடைய
	லாம்	சிந்தித்து	ஸ்தீர் தவத்தை
ஜீர் இலக்கமாய்	ஜீர் லக்ஷயமாய் (கோ	இராது	புத்திபண்ணி
	வுபகிவதிந்நாட்டில்)		"தத்தன்ய ஸத்ருஸ
கலத்தில்	ஆத்ம குணந்களாலும்		ம்" என்றிருக்குயிரு
பூமரு	ஸப்ருமணீ யமான		ப்பு தவிர்த்து

விடியாதென்னலாயிருக்க, "எவ்விடம்புச்சாதோ" என்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (இவனித்யாதி). ஸ்வாபி - ஸந்திதியிலிருத்தால் ஸ்வாபிநியான தான் சொன்னது செய்யவேண்டிவருமென்று, உபயயிபூதியையவிட்டு என்கே போயிற்றொவென்று கருத்து. ... (அ)

† (பா) ப்ராப்தகாலத்திலே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போய்	அவனிருக்குமிட மே தம்போய்	வண்ணரை	வடிவை யுடைய எம் பெருமாவோ
தூ	பரிசுத்தமான	தொழுது	வலவந்தி [ஓய், எத்தினால்
மலர்	புஷ்பங்களையும் [ம்	கண்களாவ	எந்தோதர்ம் பண்ணி (அவரைக்) கண்களா லே
கீர்	புணய தீர்த்தத்தையு	காணலாம்கொ	ஸேவிக்கப் பெறுவோ
கொடு	கையில் கொண்டு புக் கு	லோ	மோ? (க)
காமம்	நாமிருவருமாக		
கார்முகில்	காளமேகம்போன்ற		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (காமனித்யாதி) அவன் முறை
தப்பிநின்றான். அவன் பரிசுரமும் முறைதப்பி நின்றது. இனி
நாமும் முறைதப்பி நின்றாகிலும் ஜீவிக்கும் தனையென்கிறான்.

“காமனுடைய அம்பு” என்று பேர்பெற்றவற்றுக்கெல்லாம் ஓரிலக்
காய், அவன் தன்னை (க) “ஐங்கண வில்லி” என்னக்கடவறிதே. ஓரம்பை
விமெம்போதும் ஐந்தம்போதும் கூடியிறேயிருப்பது. காமனுடையசா
வரஷத்தகுக்கு இலக்காய் நோவுபடாநிற்க. (நலமித்யாதி) உலம் மிக்க
வாத்மகுணங்களோடும் மிக்க ஒப்பனையோடும் கூடியிருக்கிறகாம்,
அவன்றானே வரும்படி யிருக்கையொழிய, அவனிருந்தவிடத்தேற
காமே புறப்பட்டுப்போகையாகிறவிது, கம்முடையநாண் மடம் அர்
சம் துடக்கமான ஆத்மகுணங்களுக்குப்போராது. ஒப்பனையழகுக்

அநு;— ஒன்பதாம்பாட்டு. (காமன்னைக்கித்யாதி) ஜீழேஉடம்பில்லகரா
ய்யம் பிறத்தாலும், ஆசை முடிய வொட்டாமையாலே முறையழித்தாகிலும்
பெறுவோ மென்கிறு சொன்ற ஸங்கதியை உட்கொண்டு தோழியின் சித்த
ஸமாநாகம் பண்ணும் முகந்தாலே அருளுகிறார் (அவனித்யாதி).

“கணை” என்றத்தை ஜாத்யபிப்ராயமாகி அருளுகிறார் (காமனுடையவித்
யாதி). இவனுக்குள்ளபாணங்கெல்லாம்கூடி ஐத்தேயன்றே? ஜாத்யேகவசந
மாக பஹுவாகச்சொல்லுவானென்னென்னவருளுகிறார் (ஐங்கணையித்யாதி).
இவனுக்கு இதுவே நிரூபகமாக விருக்கையாலே, ஓரம்புபொகட்டாலும் ஐங்க
ணையோடு கூடியே யிருக்கும்படி, ஆரவிந்தாதிகள் கணத்திருக்கையாலே,
அவை யெல்லா வற்றத்கும் இலக்கானே மென்கிறுமென்று விவகரித்து
எடுத்த பாசரத்துக்குத் தான்பாய் மருளுகிறார் (ஓரித்யாதி). பலிதார்த்தம்
(காமனுடையவித்யாதி).

சும்பொரா னு. சும்முடையதிருபாதிக ஸ்திரீத்வத்துக்கும்பொரா னு. என்துலிலத்தை மறைத்துக்கொண்டிராதே. (பொய்) அவன்வாவிரு க்கதைதவிர்த்து இனி ராம்பொய்.

(துமலரித்யாதி) உபாஸகத்தைவிதிக்கிற சாஸ்திரத்தில் சொல் லுகிறகாமம்சம்பா தபடி காம் உபாஸித்தால். (நாம) அவன்செய்யக் கடவற்றை காமம் செய்தால், அன்னதொழுமத்தை நீ கொள்ள வேணுமென்று என்னைஇசைவிக்கைக்கு கீபமெபாடறிதியே? ப்ரண யிசியான ஏற்றத்தோடேயிருந்து பெறுமது தவிர்த்தாலும், பத்தி மான்கள் பெறும்பேறு பெற த்தட்டில் லையே. முந்துற (க) “~~சுதுஷ்டுஷ்டுஷ்டுஷ்டுஷ்டு~~ - பக்த்யாத்வகர்யயாசக்யம்” என்றானே; (உ) “~~நகூலாஹரஹ~~ சுவீந்மேமோகம் வசோபிவீத்” என்று முண் டே. அவன்பக்கலிலே, ப்ரமதூரமான வடிவை யுடையவரைக் காண வேணுமென்று விடாம்த்துய்ப்பட்டினிவிடுகிற கண்களாலே காண லாமாகில்ஒருமுறைபார்த்திருக்கிறது தானென்? (ஊ)

முடி—வென்றுவிடையுட னேழடர்ந்தவடி களை
மன்றின்மலிபுதழ் மங்கைமன்களிகன்றிசொல்
ஒன்றுகின்றவொ ன்பது முறைப்பவர்தங்கள்மேல்
என்று நில்லாவினையொன்றும் சொல்லிலுலகிலே. (க0)
நீருமங்கையாழ்வார நிருவாடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வென்றி	ஜயிஷ்டனுலாய்,	ஒன்று கின்ற)	இப் பத்துப் பாட்டுக்
விடை எழ்	வ்ருஷ்பங்களேழையும்	ஒன்பதம்)	களைபும்
உடன் அடர்த்த	ஸமூலமாக கிரஸித்த	உரைப்பவர்)	அதுஸக்திப்பார் பக்க
	குளிய	தங்கள்மேல்)	வில் [மும்
அடிசளை	எம்பெருமான் விஷய	வினைஒன்றும்	ஒரு விதமான துன்ப
	மாக,	என்றும்	என்றைக்கும்
மன்றில்	காற்சந்திகள் தோறும்	நில்லா	இருக்கப்பெறுது ; (இ
மலி	நிகரந்த	சொல்லில்	வ்வுளவேயன்றிக்கே.)
புகழ்	புகழையுடையராய்		(மேல் பெறப் புகுகிற
மங்கை	நீருமங்கைக்கு		பேற்றின் பெருமை
மன்	நிர்வாஹகரான		யாய்ச்) சொல்லப்படுந்
களிகன்றி	ஆழ்வார்	உலகிலே	கால்
சொல்	அருளிச்செய்த		ஆயர்களிருந்த தேச
			த்திலுங்கட
			[வினை ஒன்றும் நில்லா-] (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) மிக்ககையையுடையவாய், புத்தகார்பத்தில் பிறகாலிகையன்றிக்கே யிருக்கிற வ்ருஷபக்களையையும் ஊட்டியாகநிராணித்துத் தன்னைக்கொண்டு தப்பின ஸ்வாயிலைய. (மன்றிவித்யாதி) கால்கார் இருவர் திரண்டவிடமெங்குள் இவ்வாழ்வாரீ,பாத(ஊ)த பதார்த்தங்களின் கையிலேபட்டபாடே? என்று இவர் வார்த்தையேயாயிருக்கும். கீழ் ஒன்பதுபாட்டாறும் பட்டகளிலும், இவிராருபாட்டில் கலிவுமானால் இதுவே மிக்ருவாசாமகோசாமாயிருக்கையாலே சொல்லிற்றில்லை.

(என்றுகில்லாவினையொன்றும்) ப்ராப்திப்ராதிபந்தகமான காமங்கள் சிலகாள்போய் சிலநாளிற்றுகையன்றிக்கே ஒருநாளும் ஒன்றும் கில்லாது. (சொல்லில்) இவ்வளவன்றிக்கேமேல் பெறப்புகுகிற பேற்றின்கணத்தைச் சொல்லப்புகில். (உலகிலே) வருந்திப் பிணைநிழல் போலேதங்களளவில் போனகயன்றிக்கே இவர்கள் இருந்ததேசத்திலும் கூடவினறிக்கே ஒழியும். பாதகபதார்த்தங்களின் கையிலே நோவுபடாதே, அவைதானே அதுகூலநாய்படி அவனோடேசித்யஸம் ப்ரெஷம் பண்ணப்பெறுவர். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

பதினொரம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

வ்யா.— பத்தாம்பாட்டு. (வென்றி வித்யாதி). "பத்தும்" என்று கூட்டிச் சொல்லாதே, பிரித்துச்சொல்லுமா எனென்னென்ன வருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி). கீழேல்லாம் அவனைத்தாய்பெறுவையாலேபாத(ஊ)தபதார்த்தங்கள் கையிலேநோவுபட்டு வ்யஸந்ததைச் சொல்லிக்கப்பட்ட, கண்ணன் மர்மஜ்ஞானையாலே கப்பின்னைக்காகத் தான் கருமாரிபாய ஒருப்பட்டந்ததை நினைப்பூட்டத்திறத்திட்டு,வானே அகாணத்தேனேறுமாயுமாபோலே நோவுபட்டிருக்க, அநந்தாம்விடைகன்வென்றபடியைய,க(ந)தஞ்சித்த்பாதிஸந்தாகம் பண்ணி, பலய்ருதி சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறேனென்று திருவுள்ளம். (சொல்லிற்றில்லை) பத்தென்று கூட்டிச்சொல்லிற்றில்லை. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்கார்திருவடிகளேசரணம்.

பதினொராம்பத்து முன்றூர் திருமொழி

மன்னிலக்கு ப்ரவேசம்.

வ்யா;—மன்னிலக்கு ப்ரவேசம், பிரிந்தவன்று தொடங்கி பாதக பதார்த்தங்களாலே நோஷப்பட்டி, அத்தாலே மிகவும் அவஸந் கையாய், கம்மை உபாஸயிக்காமியிலே நினைத்து, அவன் தான ய்வேனுமாயில் கம்மை உபாஸித்தவந்து பெறுகிறான் என்று காம் தலைமைகொண்டாடி யிருந்தது அமைபுந்; அவனை உபாஸயனாகக் கொண்டு காம் உபாஸித்தப் போருமித்தனையென்று அதிலே ஒருப் பட்டார் கீழ்.

(க) “காமன்கலைக்கோரிலக்கமாய்” என்கிறபடியே இத்தனை பொதுப்பாடுருவனல்லவென அவன், அந்தரம் வந்தமுதற்காட்டி அரைண்ணம் தாழ்க்கும் காட்டில் இத்தனை ஸாஹஸத்திலே ஒருப் படச்சடவதே? இத்தலை பெறுகைக்கு எதிர் குழல் புக்குத் திரித் தேன் காணல்லேனோ? என்னதன்னோக்கெசும்; ஒப்பவ்ருத்தாதி களால் குறையாதினரூர்களையாகிலும் கம்மையொழியக் செல்லாமை யுண்டாணும் பினை ஆவர்களைப்பொழிய ஜீவிப்பினோகான், ஆயிர்த ஸ்பாஸாழள்ளதாய்மொழிய எனசகுத் தாயமுண்டோ” என்று அவன் செல்லாமை யடங்கலுங்காட்ட, அவற்றையடைய அதுஸந் தித்து, பொலிதனுக்குக் குடித்ததன்னைர் தாழ்சாந்திக்கு உட லாகை தவிர்ந்து மேலேமேலவன் விடாய்ந்துடலாமாடு போலே, அவ் ஸதுஸத்தாகந்தான் மேலே விடாயைப் பிறப்பிக்க, அத்தாலேபோர நோஷப்பட்டிப்பின்னையும் அவனைக்கிட்டி சீதயாதுபவம் பண்ணப்

அந்;— மன்னிலக்கின் ப்ரவேசம், சீ திரண்டு திருமொழிக்கும் ஸந் கலி யருளுகிருர் (பிரிந்தவிதயாதி).

(இத்தனை) என்றது மத்தியில் ஸ்வரண்ணத்திலே தானே ஒருப் படுகை யை, சீழ், பொது விடியாதே “கண்களால் காணலாக்கொலோ” என்றவன் தீத்திருமொழியிலே “மன்னிலக்கு” இதுயாதியாலே, “கானீர்” என்று வல்லாமையும் பார்த்துத் தான் துவன் குகன்கள்குக்குத் தொற்றபடியைச் சொல்லும்போது, பொது விடிந்ததாக வேண்டுகையாலே அவன் வாராதே இலாளுக்குப் பொதுவிடியாதென்று அவன் வந்து செவிட்டுக்கொண்ட படி களை, மேற்பாட்டுக்களை அடைவேகடாகழிந்தருளுகிருர் (அந்தரமிதயாதி .*)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, க-தி, க-பா, மன்னிலங்கு, ககஉக

பெற்றிலோமேயாகிலும் "இவ்விடையும் த்வரையுமெல்லாம் இவ்விஷயத்திலாகப் பெற்றோடுகிறே" என்றாவின்வளவால் வந்ததற்குப்பதியோடே தவிர்த்துத்தொழுகுகிறது. *
 மூ;— மன்னிலங்கு பாரதத்துத் தேருர்ந்து மாவலியைப்
 பொன்னிலங்கு தின்னிலங்கில் வைத்துப் பொருகடல்குழ
 • தென்னிலங்கை யீடழித்த தேவர்க்கிது காணீர்
 • என்னிலங்கு சங்கோ டெழில் தேற்றிநுந்தேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்	ராஜலோகத்தாலே	குழ	குழப்பட்டதாய்
இலங்கு	விளங்குகின்றதுள்ள	தென்	தகழினை திகிலுள்ள
பாரதத்து	பாரதயுகத்ததிலே	இலங்கை	வங்கையின்
தேர்	(அர்ஜுன ஐடைய) தேரை	கடு	பெருமையை
ஊர்ந்து	(ஸாரதியாய் நின்ற) நடத்தி,	அழித்த	அழித்தருளின
மாவலியை	மஹாபலியை	தேவர்க்கு	எம்பெருமானுக்கு
பொன்னில	ஹிரண்யமயமாய்	என்	என்னுடைய
ங்கு		இலங்கு	ஒளிமிக்க
தின்	நின்னணிதான	சங்கோடு	கைகொடியோடு
விலங்கில்	விலங்கிலே	எழில்	மேனிநிறத்தையும்
வைத்து	சிறையிட்டுவைத்து	தேற்றிநுந்தே	இழந்திராநிலத்தன்;
பொரு	அலையெறிந்த	என்	இது காணீர் (அவன் ஆஸூரித ரகை
கடல்	கடலாலே		எம்பெருமனுப்பாக)
			திதுகொடுகள். (க)

ஆயா;— முதற்பாட்டு. (மன்னிலங்கு பாரதத்துத் தேருர்ந்து) துசியேறினும் எல்லாம் அதிரதான ராஜாக்களையெயிற்று. ராஜலோகத்தாலே உஜ்ஜ்வலமான பாரதமாததிலே ரதியாய் நிற்கையன்றிக்கே ஸாரதியானுதிற்று. தான ரதியாய் நின்றால் ஆஸூரி தன்நிலையில் வெற்றிபிடவாதென்று, அதுக்காக அவனை ரதியாக்கித் தான்தாழ்கின்ற ஸாரத்யம் பண்ணினுதிற்று (க)யர்ஜுனகைகூடு

அடி;— முதற்பாட்டு. (மன்னித்யதி) "இப்படி ஆஸூரித விஷயத்தில் தன்னைத் தாழவிட்டபடியால் இவர்களுக்கு ஓயமருதாதிலை" என்று தருத (க) தீதாபாஷ்யம்.

ககஉச பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, க-பா, மன்னிலங்கு.

கக-உ-ஸர்வலோகலாக்ஷிகஞ்சகார" என்றும் (க) "தேசமதியவேர்ச் சாரதியாய்ச் சென்று" என்றும் சொல்லுகிறபடியே "இவன் இப்படி ஒரு விஷயத்திலே பகடிபடுத்தா னென்றறிந்தால் நம் சார்யமும் முடிந்ததன்று" என்ற அலகவாங்கவிதே அடுப்பது; (உ) "வஸுஸூகி சஸூஸூகி-எவம்ஜ்ஞாதவாபி ஸர்வாத்மநாக்ரஹீ" பாஷ்யசகஸூஸூஸ-போன மா தாமேயன்றிக்கே ஆக்தா த்ருஷ்டியும் போயிற்று.

(மாவலி யித்யாதி) ஜ்யோதிதார்த்தயாகத் தன்னைத் தாமழலிட்டு ளாராத்யம்பண்ணினானென்று மீவ்வளவேயோ தனக்கு; ஓளதார்யம் பண்ணினவனைச் சிநையிட்டுவைப்பதும் செய்திலவ்னு? ஓளதார்யம் பண்ணினானில் சிநையிட்டு வைத்ததென் னென்னில்; அவன் பண்ணின ஓளதார்யத்திலும் இத்தா னிரப்பே திருவுள்ளத்திலே பட்டுக் கிடந்தது, (உ) "கொண்டான யல்வால் கொடுத்தாரையார் பழிப்பார்" என்றார்களிறே அடியறிவார்; தன்னதல்லாதத்தைத் தன்ன தாக்கிக் கொடுத்தவனிருக்க, தன்னுடைமை தன்னையே அவனதா க்கி நீர்வார்க்கத்தன்னதல்லாததெகான் அபெற்றானுகக்கொண்ட அநீர்மை யுடையவனைப் பறிசொல்லாநீம்பர்கள்; திருஷ்டிகால் மஹா பஸீயையன்றே நெல்லிலே வைத்துத் தெறிக்கவேண்டுவது, நம் முடைய ஆத்மஸம்பணம்போலே இருப்பதெதான் நிறேற அவ ஶாஷ்டரன் ஶகவாங்கி யன்றே இருக்க வடுப்பது, என்னும் சங்கையிலே அரு ளுகிறார் (ஸர்வலோகலாக்ஷி போயிற்றென்னு மளவும்).

ஓளதார்யம் ஶந்ரிஷ்த்தமாயிருக்கவும், இரப்பு அநீதமாயிருக்கவும் திருவு ள்ளத்திலே தோன்றாமக்கு அடியென்னென்னவருளுகிறார் (கொண்டான யித்யாதி). (ஆர் பழிப்பார்) பழிப்பாரைக் காணாமே ஶோகத்தி லென்றபடி எய்தந்த பாகாத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (தன்னதித்யாதி). தன்ன தல்லாதத்தைத் தான் பெற்றானும்படி அவனிருந்தால், இவன் கொடுத்தால் ருத்தமோ? (ச) "கக-உ-ஸர்வலோகலாக்ஷிகஞ்சகார - உதாராஸ் ஶர்வலாக்ஷிகே" என்கிற விடத்தித்போலே அவன் நீர்மை குணத்தைக் கொடுத்தானென்னலாமே யென்ன; அங்கன் சொல்லலா மென்றதுக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (நம்முடைய வித்யாதி). இத்தால் நம்முடைய ஆத்ம ஶமர்பணத்தால் தன் உபாய பாவம் திலே வின்று அவன் சார்யம் செய்கிறப்போலே, அவ்வள வையென்கணி தலையருதே சிநையிட்டு வைத்தான், பேலேராஜ்யம்கொடுக்க வேண்டி என்று கருத்து.

(க) தி-வாய்-எ-ரு-க (உ) பா- (உ) க-திருவ-எ-க (ச) கி-எ-க-அ.

னுடைய ஒள்தார்யமும் இவன் ராஜ்யம் பண்ணுகிறதில் செய்தே யிதே அதனைத் தவிர்த்தது; அதுக்காக இவனை ஒரு காலத்திலே பழையபடியே ராஜ்யத்தில் வைக்கிறோமென்று அவ்வளவுஞ் செல்ல லீலாக்கயமான விலங்கில்வைத்தான்.

(பொருகடலீத்யாதி) கடலை அசநாக வுடைத்தாய் உறுதி பண்ணிக் கொடுத்த ப்ரஹ்மா திருக்கும் போக்கேட்க அஞ்சவேண்டி புறநாடு. (கடலீதத் தேவாக்கு) ப்ரணயிதிகார்யம் செய்தாராய், தீரம்பெற்றிருக்கிறவர்க்கு. காண் வந்தேறியாயும் ஸ்வாபானிகமாயு முண்டான என்னுடைய ஆபரணங்களை இழந்திருக்கிறவிப்போது கிழகோள், அவர் ஆஸ்ரிதார் ததமாகத் தம்மைத்தாழவிட்டு வார த்யம் பண்ணியும், இரப்பாளனாயும், சம்மைப்பேணுகே அம்பெற்றும் பண்ணின வயாபாரங்கள்டைய மமக்குப்பலித்தபடி இதுகிழகோள்.

பூ; — இருந்தா நென்னுள்ளத் திறைவன் சறைசேர்
பருந்தாள் களிற்றுக் கருள்செய்த செங்கண்
பெருந்தோள் கொடுமாலைப் பேர்பாடி யாட
வருந்தா தென்கொங்கை யொளிமன்னு மன்னினை. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னெ—தாய்போன்றஸகியே!	தோள்	திருத் தோள்களை யு	
என்உள்ளத்து என்னுடைய த்ருதய	நெடு	டையனாய்,	
த்திலே [னாய்,	மால்	ஸர்வஸ்மா த்பரணுள	
இருந்தான் ஸர்வதா ஸக்ரி ஹி த	பேரை	எம்பெருமானுடைய	
இறைவன் (எனக்கு) ப்ராப்தசே	பாடி	திருமாமக்களை	
உதியாய்,	ஆட	வாயாடிப் (பாடி)	
சறைசேர் உரல்போன்று	என் கொங்கை	(அதற்கேற்க) ர்த்த	
பரு பருத்திருந்துள்ள	வருந்தாது	கம்பண்ண,	
தாள் காலையுடைய [க்கு	என் மன்னும்	என் முலைகளானவை	
களிற்றுக்கு ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானு	வருத்தமற்று	வருத்தமற்று	
அருள்செய்த கருபை பண்ணினவ	ஒளி மன்னும்	தன் னிறம் பெற்று	
னாய்,	வாராநின்றன.		
செங்கண் புண்டரீகாக்ஷராய்			
பெரு (ஸர்வ நிர்வாஹகத்வ			
ஸங்குசுமாய்)பெருத்த			

பாட்டுக்கொன்றாம் தொகுத்தபாடும்! அவராஸ்ரிதேத்யாதி. தன்பெருதி தாழின்று பரிமாறினனும், தன்னுடைய ஆசமாத்தியங்களைத் தனக்காக்கிக் கொண்டதும், தென்றல் முதலான விதேகிதிக் கொல்லவற்றினு முண்டான கோவுதீர்த்ததும் தனக்குப்பலிக்கையாலே இவ்வபதாரங்களை, அதுலத்தித்து ஹ்ருஷ்டையா யிருந்தானென்று கருத்து.... (க)

ககஉக பெரியதிருமொழி, கஉ-ப, க-நி, க-பா, அன்னேயிவரை.

வ்யா:— இரண்டாம்பாட்டு. (இருந்தானின் ஐள்ளத்து) இனி
 கிட்ப்போலானு யிருக்கிறான். (இறைவன்) என்னிசை வின்றி
 க்கே யிருக்க என்ஹுதயத்திலே யுருகுகக்குப்பாபதி. (கதை
 யித்யாதி) (க) "கதையடி" என்னக்கடலதிமே, உரல்போலே பெரிய
 காலு யடைத்தா யிருக்கிற பெரிய வடிவையடைத்தாய், அத்தாலே
 வந்த க்வேசத்தைப் பாடாற்ற மாட்டாதே, யாதகா சரீரம்போலே
 கோவு படுகிற ஆணக்கு, அத அகம்பாட்ட மடுவின் கரை யிலே தன்னைப்
 பேணாதே அவை குகையுத் தலை குகைய வந்து விழுந்து அதின் பக்க
 லிலே அருள் பண்ணின அகலாயில் வா த்ஸல்யா பகாசகமான திருக்
 கண்களை யுடையனும், எவ்வாம் பட்டுக் காண வேண்டி மபடியான
 தோளழகை யுடைய வர்வேய்லரனை அவனுடைய திருநாமங்களைச்
 சொல்லிப் பாடுவதாலே தாக ஒரு க்வேசமின்றிக்வே என் முலைகள்
 னாய்வேஷை மையத்திற் போலே தன் சிறம் பெற்று வாரா கின்றது.
 இப்படி யிருக்கிற நீ எங்கனெ வாய் புதைக்கப் பார்க்கிறபடி.....(உ)

பு:— அன்னே யிவரை யறிவன் மறைகான்கும்
 முன்னே யுரைத்த முனிவ ரிவர்வந்து
 பொன்னேய் வளைகவர்க்கு போகார் மனம் புருந்து
 என்னே யிவரென்னு மெண்ண மறியோமே. (க)

வ்யா:— இரண்டாம்பாட்டு. (இருந்தானித்யாதி). "இருந்தான்' என்று
 க்குதார்த்தத்து னந்தரகம் பண்ணு சினறும்; நீ கேற்றும் பட்டபாடு எது;
 தின்று இயடி தேறுகை என்" என்று துணுக்கிடலித் தோழியானவன்
 கேட்க, முலையில் தன் சிறந்தவதக்காட்டி "நீ அருகாதே; இனி என்னை விட்
 கிப்பாகான், என் கோவு கலைய வந்தான்" என்கிறு னென்று னங்கதி.

கதை-வர்த்துடைதயாய், அத்தாலே உரலெச்சொல்லிற்றாய், அத்தாதே,
 சேர்-வத்ருபயான, பெரியநானென்று அருளுகிறார் (கதையடி யித்யாதி).
 (வாய்புலதக) என்றது-கீழ் அவன்வாராமையாலே மலையதகத்தில் முகூட
 வன் இப்போது திருகாமம் சொல்லுகிறுமென்று நீ நினைத்திக்க வேண்டி வந்து
 கலந்தான்; போக்யதையாலே பாடி யாட ஒருப்பட்டே னென்கிறுமென்று
 கருத்து. (உ)

வ்யா:— மூன்றாம்பாட்டு. (அன்னேயித்யாதி) "நீ வந்தானென்ற நின்
 ரும், அவரை நீ அறிந்தாயோ? அவர்க் கடையானம் சொல்லாய், என்றும்
 இவன் இருந்தானென்றும், இவன் யிருக்கக் காரியமென்?" என்று தோழி
 கேட்கச் சொல்லுகிறுமென்று னங்கதி.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	அன்னை—;		
இவரை	இந்த மஹாதபாவரை	வந்து	(ஒருகால் என்னிடம்)
அறிவன்	(காள்நன்கு) அறிவேன்;	பொன் கய	வந்து
இவர்	இவரானவர்	வளை	தீரண்மயமான
முன்னே	சாப்தராசியு மகப்பட	கவாந்து	சைவில வளைகளை
	அழிந்து இடந்தப்பா	மணம்புகுந்து	வீரும்பி
	சையகாலத்திலே		என்னெஞ்சினுள்ளே
மறைநான்கும்	என்னுடையகாலையும்	போகா	புதுத்து
உரைத்த	(சதுர்முகனுக்கு) அரு	இவர்	பட்டப்போதிதிலர்;
	ளிச்செய்த	எண்ணும்	இவர் [கிற
முனிவர்	வேதாது பூர்வியில்	எண்ணம்	நெஞ்சில் நினைத்திருக்
	மகாசைவான எம்	என்னை	நினைவு
	பெருமான்; (இப்ப	அறியேரம்	எதுவாயிருத்ததோ?,
	டிப்பட்ட இவர்.)		அறிவித்தேவாம். (௩)

வ்யா;— முன்றும்பாட்டு. (அன்னை யிலரை யறிவன்) நெருங்கக் கலந்தபோதாக "இன்னொரென்றறியேன்" என்னிலு மென்னும். தாதாசித்தகமாக ஸம்ஸாரேஷித்தபோது ஸ்வாபாவிக சேஷித்தத்தாலும், முகத்தில்தன்னைளிபாலும் அறிவே னென்னிலு மென்னும். (மறைமீத்யாதி) ப்ரணயகாலத்திலே சாப்தராசியுமகப்பட அழிய ஒருபதார்த்த மின்றிக்கே யிருக்கிற ஸமயத்திலே இவ்வாறு பூர்வியை ஸமரீத்துக்கொண்டிருந்து, பின்னை அதனை உபேகசித்து ஹிதாது சாஸகம்பண்ணினவர். இதாயிற்று இன்னுடைய நித்யத்வ அபொருஷேயத்வங்கள். உபாத்யாயன் உறங்கா கின்றாலும் ஸம்ஸகாராத்மா வாய்க்கிடங்கும்பே.

(முன்னே) அவர் கம்மை அகப்படுத்த ஏற்கவே கோவினார். நாம் அறிந்திலோ மித்தனைகாண். தாம் ஹிதப்பவர்தகார யிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி நெஞ்சை வெகிழ்த்து அது பஸிக்குமள வானவாறே ஸ்ப்ருஹணீயமான வளையை அபேஷித்துக் கால் வாங்கிப்போகாதே தவிர ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்துநித்யமான ஆத்ம

முன்னே "இன்னொரென்றறியேன்" என்றவன், "அன்னை இவரை அறிவேன்" என்று எப்படி சொல்லுகிறென்னவருளுவினார் (நெருங்கவித்யாதி).

ககஉ அ வெரியதிருமொழி கக-ப, க-தி, ச-பா, அறியோம்.

வஸ்துவையும் தமக் காக்கிக் கொள்வாரைப் போலே இரா தின்றார், இவர்க்காரதம் தமக்குநிச்சயிக்கலாயிருக்கிறதில்லை, உண்மை நாயிட்டவழக்கான தற்குய்ப்பின்பு உடையவரும் நாயிட்டவழக்கன்றோ என்று இருக்கமாட்டுகிறார். (க)

பு— அறியோமே யென்றுரைக்கலாமே யெய்க்கு வெறியார்பொழில்சூழ் வியன்குடர்நைமேவிச் சிறியானோர்பின்னையாய் மென்னகடந்திட்டு உறியார்நறுவெண் விண யுண்டு கந்தார்தம்மையே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கெரி ஆர்	பரிமளப்ரசமான	உறி ஆர்	உறினிலே சேமித்து வைத்த
பொழில்	சோலைகளாலே	நறுவெண்ணெய்	மணம் நிக்க வெண் னொயை
சூழ்	சூழப்பட்டு	உண்டு	அழுதுசெய்து
வியன்	ஆய்சர்யர் கந்தமாயி ருந்துள்ள	உகந்தார்தம்மை	திரு வுள்ள முகக்கப் பெற்றவரை
குடர்நை	திருக் குடர்நையிலே	அறியோம்என்	று உரைக்கல்
மேவி	காய்ந்தருளி	என்றுசொல்லுகை	எய்க்குஆமே
சிறியான் ஓர்	முகத்தமானபின்னையி ன்நிலைமையை உடையனாய்,	எய்க்குக்கட்டுமோ?	(ச)
பின்னையாய	மென்னகடந்தி பொய்யடியிட்டிப்போ ட்டி		

வ்யா— காலாம்பாட்டு. இவரை அறிவேனென்றபடி எங்ஙனென என்ன; (அறியோமேயித்யாதி) ஆய்சரிதன்பார்வமுடைய த்ரவ்யமொழிய, தமக்கு தாரகமில்லையாம்படி யிருக்கிறவரை - எங்ஙனென "நாமறியோம்" என்னும்படி தான். (அறியோமே யென்றுரைக்கலாமே

"இவரை அறிவேன்" என்றவன் "என்னுமெண்ண மறியோம்" என்கிற தென்னென்னவருளுகிறார் (உடையையித்யாதி). (உடையவரும்) ஆத்மாவும். (க)

அநு— காலாம்பாட்டு. (அறியோமேயித்யாதி) கீழ் அடையாளம் சொல்ல, என்னால் ஒருவருமில்லாத வேளையிலே "ஓதி யிருந்த வெண்ணுயன்" என்றாய்; அதாக அறியவிரகுண்டோ? என்று அதல்ல; வேறறிந்தவழிசொல்லென்னச் சொல்லுகிறான் என்னு மவதாரிகையை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இவரை யித்யாதி). கா மறிய ஆய்ப்பாடி வளர்ந்த உமியன்றோ வென்றிடுவென்று தாத்பர்ய மரு

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ஈ-தி, இ-பா, தம்மையே, ககஉக

யெமக்கு) ஸ்வயத்தந்தாலே அறிய இழிந்தவர்கள் (க) "ஊர்-ஊர்" நம்
 உத்தியதோலாகோகிவர்தந்தே" (உ) "ஊர்ஊர்ஊர்ஊர்ஊர்ஊர்-யஸ்யா
 மதம் தஸ்யமதம்" என்னும் காட்டில், அவன் காட்டின வழியே
 அறிய விழிந்த நமக்கு அறியப் போகாதென்று சொல்லலாமே.
 (வெறியாரித்யாதி) பரிமாண ப்ரகாரமாகிருந்துள்ளபொழிவாலே சூழ
 ப்பாடுவிஸ்மயநீயமாயிருக்கிற திருக்குடந்தையிலே வந்து சாய்ந்
 தருளி.

(அறியானித்யாதி) "இவன்இதுகனவுகண்டான்" என்றுசொல்ல
 வெண்ணுதபடியான மெனத்தயத்தை யுடையனும், பொய்யடி
 யீட்டுப்போய்ப்புக்கு, உற்சளிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை
 அழுது செய்து "ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ள தர்வயத்தை புஜிக்கப்பெற்
 றேம்" என்று ஸ்ருஷ்டரான வவரை, அறியோமேயென்றுஉரைக்க
 வாமே எமக்கு. (ச)

முடி— தம்மையே நானும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத்
 தம்மையே யொக்க வருள்செய்வ ராதலால்
 தம்மையே நானும் வணங்கித் தொழு திறைஞ்சித்
 தம்மையே பற்றா மனத்தென்றும் வைத்தோமே. (ஊ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தம்மையே	தம்மையே	நானும்வணங்கித்தொழுது இறைஞ்சி-	
நானும்	ஸர்வகாலமும்	தம்மை	அவர் தம்மையே
வணங்கி	விநயபூர்வமாக	என்றும்	எள்ளளும்
தொழுவார்க்கு	ஸேவிக்ருமவர்களுக்கு	பற்றா	ப்ராப்யராய்க்கொண்
தம்மையே, க்க (ஆடிகள்) தம்மைப்	போலேயாம்படி [ர்;		ஊ பற்றப் படுமவ
அருள்செய்வர்	க்ருபைசெய் தருளுவ	மனத்த	எங்கள்மகஸ்ஸிலே
ஆதலால்	ஆகையினுலே	வைத்தோம்	அறுதியிட்டு வைத்
தம்மையே	அவர் தம்மையே		தோம். (ஊ)

ஞகிஞர் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி), "எமக்கு" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தயம் (ஸ்வயத்தந்த
 தாலேயித்யாதி). (ச)

அரு— அஞ்சாம்பாட்டு. (தம்மையேயித்யாதி) கனவிலே வெண்ணெய்
 திருடித்தின்ற பரமபுருஷனை அறித்தோமென்றத்தாலே, நம்பெற்றதென்
 னென்; "அவரையே ப்ராப்ய ப்ராபகபாலேக பற்றினுர்க்கெல்லாம் பரமஸாய்ந்

(க) ஊர்-ஊர் (உ) கக-உப-உ-ஈ, 252

வ்யா— அஞ்சரம்பாட்டு. (தம்மையேநானும் வணங்கித்தொழுவார்க்கு) அளரவின வைத்தமாய், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூ(நி)தராய்க்கொண்டுவேதேப(நி)ஜநீயவஸ்து உண்டென்று இருத்தல், வேதே ஒருப்ரயோஜாநுண்டென்றிருத்தல் செய்யாதே, அவை இரண்டும் தாமேயாக நினைத்திருப்பார்க்கு. (தம்மையேயொக்க வருள்செய்வார்) பா (நி) வநாத்ரயராஜித்யம் ஸ்வதவவ உள்ள தம்மைப்போலேயாம்படி க்ருபை பண்ணுவார். இப்படி யிருக்கையாலே தம்மையே பஜநீயராசவும் ப்ரயோஜகமாகவும் பற்றி.

(தம்மையேபற்றி) உபாஸை வேளைசில் இப்படி புத்தி பண்ணின பின்பு வேறொருபடியாவகயன்றிக்கே உபாஸநாதகுணம் ப(நி)வகையாலே அவ்வளவும்போனால் பெறும் பரமப்ரயோஜகமாய்க்கொண்டு பற்றப்படுவதும் தாமேயாக மகஸ்ஸில் வைத்தோம். (தி)

மு— வைத்தா ரடியார் மனத்தினில் வைத்தின்பம்
உய்த்தா ரொளிவிசம்பி லோரடிவைத் தோரடிக்கும்
எய்த்தா து மண்ணென் றிமையோர் தொழுதேத்தி
வைத்தாமரைகுவிக்கும் கண்ணென் கண்ணையே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒளி	(தேஜிபதார்த்த ஸஞ்சாரத்தாலே) விளங்குகின்றன	இமையோர் தொழுது	ப்ரஹ்மாத் தேவதைக ளேவித்து [ள்
விசம்பிவ்	ஆதாபுத்திலே (தரை விக்ரமாபதாசுத்தில்)	எத்தி	ஸ்தேதா த்ரம்பண்ணி
ஓர் அடிவைத்து	ஒரு திருவடியை ஒங்க வைக்க,	கை	(தங்களுடைய) கைத் தலங்களை
ஓர் அடிக்கும் மண்	"பற்கொரு திருவடிக்கு பூமியானது	தாமரை குவிக்கும்	கமல முகுளம்போலே குவிக்கப்பெருநின்றவ ளாய்
எய்த்தாது	என் போரா தொழிவதே' என்று (அதிலேவித் த(நி)ரான)	என் கண்ணன்	எனக்கு ஸுகப்ரதஞான

பத்தியைக்கொடுக்கு மவர்கிடாய்; ஈழம் அப்படியே, 'ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவரே' என்று இருக்கப்பெற்றேமே" என்கிறுமென்று ஸங்கதி.

(அளரவின)மீய்ரமான, (பாலகாத்ரயம்) கம்பாவனை, ப்ரஹ்மபாவனை, உபயபாவனை. (தி)

கண்ணனை	கண்ணபிரானை	வைத்து	பாட்டி (அதனால்)
அடியார்	அலாதாரண பேரடி பூதர்கள்	இன்பம்	பரமாகத்ததை
மனத்தினில்	(தங்குள்) மடஸ்ஸிவே	உய்த்தார்	அடையப் பெற்றார்
வைத்தார்	பாட்டினார்கள்;		ள். (சு)

வ்யா;— ஆறும்பாட்டு. (வைத்தாரித்யாதி) அலாதாரணரான சேஷபூதரானவர்கள் தந்தாமுடைய ஹ்ருதயங்களிலே கொண்டு இருந்த வைத்தார்கள். வைத்துச்செய்தவிதனினன்னில்: (இன்ப முற்றார்) வைத்தது ஸமஸ்த கல்யாண குணம்மகளை யாகையாலே (ச) “விஷ்ணுநா, நூண்டி-ஏஷஹ்யே வாகத்தயாதி” என்கிறபடியே கிரதிரயாகத்த யுகதராணர்கள்.

அல்லாதார்க்கின்றுக்கே யிருக்க, இவர்கள் அவனை ஹ்ருதயத்திலே வைத்து கிரதிரயாகத்த யுகதாராகக்கு அடியென்னன்னில்; (ஒளிவிசும்பித்யாதி) அவன் தானே ப்ரதமஸுக்ருதமாய் நின்று வ்யாபரிக்கையாலே பூம்யாந்திரிஷ்டாதிகளை அளந்துகொள்கிற விடத்தில் “ஆகாசமானது எட்டுத் தெட்டாதாகப் போந்தது “பூமியானது த்ருவடிகளுக்குப் போராத்தொழிவதே” என்று இதிலேவித்தராய் ப்ரஹ்மாதிகள் எழுதிக்கொடுத்து கைத்தாமரை, குவிக்கும், ஸுசுப்ரதணன் என்னுடைய க்ருஷ்ணனை வைத்தா ரடியார் மனத்தினில் வைத்தின்பமுற்றார். (சு)

பூ;— கண்ணன் மனத்துள்ளே நிற்கவும் கைவளைகள்
என்றே கழன்றவிவை பென்னமாயங்கள்
பெண்ணினும் பெண்மையோம் நிற்கவவன்மேய
அண்ணல்மலையு மாக்கழும் பாடு அமே. (எ)

பாடு;— ஆறும்பாட்டு. (வைத்தாரித்யாதி) தம்மையே ஒக்க வருள்செய்த பின்பன்றே கமக்கு ஸாகழன்னது, ஜ்ஞாநலாபயே பெறென்றிருக்க உடுக்குமோ வென்ன; ஆதுவே கிரதிரய ஸாகமாகவிதே இங்கிருக்கும்படி ஆறியிருப்ப தென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(ப்ரதம ஸுக்ருதம்) என்றது- இவர்கள் அபேசுதியா திருக்கத்தானே திருவடிகளை வைத்துத் தன் சேஷித்வத்தை உணர்த்துரை. “கண்ணன்” என்றத்தால்-க்ருஷ்ணன் என்றபடியாகையாலே (உ) “த்யுஷ்ணுநாந்க்ருஷ்ணா த்யுஷ்ணுநிஷாந்க்ருஷ்ணா - க்ருஷ்ணபூவா சகஸ்பாப்தோ ஸஸ்சகிர்வகுதி வாகதே” என்கிறபடியே (ஸுசுப்ரதன்) என்றருளிச்செய்தார். ... (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணன்	கண்ணபிரான்	பெண்மையொம்	கூர் தலத்தை அழகு
மனத்துள்ளே	(என்) ம்ருதயத்திலே	நாகக்	காத்தோ மா
கிழ்கவும்	வித்திருக்கச் செய்தே	நிர்க	இது கிழ்ச; [கேளும்]
கைகளைகள்	(என்) கையில் களைக	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
என்னே	என்னகாரணத்தினு	மே	விரும்பி வர்த்திக்ருமி
கழன்ற	கழன்றுபோயினவே!	அண்ணன்	ஸர்வபர்வ தோத்தரு
இவை	இவையெல்லாம்	மலையும்	ஷ்டமான. [யும்]
என்னமாயக்	என்ன ஆய்சர்யச்செ	அரங்கமும்	திருவங்கடமலையை
கள்	யல்களென (அநிகிரி	பாடோமே	திருவரங்கத்தையும்
பெண்ஆளும்	பெண்குடிவிசை பிற		பாடுகையில் ஒரு தட்
	க்கப்பெற்ற நாம்.		கையகாரியிருத்தோ
			மோ? (எ)

வ்யா;— ஏழாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) கம்முடைய விடாய்-அவனை ம்ருதயத்திலே வைந்து அநுஸந்தித்து ஆகந்தித் தவரானவர்க ளளவின்றிக்வே யிராகின்றதி. ப்ரத்யாஸத்தியான்றே ஸூதில்யத்துக்குப்பரிகரம். நான் கேட்டிருந்தபடியொழியக்கிட்ட க்கெகான்ன மந்தைப்படியேயா யிருந்தது. ஒருவசமாதாத்தாலே

ஆ;— ஏழாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) "மனத்து" என்றும் "வைத்தோம்" என்றும், "அடியாரின்பமுற்றார்" என்றும் சொல்லா நின்றாய்; அப்பனையாகில் கைகளை தொங்காதேயென்று தோழிகிட்டே, தானும், அதுவும், அவன்பிரியா திருக்குமறையும் கண்டுவிண்மயப்படுகிறுனென்று ஸங்கதி.

"கிழ்கவும்" என்ற ௨(௩)காரம் விதேரதஸூசகூமாயையாலே அதின் நரத்பர்யமருளுகிரூர்(கம்முடையவித்யாதி). "விடாய்-இராகின்றதி" என்றவ யம் இத்தால் இவனைப் பிரிந்து ஆகந்திக்கிறவர் ஆகந்தத்தளவன்றிக்கே விடாய் மிகவுமுண்டானதென்னை. அவனிக்குக்கவிடாய்வருமோவென்ன வருளுகிரூர் (ப்ரத்யாஸத்தித்யாதி). இனிஸூதில்யத்துக்குப்பரிகார்தானேதென்ன வருளு கிரூர் (நானித்யாதி). ப்ரவண ஸமய்த்தில் ஆகந்தாவஹமாயிருக்கும், குணது பலத்தாலே, ஸாக்ஷாத்கரித்தால் "இவ்விலகூண விஷயம் கமக்குத் தொக்கப் புகுமிறேதா" என்று ஸூதில்யத்தை வினைவிக்குமென்று கருந்து. ஸாக்ஷாத் காரத்தாலும் ஆகந்தாவஹத்தமன்றே, ஸூபாப்ரத்யமாக எம்பெருமானுக்கு சகல்தாம் சொல்லுவதென்ன வருளுகிரூர் (ஒருவித்யாதி). (விஷயாதிகம்

பிறகு மனைவியோ லன்றியே விஷயாதிசமாசப்பிறகுமலையா யிரு
பப்து, இவை என்ன வாழ்சர்யங்கள்.

“அவன் ஓர்ருதயத்தில் நித்யவாஸ்யப்பண்ணுநீற்கச் செய்தையும்
கையரில் கணிகழுவும்படி யிருக்கிற நமக்கு, இனி ஒரு ஸ்திரீத்வமுண்
டோ? அது கிடக்கியர்” என்று அதனை உபேஷித்து அவன்
நித்யவாஸ்யம் பண்ணுகிற ஸ்வாமி ஸ்தாதாகமான திருமலையையும்
கோயிலையும் பாடுதுமே. அந்தஉபேஷா கார்யயிருக்கிறபடி, அன்
நிக்கே (பெண்மையித்யாதி) அபலைகளான நம்முடைய ஸ்திரீத்வம்
நிற்கைக்காக ஸத்ததை கிடக்கைக்காக அவனுக்கந்தருளினைநிலங்களைப்
பாடுவோமென்னுதல். (௪)

பு;— பாடோமே யெந்தை பெருமானைப் பாடிநின்ற

ஆடோமே யாமிரம் போனைப் பேர்நினைந்து

சூடோமே சூடும் துழாயலங்கல் சூடி நாம்

*சூடோமேசூடக் குறிப்பாகில் கன்னெஞ்சே, (௫)

என்றதுக்கு-பெண்ணை நம்மிடத்தில் பிறப்பு வேறுவிதோடு வென்று கரு
த்து. ஆக அவனும் அதி விலகலானால், காழும் பெண்ணாய் சின்னல் அதி
சங்கையாலே ஸாநதில்யம் வரக் குறையுண்டோ வென்றதாயிற்று. அந்நய
முதேந சப்தார்த்த மருளுகிரர் (இளவயித்யாதி).

(ஸ்திரீத்வமுண்டோ) என்றது-பெண்ணைமையாலே இப்படி அவளிரு
க்கச்செய்தே கைகளை கழுவும்படியானால் இனி, “நான்-மடம்” என்கிற ஸீத்
வம்பார்த்திருக்கக்கூடியோ வென்னை. (அத்ததை) நான்-மடம்-அச்சம்பார்த்தி
ருக்கவையை. (௬) “*॥ १७ ॥ १ ॥ १ ॥ १ ॥ १ ॥* கிரிராஜோபயோகிரி: ” என்றப்போலே
மலைகளுத்தெல்லாம் அண்ணலான மலையென்று சப்தார்த்தமாயிருக்கிரர் (ஸ்வா
மிஸ்தாதாமித்யாதி). (ஸ்வாமிஸ்தாதாம்) -ஸ்வாமியான ஸ்தாதாம். “பெண்ணு
ளும்பெண்மை” என்று கூட்டி “நித்ய” வென்றது-நிலைநிற்க வென்றாக்கி,
விரலாடல நூலிஷ்டனுடைதயாகிற பெண்மை நிலைநிற்க வேண்டினால், விபவங்க
ளிலேபோய் அலையாத அதிலேதேநக்தினமடுக்கல்பொன்றதில்யதேசங்களிலே
கின்றகாசிகமான கைக்கார்யப்பண்ணுவோ மென்றிருமென் துபாட்டுக்கு யோஜ
நாந்தமருளுகிரர் (அன்றிக்கேயித்யாதி). “இப்படித்ததிலே” கண்ணை-நெஞ்
சாலே அதுஸக்திக்கையாலே மனப்பால் போலே யாயிற்று” என்று அதக்கு
ஆஸ்சர்யப் பட்டானாகக் கீழ்க்குத் தாத்பர்யம் கண்டுகொள்வது. ... (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்	கன்மைபொருந்திய	கிளைந்து	மலம்பிஞ்சல் விடுத்தி
செஞ்சே	யகங்கலை!	குடிம்	(அவன்) சாத்திர்போ
எக்கை பெரு	எமக்குள்வாயியான	ருகிற	
மாலை	ஸர்வேஸ்வரனை	துழாய் அலக்	திருக் துழாய் மாலை
பாடோமே	பாடமாட்டோமோ?!	கல்	பை
ஆயிரம்பெரனை	ஆயிரம் திருகாமங்களை	குடோமே	சிரஸாவணிக்க ளாட்
	யுடைய அங்கை		டோமோ?
பாடி	வாயாரப்பாடி	குடி	(அந்த மரலைபக்)
கின்று	தருடாத் தவஸாயத்	குடி	[கைகரு
	தோடே கின்று	கூ	(அவனோடே) கூடு
குடோமே	(ப்ரீதிக்குப் போக்குவீ	குறிப்புக்கில்	(அவனுக்குத்) திருவு
	டாது) கர்த்தகம்பண்		ள்ளமுண்டாகில்
	ணமாட்டோமோ?;	காம்	(ஸம்ஸ்லேஷத்தை
பேர்	(அவனுடைய) திரு		விரும்புகிற) காம்
	காமங்களை	கூடோமே	கூடமாட்டோமோ?

வ்யா;— எட்டாம்பாட்டு. (பாடோமே யித்யாதி) பரமப்ரா
 ப்ய பூதனுளவனைக் கிட்டுகையில் அருமை யுண்டோ? அவன் கினை
 யாமையாலே யன்றோ வென்னுதல், கமக்கு அவன் பக்கல் ருசிபோ
 ராமையன்றோ வென்னுதல்; எம் குலகாதனுளஸர்வேஸ்வரனை ப்ரா
 பித்து அறபளித்தால் அந்தப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டு(க) “வெஞ்சுக் கா
 கைநூலு-வததலாம காயங்காஸ்தே” என்றுபாடுகையில் கமக்கு ஒரு

வ்யா;— எட்டாம் பாட்டு. (பாடோமே யித்யாதி) தோழியைப்பார்த்து
 காம் இனி திய்யதேசங்களைப்பாடுவோமென்று சொல்ல, தோழி பெரியபரை
 யாகையாலே இகைக்துதிக்க, தன்னுடைய கெஞ்சானது இசையாதேயிருக்க,
 அதனைப்பார்த்து நீ ஏதுக்குஸம்ஸரிக்கிறாய், அவனைக்கூடுவோமென்று ஸமா
 தாகம் பண்ணுகிறுனென்றும் திய்யதேசங்களைத்தான் பெண்மை திற்கப் பாட
 வல்லோமோமென்ற கெஞ்சைக் குறித்து, நீ இரங்கினால் கமக்குத் தட்டுண்
 டோ வென்கிறுனென்றும், இரண்டு விதமாக ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

“கூடக்குறிப்பாகில்” என்கிற பதம் பொதுவாகையாலே, இவனுக்குக்
 குறிப்புண்டாகிலென்றும், கமக்குக் குறிப்புண்டாகிலென்றும் சொல்லுமாக
 யாலே இப்பாட்டுக்குத் தொகுத்த பாவ மருணகிழர் (பரமேத்யாதி).

(க) தலைக்குருவ-கூடு.

தட்டுண்டோ? இப்படிப்பாடி "நாமகாபங்காஸ்தே" என்கிறபடியே களித்து நின்று ஆடோமோ?

* நாம ஸநநஸரவானுவனை அவனுடைய திருநாமத்தை ஸமாயசு நின்றுகொண்டு, அவன் சாத்திக் கழிந்தையினாலே சூடப் படுவதான திருத்தழாயை நாம் சிவனா வஹியோமோ? (சூடிநாம் கூடோமே) இப்படி சூடி நாம் அவனைக் கிட்டிகையில் ஒரு தட்டுண்டோ? (கூடக்குறிப்பாகில்) அவனுக்குத் திருவுள்ள முண்டாகிவெ னினுதல்; நமக்கு ருசியுண்டாகிவென்னுதல். (அ)

முடி— நன்னெஞ்சே நம்பெருமான் நானுயினிதமரும் அன்னம்சேர்கான லணியாவி கைதொழுது முன்னம்சேர் வல்வினைகள் போக முகில்வண்ணன் பொன்னம்சேர் சேவடிமேல் போதணியப்பெற்றோமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நன்னெஞ்சே—;	[ன்	சேர்	சேர்க்திருந்துள்ள
நம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமிபானவ	வல்வினைகள்	கொடிய பாபங்களெல்
நானும்	எப்போதும்		லாம்
இனிது	திருவுள்ளமுகந்து	போக	நீங்குகைக்கு
அமரும்	வர்த்திக்கு மிடமாய்,	முகில்	காளமேரம்போன்ற
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	வண்ணன்	திருநிறத்தை யுடைய
சேர்	பொருந்திவர்த்திக்கிற		ஸர்வேஸ்வரனுடைய
கானல்	செய்தல் நிகங்களை யு	பொன்னம்சேர்	எப்பருஹஸ்யமான
	டைத்தாய்	சேவடிமேல்	திருவடி களின்மேலே
அணி	• (ஸம்ஸார விபூதிக்கு)	போது	புஷ்பங்களைக் கொண்
ஆலி	திருவாலியை		டு
கைதொழுது	வேலித்து,	அணியப்பெற்	அணங்கரிக்கப் பெற்
முன்னம்	அநாதிகாலமாக	றோம்	றோம். (க)

கீழ்ப்பாட்டுக்கு இரண்டாமையொருளை சேரும் "அவன்குறிப்பு" என்றது முதல்யொருளைக்குச்சேரும் "அவன்குறிப்பு" என்றது. அது எங்கனே என் னில்; ஸ்வயத்த நபரையாய் ஸ்தீர்தவத்தை உபேகழிக்கும்போதுநமக்கு ப்ராப்ய ருசி கண்ணழி வறவுண்டாக வேணுமென்றும், திவ்யதேசங்களில் வாசிகமான கைங்கர்யம் பஸ்ஸுவோமென்கிற பகஷத்தில் அவன் ஸங்கல்ப முண்டாக வேணுமென்றும் சொல்லுகை உசிதமிறே. ... (அ)

அரு— ஒன்பதாம் பாட்டு. (நன்னெஞ்சேயிர்யாதி) ப்ரா ப்யருசி கண்ணழி வறவுண்டானநாகையாலே நாம் கிட்டிகையில் ஒரு தட்டு

வ்யா:— ஒன்பதாம்பாட்டு. (கன்னெஞ்சேயித்யாதி) "அவன் திருவடிகளிலே நித்யவைகங்கர்யத்திலே ஆக்வாரிக்ரப் பெற்றிலேமே யாகிலும், காதாசித்கமான வைகங்கர்யத்திலேயருமிலும் ஆக்வயிக்க வாய்ப்படி அவனின்கே வந்திதிகனாய் பெற்றேனமே. இதுதான் முக்துறமுள்ளம் உண்டாகப் பெற்றேனமே" என்று இவ்வளவா லுண்டா ன த்ருப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறது.

(கன்னெஞ்சே) பகவதீவ்யமென்றால் "காட்டு" "காட்டு" என்று முற்பட்டு வருகிற கெஞ்சே! கமக்கு எவ்வாயின ஸர்வேஸ்வரன் திருவுள்ளத்தாலே ஆதரித்துக்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, அக்கிலத்துக்கடைத்த நிர்யக்குக்கள் மருவிவந்திக்கிற கெய்தல் நிலத்தை யுடைத்தாய், எம்ஸாரவியூதிக்கு ஆபாணமாயிருக்கிற திருவானியைத்தொழுது, அகாதிகாவம்சேர்ந்திருந் துள்ளவல்வினைகள் போம்படிக்கீடாக மரமற்றாமான வடிவை யுடையவனுடைய ஸ்ரீநுறணீயமான திருவடிகளிலே புஷ்பாத யுகாணங்களை ஆணியப்பெற்றேனம். (க)

மு:— பெற்றாராராயிரம் போனைப்பேர்பாடம்
பெற்றான்லியெனினி செய்தமிழ்மலை
உற்றேசேமுற்றுல கள்வரிவைகேட்க
உற்றூர்க்குறு துயில்லை யுகாத்க்க. (க)

திருவங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—(*)—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரம்போனை	எஹஸ்ர எமவானுன	ஒளிசெய்	அருளிச்செய்த
	எம்பெருமானுடைய	தமிழ்	தமிழ்பாஷையாலான
பேர்	திருகாமங்களை	மலை	சொன்மாலையாகிய இ
பாடப்பெற்றான்	பாடப்பெற்றவரான		ப்பாட்டுக்களை
கலியன்	ஆழ்வார்	உற்றூர்	அப்பலித்தவர்கள்

ண்டோ வென்று க்ருதார்த்தார யிருக்கிறீர்; உண்டாவிறே விடாய் திருவது, மண்பாங்குடி த்துத் தீதக்குவருமுண்டிடாவென்ன; ஆகாசம்பாராதே, ஆறுங் கடவாதே, மலையுமேருதே நாம்ருத்த திருவாவி காட்டிலே நித்யவாஸம்பண் ணுமவனுக்கு ருசி பிறந்தபோது வைகங்கர்யம் செய்யப்பெற்றேனமே ? வைகப்பட்டு பொருளைக் கண்கியாபித, வைகக்கட்டாய்பொருளை ஆசைப்பட்டு உடம்பு வெறுப்பாவென்னென்று திருவுள்ளத்துக்குச்சொல்லியருளுகிறென்றுஎங் கதி. இந்த ஸந்திதனை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (அவனித்யாதி).

"காணல்" என்றதின்மீதும், (செய்தல் நிலம்) என்றது. ... (க)

ஆயிரம்பே	(கலஹஸ்த நாமவானுன	முற்று உலகு	உலக்களை யடக்கலும்
ராணை	எம்பெருமானுடைய	ஆள்வர்	ஆளப்பெறுவர்கள்;
பேர்பாடப்	திருகாமங்களைப் பாடி	இவை	இப்பாட்டுக்களை
பெற்று)	வைக்கீடான பாக்கயத்	கேட்கலுற்றார்	ஈரவணம் பண்ணப்
	தை) வித்து	க்கு	பெற்றவர்களுக்கு
ஆரார்	தருப்தரன் திக்கையிரு	உலகத்தே	உலகமெங்கும் [கம்
	ப்பர்கள்;	உறுதுயர்	அறுபாய்மமான துஃத
ஓ	இதோ ராஸ்சர்யமே;	இல்லை	உண்டாகமாட்டாது.

ய்யா;— பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றாராராயிரம்பேராணை) ஆயிரம் பேராணைப் பேர்பாடப் பெற்று ஆரார். (பேர்பாடப் பெற்றான் கலிய னொலிசெய் தமிழ்மலை) கற்றார்கள் பூமியடங்கலும் ஆள்வர்கள். கற்கவேண்டா; இவை கேட்போமென்று செவிதாழ்த்தார்க்கு அறு பவிக்கவேண்டுவது ஒரு தயாபிலை. (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

**பெரியதிருமொழி பதினேராம் பத்து
முன்னுந்திருமொழி முற்றிற்று.**

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

**பதினேரம்பத்து நாலாந்திருமொழி
நிலையிடமெங்கும் ப்ரவேசம்.**

ய்யா;— “கார்முகில் வண்ணகைக் கண்களால் காணலாக் கொ லோ” என்றும், “கெஞ்சுடலும் துயின்றால் கமக்கினி கல்லதே” என்றும் இவர் வெறுக்க, “கமக்குள்ள வெறுப்புண்டோ உமக்கு, உம்மைச்சுட்டி நாம் பிறந்தபிறப்பு அறிவீரோ?” என்ன; (௧) “உரு” னண்சுடலும் பரிதராணுய னா தூதாம்” என்கிறபடியே “கமக்காக விதே வந்து பிறந்தது” என்று ஸ்ரீரூப்தாய “அலகை ஆஸ்ரயிக் கப்பார்” என்று திருவுள்ளத்தை கோக்கி ஆருளிச்செய்கிறார்.

ய்யா;— பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றாராந்தியாதி) “ஆயிரம் பேராணைப் பேர் பாடப்பெற்றான் கலிய னொலிசெய் தமிழ் மலைகற்றார் ஆயிரம் பேராணைப்பேர் பாடப்பெற்று, ஆரார்-தருப்தரன் திக்கையிருப்பர்கள், ஓ-இதோ ராஸ்சர்யம், முற்றுலகுமான்வர்” இதயத்தயந்வயம் திருவுள்ளப்பற்றியகுளுகிற் (பேர்பாட) இதயாதியாவே. (௧௦)

ஆயிர்திருவடிகளே சரணம்.

(௧) கீ. ச. அ. ௨௦௩

கககக பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, கபா, நிலையிடமெங்கும்.

அங்கணன்நீக்கே, "திருவாலியிலேவந்து ஸந்திமீதனாகப் பெற்றோம், அங்கே புஷ்பா தினைச்சொண்டு ஆய்மிக்கப்பெற்றோம்" என்பது-இவரீதுவ்வெத்தபாடிமையக்கொண்டு, "கம்முடைமையான இஜ்ஜகத்தை விடமாட்டாமையெவ்விருத்திந்த இத்த அர்காவதாரேயோ? நாம், விபூசிரகூனூர்த்தமாதவும் ஆய்மிக்காநூர்த்தமாதவும் அவர்கள் விபூசிரகூனூர்த்தமாதவும் அவர்களுக்காகாட்டி கொடுக்கைக்குவாகவன்விருகாம் அவதார்த்தது, அந்த அவதாரங்களையும் அநுஸந்தித்துத் தரிசுகமாட்டமே" என்பதுதன் அவதாரங்களைக் காட்டி கவிகாடுத்தான் எவ்வாறு; அவற்றை அநுஸந்தித்துத் தும் நஷ்டராய், அந்த ஹர்ஷம் தம்முள்ளிடக்காமையாலே பரோபதேசத்தலை பாவ்ருத்தாரகீரூர்; அவன் தன்னை ஆய்மிக்கமாற்றியும் விபூதியை நேர்க்குமவனாயிருந்தான்; ஆய்மிக்கைவிடாதவனாயிருந்தான்; இனிமக்கொரு குறையுண்டோ வெவ்விருர். *

மூர்—நிலையிடமெங்கும்பெற்றிடுவெள்ளமுன்பர்

வளநாடு மூட விமையோர்

நிலையிடமற் றெமக்கோர் சாணில்லையென்ன

அநாவ வினன்னு மருளால்

அலைகடல்நீர் குழம்ப வசடாடவோடி

அசல்வா னூர்ஞ்ச முதுகில்

மலைகளை மீதுகொண்டு வருமினை மாலை

மறவா திறைஞ்சென்மனனே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	கன்மனனே—;	உம்பர்	தேவதைகளுடைய
எங்கும்	எல்லிடத்திலும்	வளம்	செழிப்புற்றிருந்த
நிலையிடம் இல்	நிலைத்து நினைச்சு	நாடு	லோகத்தை
நீ	இடமில்லாமல்	மூட	வ்யாதிக்க,
கேள்	கேள்நாடு வெருதி	இவையோர்	தேவர்கள்
	வருகிற	நிலையிடம் அந்	கொண்டெசாகு இரு
கேள்மை	{மறவாடவாயத்தி}	து	ப்பிடம் பெருமை
	நிலையென்னவானது	எவர்க்கு	"எங்களுக்க்கு
		ஞர்சென்	குருதகந்தரும்

† (பா) ஆய்மிக்கப்படி.

பெரியநிருமொழி கக-ப, ச-தி, க-பா, நிலையிடமெங்கும். சதவகை

இல்லை	(உள்ளையொழிய வேறு) இல்லை	அகல்வான்	விசாலயான் ஆகாத் திலே
என்ன	என்றமுறையிட,	ஓர்	(பிரஹ்மநிகள் குடியிருப்பிலே) சென்றேடி
அரண்மனை	"நான் உங்களுக்கு ரக்ஷகனாக வட்டிசுன்"	உரிஞ்சு	வீசும்படியாகவும்
என்னும்	என்னும்படியான க்ருபையாலே,	முதுகில்	(நன்) திருமுதுகிலே
• ளாஸ்		யலைகளை	யலைகளை
அலை	நிரைக்கொப்பத்தாலே (கூழாபிதமாய் வருகிற)	பீதுகொண்டு	எறிட்டுக்கொண்டு
• கடல்கீர்	வழந்தாழ்வானது,	யரும்	வருகிற
குழம்ப	குழம்பாப்படியாகவும்,	நீளை	மதல்யருப்பியான
• அகநி	(நன்) கீழ்வயிற்றிலே	யலை	ஸர்வேஸ்வரனை
ஆட	அலைபெறியுடடியாகவும்,	மகாது	(ஒருகாலும்) மறவாமல்
		இறந்தே	வணங்கிப்போரு. (ச)

வாய்— முகந்பாட்டு. (நிலையிடம்) நிலைக்கொள்ளவாவதொரிடமுமின்றிக்கே ஆழங்காலாயிருக்கிற வென்னுதல்; ஓரிடத்தில் சில்லாதே அனைஞ்சுருநிறவென்னுதல்; "இதுகீழ், இதுகடுகு, இதுமேல்" என்று பரிச்சீசிக்கவொண்ணாதமஹாய்நாமம், லோகத்துக்குக் குகாராதேவர்கள் குடியிருப்படியுங்கூட மேலிட, "நாம் ரக்ஷகாமெல்லையுத்தது" என்று தேவர்கள் கவிழ்நிலையிட. அன்றிக்கே, (நிலையிடமற்று) மேலாயிருப்பிதொருஇருப்பிடமற்று, எங்களுக்கு ரக்ஷகரில்லை பென்ன;

"நான் உள்ளாயிருக்க நீங்கள் அஞ்சவேணுமோ? நான் ரக்ஷகனாகிறேன்" என்னும்படியான க்ருபையாலே, கூழாபிதமாய் வருகிற கடல், குழம்பாப்படியாகத்தன் கீழ்வயிற்றிலே அலை ஏறியுடடியாக

வாய்— முகந்பாட்டு. (நிலையிடம்) "உள்ளையொழிய" முன்னத்தால் வெணை அர்த்தலித்தமாயிருக்கவும், வெணைபொள்ளத்துக்குபாலம் (இதுவித்யாதி). (பிரணயம்) பிரணயஜனமென்றபடி. "நிலைகாட்ட விடமற்று" என்றுசுப்தமாய் தமாயருளுகிறார் (நாமிய்யாதி).

வும், அகாசத்திலே ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்பிலே வீசம்படியாகத் தன் திருமுதுகிலேமலைகள் அழிஞ்சுபோகாதபடிதரித்து ஏறிட்டுக் கொண்டுவருவிற ஜலம் தாரகமான வஸ்துவை; ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனை. அவன் அப்படித் தன் னுருக்கொடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு அரியன் செய்து சகலியாகின்றான், உனக்குச் செய்யவேண்டுமருந்தேவை அவனை மறவாதிருக்கலை; இத்தனையும்செய்யப்பாராய், மறக்கவொண்ணாத செயல்களை அவன் செய்யாகின்றால் நீ மறவாதிருக்கவெண்டாவோ? (க)

மு. -- செருமீகு வானொயிற்ற வாவொன்று சுற்றித் திரைமண் னும் விண்ணு முடனே வெருவர வெள்ளை மலள்ள முழுதும் குழம்ப இலையோர்கள் நின்று கடைய பருவரை யொன்று நின்று முதுகில்பரந்து சுழலக்கிடந்து துயிலும் அருவரையின்ன தன்மை யா லாமையான திருமால் நமக்கொரரணை. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செருமீகு	வலியிக்கிருப்பதாய்	நின்றகடைய	நின்று கடையும்படி,
வான	ஒளியையுடைத்தான	பருவரைஒன்று	பருவரைஒன்று பெரியதொரு மலையா
எயிற்ற	பற்களைபுடைய	முதுகில்	(தன்) முதுகிலே னுது
அரபுஒன்று	வானாகியை	பரந்துநின்று	பரம்பிநின்று
சுற்றி	(கடையிருக்கச்) சுற்றி,	சுழல	சுழலும்படியாக
திரை	திக்குக்களிலுள்ளாரும்	கிடந்து	(அந்த மலையின்கீழே)
மண்ணும்	பூமிபிலுள்ளாரும்	கிடந்து,	கிடந்து,
விண்ணும்	ஸ்வர்க்காதி லோகங்களி லுள்ளாரும்	துயிலும்	சாய்ந்துகிட வானின்ற
உடனே	துலையயோககேசுமமாக	அருவரை அ	பெரியதொரு மலைசா
வெருவர	நெக்க,	ன்ன தன்மை	யத்துக்கிடக்கிருப்
வெள்ளை	நெக்ச்சமான	போலிருக்கிற	போலிருக்கிற
வெள்ளம் முழுதும்	சுழலாப்தியடங்கலும்	அடல்	வலியையுடைய
குழம்ப	குழம்பாம்படியாக	ஆமையான	கூர்மருபியான
இலையோர்கள்	தேவர்கள்	திருமால்	ஸ்ரியப்பதி
		நமக்கு	நமக்கு
		ஓர் அரண்	ஒப்பற்றாகுகுகன். (உ)

"உரிஞ்சு" என்ற தினர்த்தம் (வீசம்படியாக) என்றது. (தன்னுருக்கொடுத்து) என்றது (க) ஸ்ரீகாண்ட - பக்தாகாம்" என்று தன்னுபயையாக்கி யென்றது. (வேற்றுருக்கொள்ளுதையாவது) - விஷ்ணு தீரவேஷங்கொள்ளுகை.

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு, (செருமிசு) வலியக்கிருப்பதாய் ஒன்றைய யுடைத்தாய் எயிற்றையுடைத்தான வாஸகலையக்கற்றி, திக்குக்களும் பூயிஸவர் கங்களும் 'சிறியார் பெறியார்' என்றன்றிக்கே கடுங்கத், தெனிக்கிருக்கிற பாற்கடல் குழம்பாம்படியாக, தேவர்களும் நின்று கடையலாம்படியாக, அந்தக்கடலைக் கண்ணெறியிட்டாப் போலேபெருத்தமலை முதுகிலே தன்பரப்பெல்லாங் கொண்டசெழன் றுவர், தொடைகுத்த உறங்குவாடையேலே ஒரு மலை சாய்த்து க்கிடக்கிருப்போலே யிருக்கிற வலியையுடைய ஆமையான மாயிப் பதி இனி ஒரு ரகசுகம் வேண்டாதவரண், (15)

மூ;—தீததுதிங்கள் பொங்குசுட ரும்பரும்பு

ருலகேழ்வேடு முடனே

மாதிர மண்கமந்து வடகுன்று நின்ற

மலையாறு மேழுசுடலும்.

பாதமர்குழ் குளம்பி எனகமண்டலத்தி

னெருபா லொடுங்கவளர்சேர்

ஆதிமு னேனமாதிர யானாய மூர்த்தி

அதுகம்மையானுமரசே.

(16)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீதது	குற்றமற்று (நர்ஸூய	மண்கமந்து	பூயிக்கு தா (ஈ) ரக
திங்கள்	சக்தரஹும் [மான	வட	மாக
பொங்கு	தாயிராநின்றுள்ள	குன்று	வடக்குதிக்கிலுள்ள
சுடர்	ஸைர்யனும்	நின்ற	மேருபர்வதமும்
உம்பர்	தேவர்களும்	மலையுறும்	பேரஹித்து நின்ற
உம்பர் உலகு	தேவர்களுடைய ஊர்	எழ்குடலும்	(மற்ற) குலபர்வதங்க
எழிவேடு	தத்வலோகங்களை		ளாறும்
முடனே	மும்		ஸப்தலாகார்களும்
மாதிரம்	திக்குக்களும்		(ஆறிய இலையெல்
			லாம்)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு, (செருவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் இமையோர்க் குக் குடியிருப்புக்கொடுக்க அரியனசேய்தானென்றார், இதில் அவர்களுக்கு தாரகம்வார்க்க வேணும்மென்று அரியனசெய்ய ஆமையானபடியை அதுஸக் திக்கிரொன்று ஸங்கதி.

“உடனே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிருர் (சிறியாரித்யாதி). (கண் செறியிட்டாப்போலே)குழாய் முடியிட்டாப்போகே. ... (17)

பாதம்	திருவடி களிவே	சேர்	தருதியான
அமர்	சேர்ந்திருப்பதாய்	ஆதி	காரணபூசனாய்
சூழ்	பரம்பையுடைத்தான	முன்	வராஹகல்பாதியிலே
ஆய்மயின்	திருக்குறையின்	எனம் ஆதி	மஹாவராஹமாய்
அகரன்டலத்	அக்தர்வலயத்தினு	அந்நாய	கஷைகமாய்கின்ற
திட	டைய	மூர்த்தி அது	அச்ச மூர்த்தி விபேச
ஒருபால்	ககதேவாத் திலே	கம்மை	ஷ்வானது
ஒங்க	அடங்கும்படி	ஆளும்	கம்மை
வளர்	வளராத் பாணாய்	அரசு	அடிமைகொள்ளும்
			நிர்வாஹகவஸ்து. (க.)

வ்யா:— மூன்றும் பாட்டு. (தி.ச.அ) தர்பாகீயமுமாய், கண்ணு
 க்ததக் குளிர்ந்திருக்கும் சந்தரன், கண்வைக்கவொண்ணாக வஹஸ்தா
 பிரண்ண ஆதித்யன், தேவர்கள், உபரிதக லோகங்களேழோடே,
 “காநீரம்” என்ற அ-திக்கு, பூமிக்கு தாரகமான மேரு, அதுபோலி
 சேஷித்துகின்ற குககிரிகளாயும், ஏழுசுடலும், இவையடையத்திரு
 வடி களிவே சேர்ந்து பரம்பையுடைய திருக்குளத்தில் அக்தர்வலய
 த்தினேகதேசத்திலே அடங்கும்படி வளராத் பாணாய். (சேராதி). (ச)
 “அந்நாயுள்ளவைகாதம்” என்னுமாபோல இதுக்க
 டையத் தருதியான காரணம்; வராஹகல்பாதியிலே மஹாவராஹ
 மாய்க்கித்த திருமேனி; அது கம்மை அடிமைகொள்ளும் நிர்வாஹ
 கவஸ்து. (க.)

மு.— தனையவிழ்க்கொதை மாலையிருநாட்தயங்க
 யெரிகான் நிர்வாஹகவஸ்து
 அளவெழ வெம்மைமிக்க வர்யாகியன் அ
 பரித்யான்சினங்காவழி

வ்யா:— மூன்றும் பாட்டு. (தி.தி.த்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தாரகம் கொடுத்த
 தாரகக் கொண்ணர்; ஆய்வளவிலுபாய்தரல்லரிடே. மண்ணாசை மிகுத்
 திருக்குமே தேவர்களுக்கு. ஆய்வாயிலே அவர்களுக்கு விளை கீசுமானது
 யெள்ளக்கொள்ள, உருவழியாமே காணியை உத்தரித்தகட்டையை கிளை
 த்து, மஹாவராஹத்தின்படியை அநுபலிக்கிறவென்று ஸங்கதி.

இரண்டாம் பாதத்தினர்த்தம் (உபரிதகம்) என்றது. ... (க.)

(க) சா-அ-உ-கஉ.

வனையுதிராணி மொய்ம்பில் மறவோனதாசம்
 மதியாறு சென்றொருகிரால்
 னொடுவழ லிட்டகுட்டமதையை மூடு
 பெருநீரில் மும்மைபெரிதே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆன்சு	ப்ரஹ்மாதாழ்வான்	நினக்கள்	பகவத்பாகவத விஷ்ணு
௦	ப்ரதிஜ்ஞைகு பண்		யங்களிலுள்ள
தனையவிழ்	என்னவன்று,		மாந்ஸர்யமெல்
	கட்டு அவிழார் கின்	அவிழ	லாம்
	றுள்ள	வனையு	குலையும்படியாக,
கோதை	தொடைகொன்மலை	வனையு	வனையு
௦	யும்	உதிராணி	திருவுதிரகனையுடைய
மலை	பூமலையும் (ஆசிய		லும்,
	இவையிரண்டும்)	மொய்ம்பில்	மிக்கவலியுடையனும்
திருபால்	இரண்டிபக்கத்திலும்	மறவோனது	விஞ்சின வீர்யத்தை
தயங்க	அசைத்துவர.		புடையனான அந்
எரிகான்று	அழலை உமிழாரின் று		த ஹ்ரணயனு
	ள்ள	ஆகம்	டைய
இரண்டு தறு	நீருமான வட்டணி	மதியாறுசெ	ஹ்ரணத்தை
கண்	த்த இரண்டு	ன்று	ஒருசாக்காகமதியாதே
	திருக்கவர்களும்	ஒரு உதிரால்	போய்ப்புக்கு
அளவு எழ	விளாந்ருதமாக,	பிளவுகெழுதிட்ட	ஒருதிருவுதிராலே
வெம்மையிக்க	விஞ்சின பாருகதயத்	ட	இரண்டு பிளவாம்படி
	தையுடைய	குட்டம்அது	இட்ட
அரி ஆதி	நாலியறு குடீபாய்,	வைபழி	கத்தமவோனது
பரியோன்	(வரபலங்களாலே)	பெருநீரில்	பூலோகத்திலே (உயா
	பருத்தலிரகர்ய		பரியாதின்ற
	னுடைய	மும்மைபெரி	மஹாப்ரணயத்திற்
		தே	காட்டில்
			மும்மடங்கு பெரிதா
			யிருக்கீ! (ச)

பு. — காலாம்பாட்டு. (தனைய்த்யாதி). வினா வினாத்தை உத்தரித்த
 வளவன்றிக்கே, அது இன் கனா பிடுக்கிவிடே அது வினாவது; ஆகையாலே,
 ஏனாவனவந்தமம், அரியாய் - அரியை அழித்தபடியை அறவந்திக்கிடு
 மென்று ளங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரமாணகதகமுக்கே அததை ளக்கிப்பித்

ககசத பெரியதிருவிமாழி, கக-ப, ச-தி, ஞ-பா வெந்திறல்வாணன்.

வ்யா;—காலாம்பாட்டு. (தீனையலிழ்) “கூண்டுகூண்டி கசா
 காய் நான்கொகை மதல்யை கூர்மோவராஹஸ்ச காரலிம்ஹி” இதே,
 கட்டுகெழாசின் அள்ளதொடைகொள்மாலையுமாலையன் அம்; இவை
 இரண்டருகும் அரைக்குவர, அந்தத்தோளின் மாலையினோடு கண்
 னிலிப்புறப்படுகிறதெருப்போடு வாசியில்லைகாணும் இவர்க்கு, இரண்டு
 வட்டணித்தகண், (அளவிவழி) விஸ்த்ருகமாக, ஹிரண்யன் அஞ்சும்ப
 டியாகப் பெரிய வெம்மையையுடைய காரலிம்ஹிமாய், ஆஸரிதன் ப்ர
 திஜைகு பண்ணினவந்து, வரபவங்களாலேபருத்த ஹிரண்யனு
 டைய, ஈஸ்வரவிஷயத்திலும் ஸாமாயஜசத்விஷயத்திலும் ஆஸரித
 விஷயத்திலுமுள்ள த்வேஷங்களடைய கெகிமுடும்படியாக வளைந்த
 திருவுகிர் களையுடையவன்.

வலியிக்க பெரியமதத்தையுடைய ஹிரண்யன் வடிவைக்க
 ண்டி அத்தை ஒன்றுக மதியாதே கிட்டித்திருவாழிக்கு இரைபேர்
 ராதென்று ஒரு உகிராலே இரண்டு கிளவாம்படி யிட்டகுழி-மஹா
 ப்ரளயத்தில் மும்மடங்கு பெரிது. (ச)

மு.—வெந்திறல் வாணன் வேள்வியிடமெய்தி
 யங்கோர் குறளாகி மெய்ம்மையுணர்
 கெர்தொழில் வேதநாலில் முனியாகிவைய
 மடிமுன் நிர்த்து பெதினும்
 மந்தாய் துபோகி மதிந்நிறிதைஞ்ச
 மலகோள் வணங்க வளர்கேர்
 அந்தாமேழி னூடு செலவுத்தபாத
 மது கம்மையாளுமரசே. (ஊ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொத்திறல்	வெள்விய வலியைய யு டைய	வேள்வி	இடம் பஜ்ஞவாடத்திலே
வாணன்	மஹாபலியினுடைய	யெய்தி	எழுந்தருளி [போது
		ஆங்கு	எழுந்தருளுகிற வப்

கிசூர் (மதல்யையாதி). “கோதை” ஏன்றதினர்த்தம்(தொடைகொள்மலை)
 என்று, விடிலாங்கொண்கை, “மலை” என்றதினர்த்தம், (பூமலை) என்றது;
 அதாவது-கெருங்கத் தொடுத்த திருமாலையன்னை, (என்றும்) என்றவகந்
 தாம் “பெதம் கொள்ளுவது” என்று சேஷம், (குழி) என்கிறது-கத்தவெள்ள
 முடைய மகிவென்னை. ... (ச)

ஓர்	(ஆகர்ஷகம்பத்திஸ்) ஒப்பற்ற	பேரவி யதி	போய் அளாவி சுந்தரனானவன்
குறையி	வாமநவேஷத்தை யுடையனும்,	நின்றது	தன் ஸத்தகநத்தளவி வே சின்று
மெய்யமை உ ணர்	யதார்த்த இயூர்தத் தை யுடையனும்,	இறைஞ்ச மலரோன்	தொழுப்படியாகவும் பரமமாவானவன்
செய்தொழில் ய (ஓ), ல கா மினியில்	லாத அதுத்தடாதத் துக்கு (ச்சேஷமா ன்)	வணக்க வளர்கோர்	வணங்கும்படியாகவும் வூங்கிவளராரிப்பதாய்
கேசம் நாவில்	வேதவாக்பத்தை வாயானே (உச்சரியா நின்றழவன்)	அத்தாம் ஏழி உபரிதகலோகக்களே ன் னை	நின்றுள்ளும் செல உய்த்த போம்படி கடத்தப் பெற்ற
முனி ஆதி முன்று அடி வைசம்	ரிஷிபாய் முன்றடிமண்ணை	பாதம் அது	அந்தத்திருவடியான து
இரந்து பெரினும்	யாசித்து பெற்றவாதே,	கம்மை	(அப்போதை இழவா வே வருத்துகிற) கம்மை
மந்தரம்மீது	மந்தரத்துக்குமேல்	அரசு ஆளும்	ரகழிக்கக்கடவது.

வ்யா:— அஞ்சாம்பாட்டு. (வெந்திறல்) உதாரணென்று ப்ரணி
ந்தினாயிருக்கச்செய்தியும் தேவர்கள் குடியிருப்பை அழிக்கும்படியா
னப(ய)லம், இத்தையுடைய மஹாபலிமக்கு ஓயும்மீலே சென்று, சண்
டார்க்கண்டைய ஆகர்ஷகமான வாமநவேஷத்தைக் கொண்டு யதார்
த்தகஜனாதநதையுடையனும், அகவிஸம்ஸிதபவமான அதுஷ்ட்டார
த்ததுக்குச் சேஷமாய், காட்டார்க்கு ஷிநாநாசாலகம் பண்ணும்

வ்யா:— அஞ்சாம்பாட்டு. (வெந்திறல்த்யாதி) விளைவித்திச்சினைகழற்றுவுறு
பல பர்யத்தமாகப் புக்கவாதே. முன்னை மிழக்கான குறும்பச் சந்து மேலி
ட்டு "சங்களது" என்று அபிமானித்துப் பதித்துக்கொள்ள, விரகனும்பியோய்,
பொற்கையால் கீரேற்றும் எல்லைகடந்து மீட்கக்கொடுத்த குறளின்படியை
அடியொற்றி அதுபயக்கிறுபென்று கூங்கதி.

மெய்யமைபுணர்வறினர்த்தம் (யதார்த்ததெத்யாதி). செம்மையின் தரந
யர்யம் (அகவிஸம்ஸிததெத்யாதி). (10)

கககக பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, ச-பா, இருநிலமன்னர்.

வெள்ளை வாயலெச்சரி யாநின் றுள்ளருஷியாய், ஓரடிக்குச்சிறை யிட்டு வைப்பானாக முன்றடிபைவேண்டிப் பெற்றவாதே மந்தரத் துக்கு மேல்பொய், சக்தராதிதயர்கள் வித்தாரத்தளவிலே நின்று ஆதரிக்க, ப்ரஹ்மாய் ஓருட்டிலே திருவடிவன் வர்த்து" என்கு புறப்பட்டு ஆர்வயிக்கும்படி வளரா கிற்பதாய், சேரக்குடியேநியிரு க்கிற உபரிதகலோகங்களைமும் ஈடுவே போம்படி நடத்தின இருவ டிகள் நமக்கு ரகசகம். (உ)

மு— இருநிலமன்னர் தம்மை யிருகாலுமெட்டு

மொருகாலு மொன்றுமுடனே
செருதுதனுடு போகி யவரானிமங்க
மழுவரளில் மென்றதிறவேன்
பெருநிலமங்கைமன்னர் மலர் மங்கைநாதர்
புலமங்கை சேள்வர் புசுழ்சேர்
பெருநிலமுண்டுமிழ்ந்த பெருவாயராசி
யவாநம்மையாள்வர் பொத்தே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திரு நிலம்	பரப்பையடை த்ரான புழிக்கு (நிர்வாஹகரா யிருந்த)	பெருநிலமங் கை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு
மன்னர் தம்மை ராஜாக்களை		மன்னர்	வல்லபராய்
திருமலும்எட்டு இருபத்தொருகால்		மலர்மங்கை நாதர்	ஸ்ரீபிரதிபாய்
மெ ஒருகாலு டனே ஒன் றும்		புலம்	(சுப்பரணுடைய) ஸை கெந்தரியங்களை பும் (ஆசுர்ஷிக்க வல்ல)
செருதுதனுடு போகி	புசுந்கைத்தின் தெந் கடந்து [நியிலே]	மங்கை சேள்வர்	கீளாதேவிக்கு நிர்வாஹகராய்
ஆவர்	அந்த ராஜாக்களுடைய	புசுழ்சேர்	மறையாஸ்வியாய்
ஆயி மங்க	ப்ரானானுடது மதுகுப்படி	பெருநிலம்	மறையாஸ்வியாய் லும்
மழுவரளில்	கொடரவியரலே	உகந்தி	(ப்ரளயத்தில்) திரு வயிற்றிலே வைத் து கொத்தி
மென்ற	புயித்த		
திறவேன்	யிதிககையுடையனும்		

உயிற்றந்த	(பின்பு வெளிநாடு காண்) உயிற்றந்தரு ளின	பெரிதே நம்மை	மேலுள்ள மஹாகால மெல்லாம் (ஆய்ரயணருய்யுடை ய) நம்மை
பெருவாயராதி பலர்	பெரிய வாயையுடைய ரானவர்	ஆள்வர்	அடிமை கொள்ளுவர். (ச)

வ்யா;— ஆறும்பாட்டு. (திருநீலமன்னர்) பரப்பையுடைய பூமிக்குநீர்வாழ்வுகாரனான ஜாக்ஷை, திருபத்தொருபடி கால் ஒருவர் தப்பாதபடி யூதலிலே நெத்தியிலே நடந்து மருவாதித ஆயுதத்திலே முனையின்ருவே போய், அவர்கள் ப்ராணைகள் மறுசும்படி வென்ற மிக்கர்.

“ஸரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லவர், ஸரீமஃபதி; ஸர்வானுடைய ஸர்வேந்தரியங்களையும் துபாற்றிக்கவல்ல தீனப்பிராட்டிக்குவல்லவர், (ச) “ஹ்ஸ்ய” யன்யஸர்” என்னும்படி “இவையுடையவர்” என்னும் பெரியபுகழையுடையவர்; ஸர்வலோகங்களையும்வயிற்றிலே வைத்து சகலத்து, சகலத்தினால்கல்லாத சகலத்துவ ப்ராப்பையுடையராய், இப்படிக்கொத்தவர் நம்முடைய ஆய்ரயணத்தின் இறுமையாராதே யாவதாத்மபாயியாக நம்மை அடிமைகொள்வர். (ச)

மு;— இலைமணிபள்ளியெய்தி யிது மாய்மென்ன

இனமாய்மாஸ்தி நெழில் சேர்

• அலைமலிலேற்களுளை சகல்விப்பதற்

கோருருவாய மாணையமையாக்

• கொலைமலியெய் துவித்த சொடியோனிலய்கை

• பொடியாக வென்றியமருள்

• இலைமலிகெஞ்சாங்கள் செலவுத்தநய்கள்

திருமால் சமக்கொரணை.

(எ)

வ்யா;— ஆறும்பாட்டு. (திருநீலயித்தயாதி) எல்லெடந்து மீட்டுக் கொண்ட நிலந்தன்னிலே தோள்வீஞ்சின மன்னரைக் கைவிடுகி நெருக்க, அவர்கள் சாதத்துக்கஞ்சாதே, கரம் கழித்துவிட்ட மருவாளியின் மிக்ககை அதுலந்திக்கிருநென்று னக்கறி.

(நெத்தியிலே) வெட்டி வீற்றந்த மன்னர் நெத்தியிலே. (ச)

(ச) ரா-ஆ-ரு-உ-க-டி.

கைசுடி பெரியதிருமொழி கக-ப, ச-தி, எ-யா, துணைமலைப்பள்ளி.

பதம்,	உரை,	பதம்,	உரை,
இணைமலைப்பள்ளி	பர்ணசாலையினருகே	அமையா	நிரலித்து,
எய்தி	வந்து,	கொலை	பரநிப்பலையையே
எழிற்சேர்	மிக்க அழகையுடைய	மலிவெய்துவீத்	(தூண்டித் தில்) புர்
	வாய்	ச	வாயாக வளர்த்து
அலைமலி	(தன் கொக்குக்கு இல		வைப்பானாய்
	க்காளுரை) அலைத்	கொடியேரன்	யலூக்குரண ராவண
	தப் பிணிப்புண்ண		னுடைய
	ய்ப்பண்ணவற்றாய்	இலங்கை	வங்கையானது
கேள்	கேள்பொன்ற	பொடிஆச	பொடியாம்படியாக
கண்ணாளை	கண்களையுடைய பிரா	வென்றி,	வெத்திய விளைக்கக்
	ட்டியை		கடவ
அசல்விப்பதற்	(பர்த்து வகாஸத்திற்	அரணுள்	யுத்தபூமியிலே
கு	நின்றும்) பிரிப்பத	சிலையலி	ததூண்டினை நிறைந்த
	ற்காக	செய்கரங்கள்	செவ்வியபரிணாமங்களை
இது	"இந்த யானானது	செலவய்த்த	செலுத்தியருளினை
மாயம்	ஆய்சர்யமாயிரா நின்		னாய்,
	றகி"	கங்கன்	கங்கு (புருஷகார
என்ன	என்னும்படிக்குடலாக		புதைமான)
இனமாய்	திரளாகவந்த	திரு	பெரியிராட்டியார்
மான்யின்	மான்களின் பின்னே		திறத்திலே
ஓர்	விவக்யணமான	மால்	வ்யாமுத்த (நு) னுன
உருஆய	ரூபத்தையுடைத்தா		ணர்வேய்வான்,
	ய்க்கொணவிலந்த	நமக்கு	நமக்கு
மாரிண	(மாரிசூழிற) மாய	ஓர்	ஓப்பற்ற
	யரிண	அரண்	ஸாணயன். (எ)

வ்யா;— ஏழாய்ப்பாட்டு. (துணைமலைப்பள்ளி.) பர்ணசாலையிலே

"யிருந்தும் திரொருவாய்சர்ய யிருந்தபடிமென்?" என்னும்படி.

உரு.— ஏழாய்ப்பாட்டு. (துணைமலைப்பள்ளி) கைவிஞ்சின மன்னர்காய்

கழியலிட்டவுடனே தலைபந்துப் பண்டத்தாருமாய் மாழுவலியுமான இராக்கதர்
பீதுகொன்னப்புக்கு பாநிக்க, வகையும் வில்லையாய்க்கத்த வாகுத்தன் கதை
யில் மடுபடுகிருவென்ற ஸக்கறி.

"மான்யின்-மானகளுக்குப் பின்னே" என்றும், அதுக்குக்கருத்தருளுகிறார்

பெரியதிருமொழி, ௧௪-ப, ௪-தி, ௮-பா, முன்னுலகங்கள். ௧௪௪௧

யாக "இனத்தின்மான்சனோடே கூடிவரின் அலைவருவும்" என்று அவற்றின்பின்னே, (௧) "அஞ்சலாடும்புகழ் ஆய்மமத்வாராமாகம்ய" இத்யாதி, எழிலையுடையளாய் இவக்கானூரை அலைத்துப்பிண்ப்புண் ணப்பண்ணவற்றாய், ஓரானுமொரு கோக்கும் கோய்யடியிருக்கிற பிராட்டியையப் பிரிக்கக்கூடாது நாயிருப்பதொரு வடிவைக்கொ ண்டு வந்த மாயாம்புருகத்தை நீரளித்து, பா லிற் றையே யாதிரையாகத்தீர்யும் அதிக்குானூரை பையலுடைய வர்ணைபோடி யாமடடியாக வெற்றியை விளைப்பதான ஸமாயுழியிலே அயிரமும் இரண்டாயிரமுமாக ஒரு தொடையிலே தொடையுண்ணும் செவ் விய அம்புகளை நடத்தின, இதடையச்செய்தது-பிராட்டியபக்கல் பிச்சாலைகிறே. இப்படித் தன்மார்பிலே அம்பை ஏற்று கண்கிராமவர் கமக்கு ரகசுகர்; கமக்குமெவொரு குறையுண்டோ? (௭)

மு, — முன்னுலகங்களேழு மிருகம்மாடி யுண்ண

முதலோடு வீடுமதீயாது

என்னினுவந்ததென்ன விமையோர்திசைப்ப

எழில் வேதம்ன்றி மறையப்

பின்னையும்வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும்கக்கி

யிருந்தீரந் திவ்வையமகிழ

அன்னமதாயிருந் தக்கறது லுரைத்த

அது கம்மை யானுமரசே. (௮)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	முன்பொருகாலத்திலே	வீடும்	விடுகிறபோதையும்
உலகங்கள்	வர்க்குலகங்களையும்	அதீயாது	அதீயயாட்டாமல்
எழும்		என் இது உம்	"கமக்கு வந்தயிதுகெ
திருள்	அல்லுநாந்தகாரமா	தது என்ன	யி?" என்று
	னது	திசைப்ப	திசைத் துக்கிடக்க,
மண்டி உண்ணி	வ்யாபிக்கத் தொடல்	எழில்	அழகும்க்க
	கிள வளவிலே,	வேதம்	வேதமானது
இமையோர்	தேவதைகளானவர்க	இன்றிமறைய	(ஆஸாராபந்தருதமா
	ள்		ய்) மறைந்து கிடக்
முதலோடு	இவ்விருள்தடங்கி		க,
	னபோதையும்		

(இனத்தினித்யாதி) "அமையா" என்றது- அமைந்தென்றாய், அதினர்த்தம் - (நீரளித்து) என்றது. (௯)

† (௮) கண்ணையுடைய பிராட்டி. (௯) ௭-ஆ-௪௨-௨௧.

கக-ப, ச-தி, அ-பா, முன்னுலகங்கள்.

பின்னியும்	திரியட்டும்	அன்னமதாயி	கமம்ஸூபியாய்	திருவ
வானவர்க்கும்	தேவதைகளுக்கும்	ருந்து	வதரித்து	
முனிவர்க்கும்	ரிஷிகளுக்கும்	அஞ்சு	அப்போது	
கவி	ப்ரஸாதத்தைப்பண்	அறநூல்	தர்மசாஸ்த்ரங்களை	
	ணி	உரைத்த	அருளிச்செய்த	
இவ்வையம்	இன்றுலகானது	அது	அந்த யாஞ்சோதியே	
இருந்தீர்த்து	இருளால் நிலிபட்டு			
மகிழ	ஆக்திக்கும்படியாக			கம்மைஅரசு ஆளும். (அ)

வ்யா:—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னுலகங்களேழும்) முன் பொரு காலத்திலே ஸர்வலோகங்களும் அஞ்ஞானாவ்ருதங்களாக, "துடக்கிற்றி இது, விடுகிறது இது" என்ற நியாதே, "அஸக்காகே கமக்குவந்தனி துவிவன்னை?" என்று. லோகத்திற்கு வெளிச்சிசுரிப்பைப்பண்ணும் தேவதைகளுமசப்பட அறிவுகட (க) "யோஜீ சீவாபுருஷஸம் - யோவை லோதாய்மச ப்ரலிணேதி" என்றதான் முதலிலே அறிவிக்கக் ளாம்முதலான இவ்வேதங்களும் அபஹ்ருதமாக, "கொடுக்க ளாம் இருக்கேதாமாசில் இவைஇப்படிப் படுகிறதென்" என்று திரியட்டும் அவர்களானிலே ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணி, லோகத்தில் அஞ்ஞானம் தீர்க்கு தன்னைம் - கண்டாரெல்லா ரும்அகந்த கிர்ப்பாராய்டியாகக், கேட்பார் உபஸத்திபண்ணமாட் டரமையாலே இழக்கவேண்டாத திரியக்காய்த் தர னே தாம

வ்யா:—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) இப்படி முதற்பாட்டுத் தொடக்கி இமையோருக்குக் குடியிருப்பமுதல் தாரகப்ரதானமும் அவர்கள் பூமி அழியாமல் லோகக் கந்தையும் அருஸந்தித்தார். இவ்வளவின் திகே, சூதலித்தும் உபகரித்தான் கிடாய் என்று, அன்னத்தை அதுபலிக்கிருரென்று ஸக்கி.

மத்யாதிசுலா அடைவே அறஸந்தித்தவர் (உ) "யீனோடர்மைகேழலரி குறளாய், முன்னுயிராமளாய், தானாய்ப் பின்னுயிராமளாய்த் தாமோதரளாய் கந்தியுமாணு" என்றப்போலே அதுஸந்திக்கவிறே அறிப்பதென்னில்; உப காரானுஸந்தாக விசேஷங்களை அறஸந்திக்கிற ஊர்ஷத்தாலே அடைவற்று அடிமையப் பிடித்த ளம்மத்தை அதுஸந்தித்த வகந்தரம் தாமோதரன் படி மையயும் அதுஸந்தித்து, நிலைக்கடங்கிருரென்று கொள்ளக்கடவது. "முத லோடு விடுமதியாது" என்றநினர்த்தம் (துடக்கிற்றித்யாதி). (அ)

நின்ற ஸாரதியாய் உபதேசித்தாப்போலே ஹிதா தசாஸரம் பண்
ணக்கடவ அவனை நமக்கு பக்கங்கள். (அ)

மு. — துணைநிலைமற்றமர்கோ நுள்தென்றிராறு

தொழுமிவ்வன் தொண்டர் துலைய
உணமுலை முன்றொட்டுத்த வரவொளநாவி
யுதவுண்டு வெண்ணெய்மருவிப்
பனைமுலையாய்மாத நூலிலைபொட்ட
வதனோடு மொடியடங்கேர்
துணைமருதிற்றுவிட நடைசற்றிதற்றல்
விளைபற்றறுக்கும் விதியே. (ஆ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	பகவத்கவியத்திலே ருசியுடையவர்களை!	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
மெக்கு	“நமக்கு	மருவி	நிருவி
மற்று ஒர்	கேரெரு	(அசந்தாகக் கனவுகன்செய்ய)	
துணைநிலை	ஆயிரயம்	பனைமுலை	பனைத்த முலையை
உளதுஎன்று	உண்மீ” என்று	யுடையளான	
இராமது	பத்திபலன்னாமல்	ஆயர்மாதர்	யசோதையானவள்
தொழுமின்	(என்பெருமான) வண	உரலோகமட	(சலித்தொகைநூத
கள்	ங்குங்கோள்.	ட	படி உரலோடே
முன்	முன்பொருகாலத்திலே	அதனோடும்	கட்டிவைக்க,
துலைய	(கவணன்) முடிய	ஒடி	ஆல்வரலையுயிர்த்துத்
	வேணுமென்று	அ-ல்சேர்	கொண்டோடி,
	கருதி	துணை	மிநிக்கையுடைத்தாய்
உவண்ண	(அவன்) உவண்ணும்	இரட்டையாய்ச் சேர்க்	இரட்டையாய்ச் சேர்க்
	படியாக	து நின்ற	து நின்ற
முலைகொடுத்த	(விஷதித்ததமாளஸ்	மருது	மருதமரங்கள்
	தகத்தை)வாயில்	தீர்ந்துவிழ	முத்க்துவிழும்படி
	கொடுத்த	படைசற்ற	கடந்தருளினவனாய்
உரவொளது	(கெள்சிஸ்) வன்மை	தெற்றல்	தெள்ளிபவனானும்
	பையுடையளான	விலை	பெருமான்
	பூதனையின்	பற்று அறுக்கு	கம்பாபக்களை
ஆவிக்க	ப்ரானன் முடியும்	ம்	வொலகமாகப் போக்
	படிக்கட்டாக	விதியே	கியருளுவன்;
உவண்டு	ஸ்தம்யபாகம்பவண்ணி,		இது கிஸ்ஸிதம். (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துணையித்யாதி) கமக்கு வேறே ஒரு துணை உண்டென்றிராதே கொழும்புகொள், பகவதீசுயதீ தில் ருசியுடையிர்!, முடியவேணுமென்று நினைத்து உண்ண முலை கொடுத்த வெக்கெஞ்சியான பூகளை யுடையப்ராணன் முடியும்படிச் சீடாகவுண்டு, வெண்ணையை ஆசைப்பட்டோயினிணைத்த முலையை யுடைய யசைகைதயிராட்டி உரலேரீடகட்ட, அதிலுதக் கொண்டு டோடினயிச்சுகையுடத்தாய், ஒன்றென்னலரம்படி தின்ற மருது கள் முறித்து விழும்படியாக, நடைசுற்ற தெள்ளியவன் கம்முடைய பாபத்தை வவாலமாய் போக்கும். இது நிபந்திதம். (க)

மு.—கொலைசெழு செம்முடித்ததானின்று அகொன்று.

கொடியோ கரிவர்கை பொடியா
 சிலைசெழுச்சஞ்சாங்கன் சிசுவையுத்தநங்கன்
 திருமலை வேலைபுடைசூழ்
 கனிகெழுமாதீதி வயல்மங்கைமன்னு
 கனிகன்றி சொன்னபனுவல்
 ஒலிசெழுபாடல் பாடி யுழங்கின்றதொண்ட
 சமரன் வரும்பருலகே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொலைசெழு	கொலையில் உத்யுத்த மாய	கொடியோன்	மஹாச்சூரான ராவ ணனுடைய
செம்முடித்த	சிவந்தமுடித்ததை யுடை-த்தாய்க் கொண்டுவந்த	இலக்கை	வங்கையானது
கனிறு ஒன்று	கூலையாபீ-மென்னு மோர்யானையை	பொடியா	பொடியாம்படி
கொன்று	முடித்து,	சிலைசெழு	வில்லிசில பொருந்தி ன
		செம்சடங்கள்	நெருப்புப்போன்ற அம்புகளை

பு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துணையித்யாதி) நெஞ்சம் நாடியாயதுபலித் தார், அவ்வதுபலம் உண்-ககாதே பசோபகேசத்திலே பரக்குத்தராய், அறதுதுகாத்தவன் சிவர தங்களுக்கு அறமென்று, நாமோதரன் சேஷநாதம் கன் அதுவாதிக் கிருமென்று ஸங்கத்த.

"கமக்கொருதுணை கிமந்ருவதென்றிராதே" என்றவயித்து அர்த்தமரு ளுவிநர் (கமக்கித்யாதி) "விதிதீய" என்பிற அவதாரண தாதபயம்" (இது கப்பிதம்) என்றது. (க)

செலைய்த்த கங்கள் திருமலை கேலைபுடை	எவியருளினவனாய் கயக்குச் செவியான மரியடுபதியை, நாற்புறமும் காவேரி	சொன்ன பணுவல் ஒலிகெழு	அருளிச்செய்த அருளிச்செயலாய், சப்தங்கள் திறைந்துள் எநான
குழ் கலிகெழு மாடலீதி வயல்	யிலே குதப்பட்ட வலிமைமிக்க [நாய் மாடலீதிகளாலும் கழலிகளாலும்	பாடல் பரடி உழல்கின்ற	பாசரங்களை வாயாரப்பாடி இதுவேயாத்ரையாய் ரா தின்றுள்ள
மங்கை மன்னு கலிசேன்றி	(அலங்கிருதமான) திருமங்கையிலே பொருந்திவர்த்திக்கிற ஆழ்வார்	தொண்டர் அவர் உயர்உலகு ஆள்வர்	பாகவதர்கள் பரமபதத்தை ஆளப்பெறுவர்கள் (க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கொலைத்தயாதி) கொலைசேர்ந்து
சிலந்த முகத்தைபுடைத்தான குவலயாபிடத்தைக்கொன்று, கொடி-
யோ ஊடைய இலக்கைபொடியாம்படிக்கீடாக வில்லிலே பொருந்தி
அகற்கீல்பமான சரங்களை நடத்தின கம்முடைய ஸர்வேஸ்வரனை,
திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாடலை
நெஞ்சாலே தரித்தும், இதுவேயாத்ரையாக உழலுகிறவர்கள் பரம
பதத்தைப்பெற்றதுபலிப்பார்கள். (க௦)

பெரியவாக்காண்டிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி
பதினேராம்பத்து நாலாத்திருமொழி
முற்றிற்று.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (கொலைகெழுவித்தயாதி) கற்கியின் சரித்திரம்
மேலே வரப்புகுகிறத்தனை என்று அத்தைவிட்டு, இவ்வவதாரங்களிலே
கண்ணனும் இராமனுமே ஆழ்வார்களைத் துவக்கவல்லாராகையாலே, அதிலேசடு
பட்டமைநோற்ற ஆவை இரண்டையும் சேர்த்து அதுபலிக்கிருரென்று திரு
வள்ளம்பந்தி வாக்யார்த்த மருணுகிரர் (கொலைசேர்ந்தித்தயாதி). ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதினொரம்பத்து அஞ்சாத்திருமொழி

மாணமரும் ப்ரவேசம்.

வ்யா—கீழ்வதிருமொழியிலே ஆயிர்தார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களிப்பண்ணினதனாக அதுலக்திந்து, அவ்வாயிர்தபாரதக்நர்யத்திலே சுடுபட்டுத் தாமானதன்மையதிந்து, வேறே "இரண்டு பிராட்டிரமார் பேசுகாலே, ஒருத்தி-மேன்மையை அதுலக்திக்க, ஒருத்தி லெளலப்பயத்தை அதுலக்தித் துடுவனுடையதாழ்வுகளைச்சொல்ல, "அப்படி தாழ்வுகள்செய்தாலுமிலும் தீயவலிசுகளுக்குமேலானவன் கடாய் இப்படிச்செய்கிறான்" என்று இருவர்பேச்சாறுமாக அலனுடைய மேன்மையையும் லெளலப்பயத்தையும் பேசுகிறார்.

"இரண்டு பிராட்டிரமார்தசை ஏககாலத்திலே கூடும்படி என்?" என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, தேசலிசேஷத்திலே அநேகசாரபரிசுடமும் ஏககாலத்திலே கூடும்படி எங்களை? அப்படியே இவரையும் பார்த்தருளினால் கூடும்.

(க) "தீயவலிசுகளுக்குமேலானவன் கடாய் இப்படிச்செய்கிறான்"

அந.—மாணமருமென்றேக்கிப்ரவேசம். (சுடுபட்டு) என்ற வகத்தரம் "இவர்" என்று சேஷம். பாரவல்யத்தாலே தாமான தன்மை அழிர்தால், ஒரு பிராட்டிரமாய், பரதவ லெளலப்பயங்களை அதுபலிக்காமேயெவன்னும் ஆகால்கையைய ஸம்வாதமுதேக பரிஹரிக்கிறார் (இரண்டித்யாதி). பகவதிச்சாறுதணமாக முகந்தர்க்கு பஹுப(று)வகம் வருமாபோலே பகவந் ஸம்சல்யத்தாலே உண்டாயிற்றென்று கருத்தி.

(பார்த்தருளினால்)-எம்பெருமான் கடாக்றித்தருளினால்.

கேவலம் பகவத்கடாக்றித்தாலே இரண்டு பிராட்டிதசை பிறத்தென்றால் போருமோ? கீழ்வல்லிடங்களிலும் தாமானதன்மை அழிர்ததில்லை யோர் அக்கெவ்வாம் "தேயுழி" "தாயார்" "மகன்" என்கிறபேதமுண்டித்தனபோக்கி, இரண்டென்பதியான தில்லை என்னுமாசங்கையிலே, ஸர்வேஸ்வரன், தன் ல்லருபருபருணக்களெல்லாம் ஆயிர்தார்த்தக்திட்ட வழக்காக்கினத்தநாலுண்டான பீர்திபாகர்ஷம் இப்படி இரண்டுமடிவை படுக்கப்பண்ணிற்றென்றும், அந்த ஆயிர்தார்த்ததையை, ப்ரயாணபூர்வகமருளுகிறார் (நதேருபமென்று தெரடங்கி-அதுபலிக்கிறென்னுமளவும்).

(க) ஜீதந்தா-க-ந.

ஐயாநாந்ரூபகாநி - கதேனூபம்சாகாரோகாயுதாநி கஸாஸ்பதம் |
ததாபிபுருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம்ப்ரகாஸலே | உன்ஸவருப
ருபருணவிபூதிகளடைய உனக்கில்லையாய்த் தேதாந்நவநியென்ன;
இப்படி இதடையத்தனக்கீன்றிந்மீகயிருந்தால் இதடைய அருக்கெ
ன் னுமபேணசஷயிலே, [பக்தாநாம்] ஆஸ்ரிதார்த்தமாயிருக்கும்இப்படி
ஆஸ்ரிதர்க்காயிருக்கு மென்னுமிடம் ஏங்கேச கண்டோமென்ன;
[த்வம்ப்ரகாஸலே] தூத்யஸாரத்யா திகளிலே நீமேகாட்டுவதி. இந
டைய ஆஸ்ரிதார்த்தமாகப்பெறுகையாலே நீ உஜ்ஜ்வலனாகா நிற்
புதி. என்னுமாம்,

“இப்படிபாத்வந்தையும், அவதாரங்கனையும், அவதரித்துப்பண்
ணும் வ்யாபாரங்களையும், இவ்வித்தேயுண்டான மறுஷ்யத்வேபா
த்வந்தையும் அதுஸந்தித்துத்தனக்காக்கிகொண்டிருக்குபின்விருப்
பையும் தனக்கு உதவுகைக்கும், உறுப்பாகவந்தவதரிக்கும் அவதாரத்
தையும் அதுஸந்தித்து, இப்படி அவதரித்து வ்யாபரிக்கிறதும் ஆஸ்
ரிதாந்ரூபந்ந்தமாக. அவன் பாவஸந்தனா யிருக்கிறதும் ஆஸ்ரிதர்
ருறை தீர்க்ககைக்காக. இப்படி இதடைய ஆஸ்ரிதார்த்தமானபின்பு
நமக்கொருகுறையுண்டோ?” என்றதுஸந்தித்த வித்தால் பிறந்தபீ
திப்பாயர்ஷம்நொராய்ரயத்தில் அங்காதாயிருக்கையாலே, அந்தப்புர
பரீக்ரமாய் தங்களில் தேதாந்நவநியிருப்பார் ஒருவர்க்கொருவர்
பரத்வா² அவதாரங்களிரண்டிலேயும் தனித்தனி ஊன்றி, அவற்றை அது
ஸந்தித்துக்கனித்துப்பேசுகிற விவர்கள் பேசுகாலே தாம் அவற்றை
யேபேசி அதுபவிக்கிறார்.

(தனக்கூர்க்கொண்டு) நாயகியான தனக்கூர்க்கொண்டென்னை.
இது “மன்னிலங்கு பாதத்து” என்கிற திருமொழியிலே (௧) “அண்ணல்
மலையுமரங்கமும் பாடோமே” என்றதைப்பற்ற. (தனக்கு உதவுகைக்கு)
இத்யாதியும், அதிலே “அணியாலிகை தொழுது” என்கிறதைப்பற்ற.
“போதணியப்பெற்றேமே” என்று களிப்புப்பிற்றது அங்கேயிறே.

ஆதககீழிரண் டி திருமொழியோடு ஸங்கதி சொல்லிற்றுயிற்று.
(௨) ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீராமன் ஸ்வரூபம்ஸ்வாதத்தர்யம்பகவத³” என்கிற
ருக்க இவ்வாயிர்த பாதத்தர்யாதுஸந்தாநம் பீ திப்பர்ஷத்தைதண்டாக்கக்

(௧) ௧௧-௫-௪. (௨) ஸ்ரீராமரத்தகோ-

இவ்வாத்மாவின்ஸ்வரூபத்தை அதுஸந்தித்தால், தனக்காயிருக்கை-ஸ்வரூப விரோதியாய், அவனதாயிருக்குமிருப்பு-ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்குமாயேலே, அவன்ஸ்வரூபத்தை அதுஸந்திக்கப்புகாலும் அதடைய ஆஸ்திரத்தமாக விருக்கிறவிருப்பை அதுஸந்தித்தால், ஆகந்தநிர்பாராய்க் களிக்கும்படியாய் இருக்குமிதே. இப்படிபரத்வஸௌஸப்ப்யங்களிரண்டையும் மாறிமாறி அநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீ;—மானமருமென்னோக்கிவைதேவி யின் துணையாக்
கானமரும் கல்லதர்போய்க் காடுறைத்தான் காணேட
கானமரும் கல்லதர்போய்க்காடுறைத்த பொன்னடிக்கள்
வானவர்தம்சென்னிமலர்க் கண்டாய்சாழலே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எம	தொழி!	சாழலே	தொழி!
மான் அமரும்	மானினது போன்று	கான் அமரும்	கல்லதர்போய்க்;
மென்கோக்கி	முத்த (X)மான கோ	காடு	காடுக்கினிலே
வைதேவி	க்தை யுடையளா	உறைந்த	ஸஞ்சரித்த
இன் துணையா	பிராட்டியை [ன	பொன் அடிக்கள்	திருவிடிகளானவை
	இளியதுணையாகக்	கள்	
	கொண்டு,	வானவர்தம்	தேவதைகளுடைய
கான் அமரும்	காடுகள் நிறைந்த	சென்னி	முடியிலணியக்கடவ
கல் அநர்போய்	கல்லதர்போய்	மலர்கண்டாய்	பூக்களாயிராநின்றன
காடு	நீருநிழலுமற்ற வகைக்		காண்;
	கினிலே		[என்று மற்ருருத்தி புத்தந்து பேரி
உறைந்தான்	கனித்திருந்தான்;		னபடி]. (க)
காண்!	(என்று ஒருத்தி இகழ்ந்து பேச;)		

கடுமொவென்ன வருணகிருர் (இவ்வாத்மாவினித்யாதி). இவனுடைய ஸ்வரூபயாதாதம்வஜ்ஞாகம் பீரிஜ்ஞாகமானுப்போலே, அவனுடைய ஸ்வரூபயாதாதம்வஜ்ஞாகமும் பீரிஜ்ஞாகம்வஜ்ஞாகமென்று கருத்து; ஆக, ஸ்வாதந்தர்யகார்யமே இப்பாதந்தர்யமென்றதாயிற்று. *

அந்;—ஸுதற்பாட்டு. (மானமருமித்யாதி). "கொடியோளிலங்கை பொடியாச் சிலகெழு செஞ்சரங்கள் செவவய்த்தகங்கள் திருமால்" என்று பாதந்தர்ய ஸூகமான ஸ்ரியப்பதிந்வத்தையும் அதுஸந்தித்தவுடனே, மானமருமித்யாதிவை அதுஸந்திக்கையாலே ஸௌஸப்ப்யம் சபேதீத்ருமென்

ய்யா;—முதற்பாட்டு (மானமருயித்யாதி) (௧) “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்ப,” என்கிறபடியே தனக்கும் அல னுக்கும் யோக்யமான நிலத்திலே திரதிரயாகந்தயுக்தனயிருக்கக் கடவவவன், அங்கு தின்னும் போந்து அவதரித்துத்திருவயோத்யைய யும், அவ்விடத்தோபாதி காற்கடைகொண்டு, தங்களுக்கு அயோ க்யமான காட்டிலே, மாணோஸீடாத்திருப்பதாய் ம்ருதுவான னோக்ஷகயுடைய வீதேஹராஜன் புத்ரியைத் தனக்கு இளியதுணை யாக, காட்டிலே, முளைத்தாப்போலே யிருக்கிற கல்வழியேபொய், இவ்வெய்யில் வெம்மைக்கும் பாலைநிலத்தின் வெம்மைக்கும் பரிஹா ரமான நீரும் கிழலுமெல்லாம் இவளேயாய்ப் போனார்.

(காணேமயித்யாதி) தோழமையாலே “எம” என்கிறதாதல்; திராட்டியைக் கண்டப்ரீதியாலே ததிமுகனைக் குத்தினுப்போலே ஹர்ஷத்தாலே சொல்லுகிறானாதல். விசயமேஸ்வரூபமாயிருக்கக் கடவதிருவடியிதே (௨) “असूनुःसूर्यस्यैव-अहमनालारायिष्यामी” என்றான்; நீங்கள் வேண்டினபடி மதுபாகத்தைப் பண்ணுகோள். நான் காத்திருந்த ததிமுகாதிகளைத் தொட்டுத்தருகிறேனென்றுன்.

(காசிஹைந்தான்) ரிஷிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்காகக்காட்டிலே வர்த்தித்தான் காண். (௩) [रक्षिष्युःसूर्यस्यैव-अहमनालारायिष्यामी-असूनुःसूर्यस्यैव-अहमनालारायिष्यामी]

ஒருபிராட்டிஸம்போதிக்கும்போது விசயமாகச்சொல்ல வேணுமொழிய, இப்படி வகலசநமாக ஒருகாலைப்போலே பத்துத்தரமும் சொல்லக்கூடுமோ வென்றித சங்கைக்காக பத்துப்பாட்டுப் பதங்களை உபாதாகப்பண்ணுகிறார் (காணேமயித்யாதி) என்று. இதுக்கு திரண்டிவிதமாகப்பரிஹரிக்கிறார் (எமயி த்யாதி). ஸாப்தயகந்தயில்லாதபடி வேளஹார்தாதிசயமாதல், வெள்ளப்ப யாது ஸந்தடிநீரி தஹர்ஷப்ரகர்ஷமாதல் இப்படிசொல்லப் பண்ணிற்று, என்று கருத்து. ஹர்ஷத்தாலே விசயத்தைவிட்டவருண்டோ வென்ன வருளுகிறார் (விசயமேஸ்வந்த்யாதி).

“காசிஹைந்தான்” என்றது-சமோட்டிக்குஉருப்பாவானென்னென்னவரு ளுகிறார் (ருஷிகளித்யாதி). பித்ருவசகத்தாலேயன்றோபோனது; ரக்ஷணர்த்த மென்கைக்கு நியாயமென்னென்ன; (ரக்ஷிதவ்யாஇந்த்யாதி). அதுவ்யா ஜம், இதுவேபாதாகவேஹது வென்று கருத்து. தவ்யப்ரத்யயார்த்தம்

ரக்ஷிதம்பரஸ்தவயாரஸம்வத்கர்ப்பூதாஸ்தபோதரூ] என்களுடைய ரக்ஷணம் - உமக்குத்தவிர வொண்ணாது. உமக்குத் தலையோட்டில் பொறி. "உங்கள் தபஸஸும்ப்ரபாவமும்கிடக்க, நான்ரக்ஷிக்கவேண்டி நிறுத்தென்?" என்ன, [கர்ப்பூதாஸ்த] என்களுக்கும் முத்தலுண்டான லுமாஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லைகாணும். ராஜமலிவிபானவளசக்தி யுண்டென்னு, அவகா(33) தம்பண்ணுளிதே. ஜகதிதானே வகச்ச தும் புனித்ததும் தவிர்ந்து கோக்குய்த்தனையன்றோ? இவ்வாதமா லின் வவரூபத்தை உணர்ந்தாலும் உம்மக்குறித்து நிதியந்தயந்த யமாபக்காணுமிருப்பது. இப்படிச்சொன்ன வாரீந்தைக்கு ஒருமறு மாற்றமில்லாமையிதே(க) "ஸ்ரீரூப-ப்ரஸீதத்து" என்றது.

"பூர்ணராயிருக்கிற நீங்கள் குறைவானளவில் இரங்குமத்தனை யன்றோ? காங்களும் பிறர்கையிலே கோஷுட்டு நிற்கையாலே குறைவானன்றோ" என்ன; உங்களுக்கு கோஷுவந்தது உங்களாலன் தே. கோஷுட்ட உங்களளவல்ல கோஷுக்கு மேலதுபூதான கம் முடையவஜ்ஜை; (க) "ஸரீரூப-ப்ரஸீதத்து"; "யதீக்ருஸைரஹம்ஸிப்பரை" சத்ருபரான விலக்ஷண புத்தியை யுடையவர்களாலே; "கெரு ப்பைக்குளிருக" என்றவாயைக்கொண்டு ராவணனை "கஷ்டமா வாய்" என்று சொல்லமாட்டாமையன்றிதே இருந்தது. கம்மு டையரக்ஷணத்திலேகமக்குப்ராப்தியில்லை. உ"சுத்தூ தத்தஸ்ய" என் திருந்தவளைப்போலேயிதே இவர்களும்சிலர். கோஷுட்டால் அங்கே (எங்களித்தயாதி), ரூபிகள் சொன்னவாரீந்தைகொண்டோரக்ஷணம்ப்ரயோ ஜமென்று ஷாதிப்பதென்ன; பெருமானுக்கும் அதுவே நிலைவென்றதுக்கு ப்ரமாணம்காட்டக்கோவி அவதாரிவை (இப்படியித்தயாதி).

(க) "ஸ்ரீரூப-ப்ரஸீதத்து" என்றதுக்குத் தா த்பர்யம் (என்களுமீத்தயாதி). "ஸ்ரீரூப-த்ருஸை?" என்னுதே "ஸ்ரீரூப- த்ருஸை?" என்றதுக்கு அபிப்ராயம் பிராட்டியையப்போலே யாமவர்களென் று தாத்பர்யமாகி, அதனைஉபாதிசிகரூர் (கெருப்பையித்தயாதி). "ஸ்ரீரூ ப-ஸ்ரீரூப-உபஸ்தீதையரூபஸ்த்திதஃ" இதியத்" என்றதுக்குபாவம்(சிலரித்

வந்து அவர்கள் குறைதீர்க்கை ரக்ஷணத்திற்கு எவ்நாபாயிருக்க, நோவுபடுவதிகோளும் நீக்களாய், பட்டகுறை அறிவிப்புகோளும் நீக்களாம்படி நாம் பிற்பாடரானோமென்பது யாடுகான்று.

பின்பு (க) "சாஸாஸ்பாபாநாம்" என்கிற பிராட்டி, "காட்டிலே வர்த்திக்கிறகாளிலே, ஆயுதம் வேண்டா; நீர்ஸாயுதராய்த் திரியப் புக்கலாதே சிழல்மாமாய்த் தெர்ந்நுயீர். ஆத்தராய் சுரண்யன் தேட்டமாய்த் திரிகிறவர்கள், உம்மை "சிழல் மயம்" என்று ஒதுங்கு வர்கள்; சுரணுகதரைக் கைவிடாமலும்க்கு ஸ்வபாவமாயிருக்குமா கையாலே, ராக்ஷஸரை ஆழியச்செய்வீர்; அதுதானே ஸததைக்குக் கைம்முதலாகநினை த்திருக்கிறஉம்முடையஸத்தையும்தீயும்படி, தலை க்கட்டவடுக்கும், ஆனபின்பு காட்டில்வர்த்திக்கும் நாளித் தனையும் ஆயுதத்தைப் பொகட்டுக் கண்டார் இரங்கும் படி தாபலவேஷத்தோடே திரிய அமையாதோ?" என்று அவள் ப்ரணைசுருடைய ரக்ஷணத்தில் நிறகும் ஊற்றத்தினெல்லே அறிசைக் காகச்சொல்ல; (உ) [அஸ்யஸம்-சுஸ்ய-அப்யஸம், த்வாம்வா] அஸாதா ரணராய்த் தங்கனோடு அந்நாயிரூப்பாசைவைத்தோ தந்தாமம விடுவார்விடுவது. உன்யாமன்று ஒக்கவுண்டாய், இல்லையாமன்று ஒக்கவில்லைபாம்படியன்றோவிருப்பது [நில-கது]என்றுடங்கினவற் றில் தவிரமாட்டாதது, எதொன்றுமே. அதுதன்னில் ஸாயுதராய் ஸவரக்ஷணத்தில் அயோக்யதை யுடையாயிருக்கையன்றிக்கே,

யாதி). (யாடுகான்று) என்றவந்தாம் "அத்தாலே என்வழினை அதுலை யென்கிருர்" என்று பூரிப்பது.

காவிறந்தது ரக்ஷணத்தமாகில், ஸவைதேவி, இன்னுணையாகப்போவா னென்னென்ன; "அவளும் அவருடைய ரக்ஷணத்தை நீ ஸத்துணுக்ககந் யாயே ஸந்தீகரிக்கிறுளாகையாலே, "இன்னுணையானுள்" என்றத்தைப்பர க்க உபபாதிக்கிருர் (பன்பித்யாதி-தவிரமாட்டோம்) என்னுமளவும்.

(ஸத்தையும்தீயும்) என்றது - திருமேனிக்கு வாட்டம் வருமென்னை. "திருமேனிக்கு வாட்டமென்று கையிலில்லைபொகடி" என்றோநின்றும், (ந) "ஸ்ரூஷித்யுநீரீயஸ். பிரானேப்போபிகரீயஸ்" என்னும்படியான உன்னை யும் விடவேண்டியவரினும், ஆஸ்ரிதரக்ஷண ப்ரதிஜ்ஞையை விதிவதில்லை யென்னும் தாற்பர்யமருணிகிருர் (அஸாதாரணராயித்யாதி).

கககரபரியதிருமொழி, கக-பி, இ-தி, உ-பி, தந்தைதனை கழல.

நம்மைபார்த்திருக்கும் பாராழ்மணரை காணிக்கிறோமென்று சொல்லிவைத்துத் தவிரமாட்டோம்.

(காணிய்யாதி) காட்டில் கல்வழியேபோய் காணிறந்த ஸ்லாசீ சம்பாந திருவடி கள்-அமரர் சென்னிப்பூச்சிடாய். (மானமருமித் யாதி) இப்படி தன்ஸ்வருபத்தை அழியலாறி ஆற்றி, தரகூண ததுக்காக கலைசப்படக்கடவனான இவ்வாத்மாவுக்கு ஒரு குறையுண்டோ?

(காணமருமித்யாதி) அவன் கிரதிகயாகத்த பரிபூர்ணனாயிருக்கிறது நமக்காகவாயிருந்த பின்பு, இவ்வாத்மாவுக்கு ஒரு குறையுண்டோ? முடி—தந்தைதனை கழலத் தோன்றிப்போயாய்ப்பாடி நந்தன் குலமதலையாய் வளர்ந்தான்காணெம நந்தன் குலமதலையாய் வளர்ந்தான்காண் முறைக்கு தந்தை காணெந்தைபெருமான் காண்காழலே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	பிதாவான வஸுதே வருடைய	வளர்ந்தான்காண்	(இப்படி தாயும் தந்தையும் மாற)
தனை	விலக்கானது	வளர்ந்தான் காண்;	
கழல	கழன்று விழும்படியா	காழலே;—	
தோன்றி	அவதரித்து, [க	நந்தன் குலமதலையாய்;—	
போய்	அவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்து போய்	வளர்ந்தான்	வளர்ந்தருளினவன்
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியில்	நான்முகற்கு	பீடமொலுக்கு
நந்தன்	ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய	தந்தைகாண்	உத்பாதகன்காண்;
குலம்	குலத்துக்கு (உத்தார களுள்)	எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமியாகப் போகும்படிக்கீடான
மதலையாய்		பெருமான் காண்	பெருமை பொருத்திய வன் காண். (உ)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (தந்தைதனை கழல) நெடுநாள் பட்ட ஸ்ரீவஸுதேவர் காணில் தனை, அவதரித்த தந்தைநாத்திலே

“காழலே” என்று தோழியை ஸம்போதிக் கிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (காட்டிலித்யாதி). ஸ்வாபதேசம் (இப்படியித்யாதி), (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (தந்தைதனை கழல) இப்பாட்டில் சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸௌலப்பயத்தை அநுஸந்தித்து கடுபட்டார்கள். அதிலும் விஞ் சினது கண்ணனுடைய ஸௌலப்பயமாகையாலே, அவநாரம்துடங்கி னாரத் யம்பண்ணினவனவும் க்ருஷ்ணநாரா? பதாநக்களைப்பேசி கடுபடுகிறார்கள் என்று, இப்பாட்டுத்தொடங்கி எட்டாம்பாட்டினும் எந்தறி.

கழன்றதாயிற்று. அவருடைய கம்ஸபயத்துக்குப் பரிஹாரமாக
 விரஹதாபத்தைப் பண்ணுதே வழியில் அழாதேபோய், பின்பு பரு
 வம் நிரம்புமளவும்கெல்ல, "தானே உடன்படவிரும்புந்தானாகில் வரி இ
 துத்தியிருக்கிறோம். அன்றாகில் உழக்கேலாவே அடித்துப் பொகடு
 கிறோம்" என்கிறவராவே ஸ்ரீகந்தகோபர் குலத்துக்கு உத்தாராகளாய்
 வளர்ந்தான் காண். இப்படி ஓரிடத்திலேபிறந்து ஓரிடத்திலே
 போய் வளருகிறவன், பிறப்புமொரிடத்திலே வயவஸ்த்திதமாய்,
 நாட்டார் "அடி" என்று சொல்லும்படியிருக்கிற பரஹ்மரவுக்
 கும் ஐகன்காண். இஸ்ஸவபாவத்தை அதுலந்தியா என் குலநாத
 னென்கிறான். அவன் ஆகர்மவஸ்யனாயிருந்துவைத்து கர்மவஸ்யரு
 டைய ரக்ஷணத்துக்குவந்து பிறக்குமவனாகையாலும், அவன்தான்
 ஸர்வகாரண பூதனாகையாலும் கமக்கொரு குறையண்டோ வென்
 கிறது. (உ)

மு;—ஆழ்கடல்குழ் வையகத்தாரேசப் போயாய்ப்பாடித்
 தாழ்குழலார் வைத்தநயி ருண்டான்காணோம
 தாழ்குழலார்வைத்த நயிருண்டபொன்வயிறிவ
 வேமுலகுமுண்டு மிடமுடைத்தால் சாழலே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆழ்	எழ	வைத்த	சேரித்துவைத்த
கடல்	ஆழ்ந்த	நயிர்	தயிரை
குழ்	கடலாலே	உண்டான்கா	அழுதுசெய்தான்
வையகத்தார்	குழப்பட்ட	ண்	எண்;
ஏச	பூமியிலுள்ளாரடைய		சாழலே!—;
ஆய்ப்பாடிபோ.	ஏசம்படியாக	தாழ்குழலார்	வைத்தநயிர்;—
ய்	ஆய்ப்பாடியிலே	உண்ட	அழுதுசெய்த
தாழ்	ய் போய்	பொன்	ஸ்ரீலாக்கியமான
குழலார்	தாழ்ந்த	வயிறு	திருவயிருனது
	உந்தலையுடைய ஆய்ப்		
	பெண்கள்		

(பரிஹாரமாக) என்றதுக்கு (வளர்ந்தான் காண்) என்றத்தோடே அந்
 வயம். (விரஹதாபத்தைப்பண்ணுதே) என்றது முன்புபிறந்தமக்கள் அதுவரும்
 கம்ஸன்கையிலே அகப்பட்டிப் புத்ரவிரஹத்தைப் பண்ணினுப்போலாகாதபடி
 யென்கை. (தானே) என்றது கம்ஸனை. தான்முதலுக்கு என்னுதே, "வான்முச
 ந்து" என்று பூஜித்தருளிச்செய்ததுக்குத் தா.தபர்யம் (பிறப்புயித்யாதி). (உ)

இவ்வெழுலகு இவ்விலகங்களேழை ம் யும் உண்டும் அமுதுசெய்தவளவி லும்	இடம் உடைத் (இன்னும் பல உலங்க களடங்குதைக்கீ டான) அவகாஸத் தை யுடைத்தா யிருக்கும்; ஆல், இவ்வாய்ச்சியிருந்த படி கண்டாயே.
--	--

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (ஆழ்கடல்குழி) இசுபாலாதிகளேயன்
றிக்கே "நீ இடையன், எனக்குப்பூரல்போரத் தாம்போராய்," என்
றானிதே ஜராலந்தன். (தாழ்குழல்) தங்கள் குழலைப்பேணாதே
தேடிவைத்த தயிரையுண்டான். அத்தயிரை அமுதுசெய்த ஸ்லாக்
க்யமான வயிறும் ரக்ஷணத்தில் பர்யாப்தமாகவீராது காண். ஆக
அவன் ஆஸ்ரித ஸ்பர்ஸமுள்ள தாவயம் கேரேகிடையாலிட்டால்
களவுகண்டாகிலும் ஜீவிக்குமவனாகையாலும், ரக்ஷணத்தில் பர்யாப்
தி பிறந்திராதவனாகையாலும் நமக்கொருகுறைபுண்டோ? (௩)

மு;—அநியாதார்க்கானாயனாகிப் போயாய்ப்பாடி
உநியார்க்கறுவெண்ணெய் யுண்டுகத்தான் தானேய
உநியார்க்கறுவெண்ணெயுண்டுகந்த பொன்வயிற்றுக்கு
எநிநீருலகளைத் து மெய்தாதால்சாழலே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எய்!—;		உகத்தான் கா ணத்தோழிக்கப் பெற் ண் றான் காண் (என் சாழலே!—; [எ;])	
அநியாதார்க்கு மதுஷ்யத்வேபரத்வ மென்றநியாதவர் களுக்கு		உநியார்க்கறுவெண்ணெய் உண்டு உக ந்த;—	
ஆன்ஆயனாகி கோ (நீ) பருலாவதி ர்ணாய்		பொன் ன்ப்ருறைசீயமான வயிற்றுக்கு திருவயிற்றுக்கு எநிநீர் கடல்குழந்த	
ஆய்ப்பாடி திருவாய்ப்பாடியேற		உலகு அனைத் கோகங்கொல்லாம் தும்	
போய் எழுந்தருளி		எய்தாதால் போதாதுகாண் என் கிருள். (௪)	
உநி உநிகளிலே			
ஆர் கோமித்திருந்த			
உற பரிமனிதமான			
வெண்ணெய் வெண்ணெயை [ய்து			
உண்டு (காமிலே) அமுதுசெ			

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (ஆழிநீயாதி) தயிர்கடைகிற யானையாலே
தாழ்குழலென்ற தென் நருணகிருர் (தங்களிநீயாதி). ... (௩)

பெரிய திருமொழி, ௧௧-ப, தி-தி, ௫-பா, வண்ணக்கருங்குழல், ௧௧௬௩.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (அநியாதார்க்கு) க்ருஷ்ணாவதாரத் திலே ப்ரவணசாகையாலே அதுபின்னுட்டுகிறபடி.

மதுஷ்யத்திலே பாந்வமநியாதார்க்குத் தயிரை வருந்திந்கடை க்து உறியிலே சேமித்துவைத்தவன்று கடைந்த விவண்வெணயை உண்டுகத்தான். மம்ஸாரிக்கு பகவல்லாபம்போலே அவனுக்கு இது; அலிலயிற்றுக்குக் கடல் சூழ்ந்திலோகமடையப்போரா னுகான். (௪)

மூ;—வண்ணக்கருங்குழ லாச்சியால் மொத்துண்டு கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான்காணேடி கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டானிலும் எண்ணற்கரிய ன்மையோர்க்கும் சாழிலே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்ணம்	எம!—; அழகியதாய்	கட்டுண்டான்	கட்டுண்டு கிடந்தான்
கரு	கருத்திருத்துள்ள	கான்	கான். (என்ன;)
குழல்	கூத்தலையுடைய	சாழிலே!—;	
ஆய்ச்சியால்	யசோதைப்பிராட்டி	கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால்	கட்டுண்டா னுகிலும்;—
மொத்துண்டு	கையாலே	இமையோர்க்	தேவதைகளுக்கும்
கண்ணி	அடியுண்டு	கும்	
குறு	முடிக்கையுடைத்தாய்	எண்ணற்கு	"இப்படிப்பட்டவன்"
கயிற்றால்	(எட்டம்போராபடி)		என்று நீனைக்கவும்
	குறிதான		கூட
	கயிற்றினாலே	அரியன்	அஸாத்யன்என்கிருள்.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வண்ணக்கருங்குழல்) "அவனைப் பெற்றவன்" என்னுமத்தாலே அவனுடைய அவயவங்களில் அழகும் உத்தேசம்மாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கும். (மொத்து) எடுத்தது அடியாக மோதினாயிற்று. இவனகப்பட்டவப்போதாக ஒரு

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (அநியாதார்க்கித்யாதி) இப்படியே இப்பாட் டானும் க்ருஷ்ணனை அதுபலிக்கைக்கு ஹே தவைக்காட்டுகிருர் (க்ருஷ்ண த்யாதி). (௪)

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வண்ணயித்யாதி) அங்கேயிருந்து மோத லும் கண்ணியால் கட்டுகிறதாமான இவனை வர்ணிப்பரென்னென்ன வரு னுகிருர் (அவனையித்யாதி). (௫)

கக்கசு பெரியதீருமொழி, கக-ப, இ-நி, எ-பா, கோதைவேலைவர்.

கெடுக்கிறது தேடப்போகாதே, பல சீணகையுடைய குறள் கயிற் றுலை. கயிறு குறுத்தால் உரலில் இடம்காணவொண்ணாதே, அவன் உடம்பிலே இடம்கண்டு கெடுக்கிறக்கட்டினான். (கட்டுண்டானாகிலும்) (ச) “உகவாதார கெஞ்சு” என்றும்படியிருந்தானாகிலும். “இவ னுக்கு சகதியில்லை” என்று தோற்றும்படி பரிச்சிந்தனையிருந்தானாகி லும். இடைச்சிக்கு பரிச்சிந்தனையிருந்தானாகிலும், ஸ்வயதகத்தரலறி யும் பரஹ்மாதிகளுக்கு அபரிச்சிந்தனையிருக்கும். (கி)

மூ.—கன்றப்பறை கறங்கக் கண்டவர்தம் கண்களிப்ப

மன்றில் மரக்கால்குத் தாடினான்கானேம

மன்றில் மரக்கால்குத் தாடினானாகிலும்

என்றுமரிபனிமையோர்க்கும் சாழலே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கன்ற	எஉ!;— (உகவாதார கெஞ்சு) கன்றும்படி	மன்றில்	கால்சந்தியிலே
பறை	பறைகளானவை	மரக்கால்குத்தாடினான்கான்	சாழலே.—; (என்னை);
கறங்க	நல (நீ) நிக்கவும்,	மன்றில்மரக்கால்குத்தாடினானாகி	லும்;-
கண்டவர்தம்	பார்த்த பார்த்த ஜகம் களுடைய வெல்	இமையோர்க்கு தேவதைகளுக்கும்	ம்
கண்	கண்களானவை [லாம்]	என்றும்	என்றைக்கும்
களிப்ப	களிக்கவும்,	அரியன்	தூர்வன் என்கிறான்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கன்றப்பறை) (பறைகறங்க) கேட்டார் கெஞ்சு கரும்படி த்வரிக்க, இடையர் மகஸஸுகளிப்ப, மன்றிலே மரத்தைக்காலிலே கட்டி ஆடினான்கான். இப்படி இடையர்கண் வட்டத்திலே நிற்கிற வஸ்துவை பரஹ்மாதிகள் கண்வட்டத்திலே கண்டறிவாரில்லை. (க)

மூ;—கோதைவேலைவர்க்காய் மண்ணகலம் கூறிவொன் தாதனாய் மன்னவனால் கொல் லுண்டான்கானேம தாதனாய் மன்னவனால் கொல் லுண்டானாகிலும் ஒதநீர்வையகம் முன்னுண்டுமிழ்ந்தான்சாழலே. (எ)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (கன்றவித்யாதி) “உகவாதார கெஞ்சுகன்றும்படி பறையானது கறங்க” என்றாய் அதுக்குத்தாத்பர்யம் (கேட்டாரித்யாதி)(க.)

(ச) வி-பு-இ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோதை	உயி—; (ராஜசிஹ்ரமான) மா லையயும்	சொல்லுண்டா அதி(த்) சேஷிக்கப் பெற்றாள் காண்;	(என்ன);
வேல்	வேலையுமுடைய	சாழலே!—;	
ஐயர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களுக் கு விதே (த்) யனா	தாதனாய்மன்னவனாள் சொல்லுண் டானாசிலும்;	
மீன் அகலம்	பூமிப்பரப்பை [ய்	முன்	முற்காலத்திலே
கூறிலோன்	(அவர்களுக்கு) விபஜி த்துத்தருகைக் காக	ஒதநீர்	கடல்குழந்த
தாதனாய்	தாதகருத்தயத்திலே	வைகயகம்	உலகத்தை யெல்லாம்
மன்னவனாள்	அதிகரித்தவனாய் தூர்யோதகனாள்	உண்டி	திருவயிற்றிலே வைத் து கோக்கி (பின்பு)
		உமிழ்தான்	(வெளிவாடுகாண்)
		உமிழ்தான்	என்கிறான்.

வ்யூ.—ஏழாம்பாட்டு. (கோதைவேல்) ராஜசிஹ்ரமாக மாலை யையும் வேலையுமுடைய அவர்கள் சேஷிகளாய், தான் சேஷித்த னாய், பூமிப்பரப்பைக்கூறிட்டு அவர்களுக்குக் கூறுகொடுக்கக்கா க துத்தயத்திலே அதிகரித்துத் தன்னை ராஜாவாக அபிமானித்திருக்கிற தூர்யோதகனாலே "வ்ருஷலபோஜகம் பண்ணினான்" என்று சொல் லப்பட்டு அவதயனாயிருந்தான்காண். [கருச்சு - யத்ரஸூக்தம்] இத்யாதி "என்ன ஆஸ்ரயித்தவர்களை ஏதேனுமொருபடி இதிலே அர் வயிப்பித்தல்லதுவிடேன். அவர்களுக்குப் பராபதாம்ஸத்தைப் பெற வேணும்" என்று நீர் சொல்லுகிற சிரியவார்த்தையும், "என்பத் துக்கள் ஜீவிக்க ஜீவியென்" என்று அவன் சொல்லுகிற புல்லியவார்த்தையு மொத்து "அவனுக்குச்சிலசொன்னான். இவனுக்குச்சிலசொன்னான்" என்று ஒத்துவிடும் யாதோரிடத்தில் [ஸலீ - ப்ரஸபேத்] அர்த் தமில்லாதவார்த்தையொடரத்து விட்டதிறே. (தாதனாயித்யாதி) இப்படி துருத்திபண்ணுவதற்கொருவருமில்லாத வமயத்திலே தூர்

ஆரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கோதையித்யாதி) வரசியறியாத கோஷ்டியில் தாது நிஷ்ப்ரயோஜமான மாத்தமன்றிக்கே, அவத்யாவஹ லென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகொர் (யுத்ரேத்யாதி). ப்ரமாணத்தம் (என்னையித்யாதி), (இதிலே) ராஜ்யத்திலே. (ச)

கககக பெரியதிருமொழி, கக-ப, ௫-தி, அ-பா, பார்மன்னர்.

யோதகனில் குறைந்தாரில்லாத இஜ்ஜகத்தை வயிற்றிலைவைத்து
ரகழித்தான் காண், (அ)

பு. — பார்மன்னர்மங்கப் படைதொட்டுவெஞ்சமத்துத்
தேர்மன்னர்க்காயன்று தேரூர்த்தான்ராணை உ
தேர்மன்னர்க்காயன்று தேரூர்த்தானாகிலும்
தார்மன்னர் தங்கள் தலைமேலான் சாமுலே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	எஃ!—	ஊர்த்தான்கா	உத்தினான் காண் ;
அன்று	பாரதமைரம் விளைந்த காலத்திலே	ன்;	
பார்	பூமியிலுள்ள	சாமுலே!—	
மன்னர்	ராஜலோகமடைய	தேர்மன்னற்காய் அன்றுதேர் ஊர்ந்	
மங்க	மாளும்படியாக	தான் ஆகிலும்;	
வெம்சமத்து	யுத்த (நு) பூமியிலே	தார்	(ஐயப்புகமான்)
படைதொட்டு	ஆயுதமெடுத்த,		தோள் மரையை
தேர்	ரதி(௫)யாய் நின்ற		யுடைய
மன்னற்கு	அர்ஜுனனுக்கு	மன்னர் தங்கள் ஆசர்களின்	
ஆய்	துணையாய்	தலைமேலான் தலைமேலே வீற்றிரா	
தேர்	தேரை	வ்ருன்காண். (அ)	

வ்யா.—எட்டாம் பாட்டு. (பார்மன்னர்) தாமல்லாதார் பண்
ணின திருத்திகளைப் பொறுத்தமாதாமேயோ? தாமல்லாத நாழ்
ந்த செயலைச் செய்தாவின்கிறது. பூமியடைய வென்றியும்படிவந்த
ராஜலோகமடையத்தரையாம்படி “ஆயுதமெடேன்” என்றுவைத்து
ஆயுதத்தை யெடுத்து, எல்லாரும் காணும்படி யுத்தபூமியிலே அவ
ன் ரதியாய்ந்தான் ஸாரதியாய், ஆவ்விழிதொழிலைச் செய்தான்காண்.
சல்யன் ஸாரத்தயம்பண்ணுகிறாய்க்க; “நாழ்ந்தார்த்தும் உயர்ந்தார்
செய்வர்கள் காண்; ப்ரஹ்மாவன்றேருத்தரனுக்குஸாரதியானுள்” என்
றறிதே. இப்படி நாழ்வு செய்தவன், லோகத்தில் ராஜாக்களானார்

ஆறு.—எட்டாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) மன்னர் என்னவமைந்திருக்க,
“பார்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பூமியித்யாதி). (இராய்க்க) என்றதுக்கு,
(செய்தான் காண்) என்று கீழ்வாக்யத்தோடந்நயம். சல்யன் “இழிதொழில்”
என்று, “மரட்டோம்” என்னை, துர்யோதகன் நிர்பந்தித்துச் செய்வித்துக்
கொண்டானென்னுமத்தை யருளுகிறார் (நாழ்ந்தார்த்தித்யாதி). ... (அ)

முடிமேல் மாலையிலே காண் திருவடிகளை வைத்துக்கொண்டிருப்பது. (௧) “ராஜாதி ராஜஸ்ஸர்வேஷாம்” இத்யாதி. (௨)

மூ;—கண்டாரிரங்கக் கழியக்குற னுருவாய்.

வண்டாரான் வேள்வியில் மண்ணிரந்தான் காணேய
வண்டாரான் வேள்வியில் மண்ணிரந்தா னாகிலும்
விண்டேழுலகுக்கும் மிக்கான் காண் ராமலே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்டார்	எஃ!—; பார்த்தவர்களடைய	மண்	(மூவடி) மண்ணை
இரங்க	மனையிரங்கும்படி	இரந்தான்	யாசித்தான்காண்;
கழிய	பிசுவம்	காண்	
குறள்உருஆய்	ஹ்ருஸ்வமான வடிவை யுடையகுறள்	சாமலே!—;	
வண்	ஐய தார்யஸ்சகமான	வண்டாரான்	வேள்வியில் மண் இரந்
தாரான்	தேன்மாலையையுடைய மறாபலியின்	தானாகிலும்;—	
வேள்வியில்	மஜ்ஜுவாடத்திலே	விண்டு	விபு(ஸ்)வாய்
		ஏழ்உலகுக்கும்	லோகங்களுக்கெல்லா
		ம	ம்
		மிக்கான்காண்	விஞ்சினவன்காண்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டாரிரங்க) வடிவழகாலும் வரையாதே தீண்டிம்படியாலும், ஆஸ்ரிதர்க்குக் தாழ்வுசெய்யும்படியானும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடு போலியாயிதே ஸ்ரீவாமநாவதார யிருப்பது. சுக்ராதிசன் வார்த்தைக்கும் கேளாதே இரங்கும்படியாக “காட்டில் வாமநர்கள் வளர்க்தவிடத்தோ பாதி” ஏன் னும்படி அறக்குறளாய், ராஜாவாய் மாலையிட்டு உதாரனாயிருக்கிற மஹா பலியஜ்ஞபூமியிலே, அவன் கண் வட்டத்துக்குள்ளே நின்று முன் றடி மண்ணை இரந்தான் காண்; அவன் கண்வட்டத்தே நின்று இவ ணை நாட்டில் கண்டலரில்லை கிடாய். (௧)

ஆநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டாரித்யாதி) தன்னைத் தாழ்விட்டு ஸாரத்தயம் பண்ணினது போலே, தன்னை இரப்பாளருக்கினதும் கடுபடுத் துரைக்காகையாலே, அதையும் சொல்லுகிறார்களென்னும் ஸங்கதியருளுகி றார் (வடிவழகாலும்பத்யாதி). “கழிய”லோகத்தில் குறளெல்லா மொவ்வாதே கழியவென்று சுப்தார்த்தமாயருளுகிறார் (காட்டிலித்யாதி). “விண்டு-விந்தா- விபுவான, மிக்கான் - விஞ்சினன்” என்று சுப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யமருளு கிறார் (காட்டிலித்யாதி). ... (௧)

(௧) பா. உத்தேயா.

ககக அ பெரியதிருமொழி, கக-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, கள்ளத்தால்.

ஆ;—கள்ளத்தால் மாவலியை மூவடிமண் கொண்டளந்தான்
 வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானேன்பரால் காணேடி
 வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானே ஆங் கலிகன்றி
 உள்ளத்தினுள்ளே யுளன்கண்டாய் சாமலே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	ஏடி!	வேங்கடத்தா	திருவேங்கடமலையில்
கள்ளத்தால்	க்ருத்ரிமவேஷத்தாலே	ன்	வில்லாசின்ருன்,
மாவலியை	ஊர்பலிபக்கலிலே	என்பர்காண்	என்று சொல்லா நிம்
மூவடிமண்	மூன்றடிமண்ணை		பர்காண்;
கொண்டு	(யாசித்தும்) பெற்று		சாமலே!—;
அளந்தான்	(தரிலோகத்தையும்)	வெள்ளத்தான்	வேங்கடத்தானே லும்
	அளந்தவன் (ஒருவ	கலிகன்று	ஆழ்வாருடைய
	ர்க்கும் எரியினாக	உள்ளத்தினு	ஹ்ருதயத்திலே (நின்
	தபடி)	ள்ளே	று)
வெள்ளத்தான்	திருப்பாற்கடலிலே	உளன்கண்டாய்	(கீக்கினும் நீங்காதப
	கிடவாசின்ருன்;		டி) கிடக்கிருன்
			காண். (௧௦)

ஓயா;—பத்தரம்பாட்டு. (கள்ளத்தால்) க்ருத்ரிமவேஷத்
 தைக்கொண்டு சிலர்க்குச் சென்று “கிட்டவொண்ணாதபடி திருப்
 பாற்கடலிலே காண் அவன் கிடப்பது, சடக்கெனச் சென்று காண்
 வொண்ணாதபடி திருமலையிலே காண் அவன் நிற்பது” என்பர்கள்
 காண்; அப்படியிருக்கிறவன் காண், ஆழ்வார் ஹ்ருதயத்தில் நின்
 றும் புறப்படத் தள்ளினாலும் புறப்படாதே கிடக்கிருன். (௧௧)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பதினேராம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழிமுற்றிற்று.

அந;—பத்தரம்பாட்டு. (கள்ளத்தாலித்யாதி) பீரீ திப்ரகர்ஷத்தால் பிறந்த
 உதுபவம் உம்மல்தகமரகையாலே, பலம் சொல்லுகையும் மறந்து அந்யாபதேச
 மாய் விட்டது. கீழ்ச்சொன்ன நாமக்ருஷணவாம நாவதாரங்களுக் கடியான
 வீழ்வறத்திலும், பலஸாதந்யமான திருவேங்கடத்திலுயிருந்தவன், (௧) “பொரு
 ப்பட்டையே நின்றும் புனல்குளித்தும்” என்கிறபடியே தபஸஸைப்பண்ணி
 ஆழ்வார் திருவுன்னமாகிற கலங்காப் பெருககரத்தைப் பெற்றுவென்று அற
 ணத்தித்து, இக்குணதீசயத்திலே நடுபடுகிருர்கொன்று ணக்கதி.

“உன்” என்றத்தாலேபலீதம் (புறப்படலித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதினொரம்பத்து ஆளுந்திருமொழி
மைநின்றப்ரவேசம்.

வ்யா;—ஸர்வேஸ்வரனுடைய வைவகஷண்யத்தையும் ஸௌ
லப்ப்யத்தையும் சேர ஓரொன்றே கரைகாணவொண்ணாத இரண்
டையும் சேர அதுபவித்தார்; அகந்தாம் (க) "ஊர்நகரந்தேவஸூரண
போதயந்தம் பரஸ்பாம் பண்ணுகைக்குச் சிவர தேட்டமாயிற்று
அதுக்கு ஆவாரார்" என்று லோகத்திலே ஆராய்த்தார்; அவர்கள்
டைய ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஸ்யத்வாதிகளானே, தங்களோட்டையா
ரான இதர தேவதையை ஆஸ்ரயிப்பாரும் ஸ்துதிப்பாரும்மாச்
செல்லாநின்றது; "இவர்கள் இப்படிச் செய்கிறது-ஸர்வேஸ்வரனு
டைய ஸர்வேஸ்வரத்வ விஷயமாயும், ஸௌலப்ய விஷயமாயும்,
ப்ராப்தி விஷயமாயுமுள்ள ஜ்ஞாநயில்லாமை" என்று பார்த்து, "கெ
டுவீகாள்! நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு உங்களோடு வாசி
யில்லை காணுங்கொள் அவனுக்குக் குழைச்சாக்காமிடத்தில்; ஆன
பின்பு அவனையே ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கொள்" என்கிறார். *

மு;—மைநின்ற கருங்கடல்வா யுலகின்றி
வானவரும் யாமுமெல்லாம்
செய்நின்ற சக்கரத்தன் திருவயிற்றில்
மெய்காலம் கிடந்ததோரீர்
எகன்றி செய்தாரா வேதிலோர்
தெய்வத்தை யேத்துகின்றீர்
செய்நன்றி சூன்மேல்நின் தொண்டர்கள்
அண்டனையே யேத்தீர்களே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்கள்	(அப்தாப்தவிஷயத் திலே) தொண்டி பூண்டிருப்பீர் காள்!	மைநின்ற கரு கடல்வாய் உலகு இன்றி	மைமாறுதே நின்னூப் போலே கறுத்திருந்துள்ள கடலிடத்து [நிக்கே லோகமொன்று யின்

அந்;—மைநின்றவின் ப்ரவேசம், சீழிரண்டு திருமொழிபாலும் தோழி
யோகம், இதுக்கு மைக்கதியருளுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி), (சேர) என்ற
வகந்தாம், "சிலையிடமெங்குமின்றியிலே அதுபவித்தவர்" என்று சேஷம்.

(க) கீ-க-க.

ககரம் பெரியதிருமொழி, கக-ப, க-தி, ச-பா, மைநின்றகருங்கடல்.

வானவரும்	தேவதைகளும்	எதிலோர்	விரோதிகளான தாமஸர்
யாமும்	(மதுஷ்யர்களுடைய) காமும்		கருடைய
எலலாம்	(ஆகிய) சார்யவர்க்கு	தெய்வத்தை	தேவதைகளை
	மடங்கலும்	எங்கன்றி செய்	என்ன உபகாரம்செய்
செய் நின்ற	செய்ய்ப்பிடு விளாங்கா	தாரா	தாராகக் கொண்டு
	நின்ற	சத்தூகின்றீர்	எத்துதிசெய்யா
சக்கரத்தன்	திருவாழியை அணிந்த		சின்னீர்?
	எம்பெருமானுடைய	செய்கன்றி	உபகாரம்செய்யுதியை
திருவயிற்றில்	திருவயிற்றிலே	குன்றேய்மின்	குறைக்காதே கொள்
கெடுக்காலம்	கெடுகாலமும்		ளுந்தோள்;
கிடந்தது	அடக்கிவிடந்தமையை	அண்டினையே	ஸர்வேஸ்வரனையே
ஓர்	அநிகிதீரீர்வையே;	எத்தீர்கள்	எத்தக்கடலீர்கள்.

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மைநின்றவித்யாதி) மைமாறுதே
நின்றூப் போலேனத்த அந்தக் கடலிடத்தே லோகமொன்று மின்
நிக்வே. (வானவரும் யாமுமெல்லாம்) விபூதியநீசிற தென்று அழி
யாமல் கோக்குகைக்குக் கடைத்து செய்ய்ப்பிட்டு திருவாழியை யுடை
யவன் திருவயிற்றிலேகெடுக்காலம்கிடந்தது, (ஓர்) அநிகிதீரீர்,
பத்துமாமம் சுமந்ததுக்காகத் “தாய்” என்று சிந்திசொன். (எந்
நன்றி யித்யாதி) உபகாரம்செய்யுதி கிடக்க ஸ்வாராத தேவ
தையைப்பற்ற வேண்டாவோ? (எதிலோர் தெய்வத்தை) “எதி
லோர்” என்று-சத்தூக்கள்; “சத்தூக்கருடைய தேவதை” என்கி
றது தேவத்துக்கு தமஸ்ஸு விரோதியாகையாலே, தாமஸருடைய
தெய்வமென்று “எதிலோர் தெய்வம்” என்கிறது. (செய்கன்றி குன்
றேய்மின்) உபகாரம்செய்யுதியை விடாதே கொள்ளுக்கொள்.
(தொண்டர்காளித்யாதி) மைநின்ற-கருத்துக்கொண்டு விபூதியை

புது;—முதற்பாட்டு. (மைநின்றவித்யாதி) மைநின்ற-மைபோடொத்த
தரையாலே, கருங்கடலிடத்தென்று சந்தார்த்தமாய்த் தாற்பயமருளுகிரர்
(மைமாறுதேய்த்யாதி), (அந்த) என்றது - ஒருமையை பாகாசிப்பிக்கிறது.
“கெடுக்காலம்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் (பத்தித்யாதி), “மைநின்ற”
என்ற பதத்துக்கும், “கரும்” என்றதுக்கும் புருத்தி கோபரிணிக்வேண்
டியும், மூன்பு அவிசதமான வர்த்தங்களை விசநீகரிக்கவும் திருவுள்கம்பற்றி
மீளவும் வ்யாக்யானம் செய்கிரர் (மைநின்றவித்யாதி), இப்பதைத்தில நைப்
பாலே கருவுதலைச்சொல்லுகிறது. (6)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, உ-பா, தில்லாத, துகளக

அழிக்க ஒருப்பட்ட கடலிடத்து, மருதயுவின் வாயென்னுமா போலே.

(வானவரித்யாதி) ஆர்யணியரானவர்களும் ஆர்யச்சிற னாரும் மந்துமுண்டான பதார்த்தங்களும். (எனன்றியித்யாதி) ஏதெனும் நன்மை செய்தாலும் ஆராதே "அட்டுதிருக்கச்சுட்டுறு தருவாய்"என்னும் தேவதைகளை (சு) [மருதயுவின்] உண்டியைக் கச்சு-மித்யாபாவே வம்பாப்தம் உத்யஜேயம் உதஞ்சக] "பொய் யேயாகிலும் ஓரடிவாசின்றவனைவிடில் நான் பிழையேன்"என்னுமவ னைப்பற்றுசிறிகோளோ? (ஏதிலேர்தெய்வத்தை) தமோகுணப் பூதராயிருக்கையாலே பரமாத்மாவுக்குர் சரீரமென்று உபாஸிக்கப் போகாதவர்களை. (தொண்டர்களை) அபராப்த விஷயங்களிலே நா ழுவசெய்ய வாசைப்பட்டீர்கள். (ஆண்டனையேயேத்தீர்களே) ஸர் வேஸ்வரனையே ஏத்தப்பாருங்கோள். இரண்டு விபூதிக்கும் ஆண்ட மென்று பெயர்.

மீ.—தில்லாத பெருவெள்ளம் தெடுவிகம்பின்

மீதோடி சிவிர்த்தகாலம்

மல்லாண்ட நடக்கையால் பகிரண்ட

ககப்படுத்தகாலத்தன்று

எல்லாரும் மறியாரோ வெம்பெருமா

னுண்டிமீழ்ந்த வெச்சில்தேவர்

தில்லாதார் நா முனரே யவனருளே

யலகாவ ததீயீர்களே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தில்லாத	ஒரிடத்தில் திலையில் லாத	கட	பெரிதான
பெருவெள்ளம்	பெருவெள்ளமானது	கையால்	திருக்கையினாலே
கெடு	ஆபாசிக்கமான	பகிரண்டம்	பரம்பந்ததை (ப்ரண்டம் கொள்ளாதபடி)
விசம்பின்மீது	ஆகாசத்தக்குமேலே	அகப்படுத்தகால	பாதுகாத்தருளின
ஓடி	வழித்தோடி [யும்,	வந்து	காலமாகி
நீயிர்த்தகாலம்	ப்ரவலித்தகாலத்தை	ஆன்று	அக்காலத்தையும்
மல்லாண்ட	பிரிக்கையுடைத்தாய்	எல்லாரும்	எல்லாரும்

(க) ரா-ய-க-அ-க.

அதியாரோ	அதியாதிராகின்றார்	தேவந்தாம்	தேவதைகள் தாம்
	னோ?	உளரே	இராகின்றார்களோ?
எம்பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரன்	உலகு	லோகமானது
உண்டு	அழுதுசெய்து	ஆவது	ஸந்தைபெற்றிருப்பது
உமிழ்ந்த	(யின்பு) உமிழ்ந்த	அவன் அருளே	ஆவனுடைய ப்ராஸா
எச்சில் ஆல்	உச்சிஷ்டமாகாத		நாதீனமென்பதை
ஸாதர்			அதீயீர்களே அதியமாட்டிகளோனோ?

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கில்லாத்) ஓரிடத்தில் கிலைகில்லாத பெருவெள்ளமானது, அபரிச்சிதமான ஆகாசத்துக்கு மேலே போய்ப் போருகிறகாலம். (மல்லாண்டித்யாதி) மீடுக்கையுடைத்தான திண்டோளாகிற பெரியகையாலே பஹிரண்டங்கனையு மகப்படுத்தினகாலம். அன்றிக்கே; ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரளயம்சென்று அடாபடி தன் திருக்கையாலே பாம்பதத்தைத் தன் கைக்கீழே யிட்டுக்கொண்டு கின்றகாலமென்னவுமாம்.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கில்லாதவித்யாதி) பத்துமாஸம் தாய்வயிற்றிலே திருத்தும் ஸாட்டாரதிந்து சொன்னபடியாலே “தாய்” என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணலாயிருக்கிறது. “அவன் திருவயிற்றிலே கெடுக்காலம் கிடத்தும் அதிவரார்” என்று மபெகையிலே அருளிச்செய்கிருரென்று ளங்கதி.

(திண்டோளாகிற) என்றது—“மல்லாண்ட” என்ற பதத்தாலேஸ்மாரிதமான (க) “திண்டோள் மணிவண்ணு” என்கிறபாசுரத்தினர்த்தம்; இத்தால் ப்ரமாண ப்ரதர்ஸகம் பண்ணினபடி. (பஹிரண்டங்கனையு மகப்படுத்தின காலம்) என்றது—(உ) “அண்டரண்ட பகிரண்டத் தொருமாநில மெழுமால்வரைமுற்று முண்ட கண்டங்கண்டர்” என்கிறபடியே மஹாப்ரளயத்தைச்சொல்லுகிறது. இப்போது, “கில்லாதவித்யாதி - கியிர்த்த காலம்” என்றது - அவாந்தரப்ரளயமாய், அக்காலத்திலே “எம்பெருமானுண்மீழ்ந்த எச்சில் தேவரல்லாதார் தாமுளரே” என்றல்லிப்பது. “அகப்படுத்த காலத்து” மஹாப்ரளயத்திலே, “அவனருளே-உலகாவதறிமீர்கள்” என்றல்லிப்பது.

“அன்று எல்லாருமதியாரோ?” என்றதுக்கு - வேதாதிகள் ப்ரவ்ருத்தமரண காலத்திலே குஷிகனெல்லாரு மதியாரோவென்று பொருள். இப்படியன்றிக்கே, “கேவலம் அவாந்தரப்ரளயம் தானேயாக்கி, வெள்ளம்நியிர்த்தகாலமுமாய் அகப்படுத்த காலமுமானவன்று” என்று ஏகமாக ஆவ்யமேயாகத்திருவள்ளம்பற்றி பகிரண்டபதத்துக்கு அர்த்தார்தமருளுகிஞர் (அன்றிக்கே

பெரியதிருமொழி, தக-ப, சு-தி, ந-பா, நெற்றிமேல்கண்ணாள், கண்ணக

(அன்றெல்லாரு மநியாரோ) இவ்வர்த்த மநியா தாருண்டோ?
 (எம்பெருமானுண்டுமிழ்த) இவனுக்குப் புறம்பாயிருப்ப தொன்
 நைப்பற்றி இவனைக்கைவிட்டிசனோ? (அவனருளே) வேகத்தி
 னுடைய ஸத்தை அவனுடைய ப்ரஸாதாயத்த மென்னுமிடம் அநி
 யிச்சனோ? (உ)

• மு.—நெற்றிமேல்கண்ணானும் நிறைமொழ்வாய்
 நான்முதலும் நீண்டநால்வாய்
 ஒற்றைக்கை வெண்பகட்டி வெருவனையு
 முன்னிட்ட வமாரோடும்
 வெற்றிப்போர்க் கடலரையன் விழுங்காமல்
 தான்விழுங்கி உய்யக்கொண்ட
 கொற்றப்போராயியான் குணம்பாவாச்
 சிறுதொண்டர் கொடியவாதே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெற்றிமேல்	நெற்றிக்கண்ணான	உள்ளிட்ட	உள்ளிடாசுலுடைய
கண்ணானும்	குத்தினையும்	அமரரோடும்	மற்றதேவதைகளையும்
நிறை	அர்த்தங்களால் நிறை	வெற்றிப்போர்	யுத்தஜயிஷ்டஜயவான்
மொழி	வேதங்களை [ந்த	கடலரையன்	ஸமுத்ராபிமாகிதேவ
வாய்	வாயாலே உச்சரியா		தை
	நின்றான்	விழுங்காமல்	விழுங்கவொண்ணாத
நான்முதலும்	சதர்முதல்புறம்பாவை		படி [வைத்த
நீண்ட	நீர்க்கமாய் [யும்,	தான்விழுங்கி	தான் திருவயிற்றில்
நால்	தொங்காநின்றான்	உய்யக்கொண்	நோக்கியருளினவனாய்
வாய்	வாயையும்		
ஒற்றைக்கை	ஒற்றைத்துறிக்கையை	கொற்றம்	ஐய்வாயஸூசகமாய்
	யமுடைய	போர்	எதிரிகளை எதிர்த்து
வெண்பகட்டி	(ஐராவதமென்கிற)		பொருகிற
ல் ஒருகளை	வெள்வாசைக்குப்பாக		
யும்	ளு இந்திரனையும்		

யித்யாதி). அப்போது “அத்து” என்ற து-சாரியைச்சொல்லு. பரயதந்துக்கு
 ப்ரஸாயம் வர ப்ரஸக்தியில்லையாதினும், ரஸோக்தியாக இதின் சொடுமையைச்
 சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம். “அல்லாதார் - தாமுளரே” என்கிற ஸ்வரத்
 துக்கு உட்கருத்தருவூரீரூர் (இவனுக்கித்யாதி). (உ)

ககச பெரியதிருமொழி, கக-ப, க-தி, ச-பா, பனிப்பரவை.

ஆழ்வான்	திருவாழியாழ்வானைக் கையிலே யுடைய ஒளஎம்பெருமா னுடைய	பாவா	ஸ்துதிசெய்யாத சிறுதொண்டர் கநுநர் திக்கரர்களு டைய கொடியஆறே கொடுமைவிருத்தபடி (என் தான்!
குணம்	திருக்கல்யாணகுணம் களை		(என்று ஆஸ்சயப்படுகிறார்.) (௩)

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (நெற்றியித்யாதி) வலாடநேதா
னும், அர்த்தத்தாலே பூர்ணமான வேதத்தை உச்சரியாநின்றள்ள
சதுர்முகனும், நீண்டு கான்றிருக்கிற வாயையும் ஒளுகையையு மு
டைத்தான வெள்ளையானையுடைய இத்தரனுள்ளிட்டவமரரோ
யும். (வெற்றிப்போரித்யாதி) கடலுக்கரிமாநியானவன் விழுங்காத
படி தன்வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, கீஸ்வர்யஸூகமரய், எதிரி
களை முடிக்கவற்றான திருவாழியை யுடையவனுடைய குணங்களை,
அடைவுகடக்கிசால்லாத தண்ணிய கநுநர்களை ஊழிக்க வரிதா
யிருக்கிற வவர்கள் க்ரௌர்ய யிருத்தபடியென்? (௩)

மூ.—பனிப்பரவைத்திரை தனும்பாப் பாரெல்லாம்
 செங்கடலேயான காலம்
 இவர்க்களைக ணிவர்க்கிலையென்றுலக
 மேழினைமுழிவ்வாங்கி
 முனித்தலைவன் முழக்கொளிசேர் திருவயிற்றில்
 வைத்தும்மை ஈய்யக்கொண்ட
 கணிக்களவத் திருவுருவத் தொருவணையே
 கழல்தொழுமா கல்லீர்தளே. (௪)

ஆ;—மூன்றும்பாட்டு. (நெற்றியித்யாதி) “அல்லாதார் தாமுளரே” என்று
 கீர் சொல்லா தின்றீர், முக்கண்ணன் முதலானாரைப் பரதெய்வங்களாகச்
 சொல்லுவாரு முண்டாயிருந்ததே” என்ன, அதைத எடுத்துக் கழிக்கிற
 ரென்று வைத்தி.

(கான்றிருக்கிற) தொங்காநிற்கித், “பகடு” ஆளுளை. இந்த ப்ரளயத்
 திலே ப்ரஹ்மாநிகளைக் கடலாரையன்விழுங்க ப்ரளக்தியுண்டோவென்னும்
 சங்கையிலே, அவர்களபிமாநாந் தர்ப்புதயான லோகத்திலுள்ளாரை விழுங்கு
 வதே, அவர்களுக்கு மொக்கு யென்றருளிச்செய்த நென்று திருவுள்ளப்பற்றி
 யருளுகிறார் (கடலுக்கித்யாதி). (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பார்எல்லாம்	பூமியடங்கலும்	திருவயிற்றில்	திருவயிற்றிலே வைத்
பனி	குளிர்ந்து	வைத்து	து
பரவை	பரந்திருக்கிற	உம்மை	உங்களை
திரை	அலைகளானவை	உய்யக்கொண்	உய்யுவிப்பித்தருளின
ததும்ப	எறியும்படி	ட	உளும்.
கெடுக்கடலை	பெரிய கடலானது வ்	முனி	ஸாத்திகர்களுக்கு
யானகாலம்	யாபித்தகாலத்திலே	தலைவன்	தலைவனும்
இவர்க்கு	“இவ்வுலகத்தார்க்கு	கனி	கனித்திருந்துள்ள
இனி	இனிமேல்	கனவும்	கனாம்பொழும்பொன்ற
கனைகண்இல்லை	ரகுகார வர்ஆருமில்	திருஉருவம்	வடிபுடையனும்,
என்று	லை” என்று	ஒருவனையே	அதவிதியான ஸர்
உலகம் வழினை	உலகங்கொல்லாவற்		வேர்வரணையே
பும்	றையும்	கழல்தொழும்	அடிதொழும்படி
ஊழில்வாங்கி	முறையாலேவாங்கி	ஆ	யை
முழங்கு	முழங்காநின்ற உள்ளதாய்	கல்லீர்களே	கற்கமாட்டிகோளே.
ஒளிசேர்	ஒளிசேர்ந்திருப்பதுமான		

வ்யா.—எலாம்பாட்டு. (பணிப்பரவை) குளிர்ந்து பரந்திருக்கிற திரைகளாலே அலையெறிந்துள்ள கடலானது ஸர்வலோகங்களும் தானையானகாலம். (இனிக்கனைகணிலரித்யாதி) “இனி இவர்களுக்கு ரகுகார் ஆருமில்லை” என்று தயரலோக்யத்தையும் முறையாலே, ஸத்வஸ்த்தான ஸர்வேஸ்வரன், முழங்காநின்ற உள்ள ஒளிசேர்ந்திருந்துள்ள திருவயிற்றில்வைத்து, உம்மையுய்யக்கொண்ட, கனித்திருந்து கனாம்பொலையிருந்துள்ள திருவுடம்பையுடைய ஒருவனையே கழல்தொழும்மா கல்லீர்களே. (ச)

அநு.—எலாம்பாட்டு. (பணியித்யாதி) “சிந்துதொண்டர்கொடியவாதே” என்று வெறுத்தவாதே, எங்களுக்கு அவன் குணம்பரவும்படி நீர்வழி சொல்ல வேணும்மென்ன, அவன் திருவடிக்களைத் தொழுக்கோ ளென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“பரவை” என்றதின்ர்த்தம் (பரந்திருந்துள்ள) என்றது. “ஊழில்” என்ற தின்ர்த்தம்-(முறையாலே) என்றது; “வாங்க” என்றுசேஷம். “கனவம்பொலைய” யான போலே யென்னுதல். (ச)

ககஎக பெரியதிருமொழி, கக-ப, க-தி, இ-பா, பாராரும்.

மு,--பாராரும்காணுமே பரவைமா

கெடுங்கடலே யானகாலம்

ஆரானுமவனுடைய திருவயிற்றில்

கெடுங்காலம் கிடந்ததுள்ளத்து

ஓராதவுணர்விலீ ருணருதிரேல்

உலகனந்தவும்பர்கோமான்

பேரானன் பேரான பேர்கலாயிரங்

களுமே பேசீர்களே;

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பார்	பூமியிலே	உணர்வு இலீர் அறிவுகேடர்களே!	
ஆரும்	ஒருத்தரையும்	(நீங்கள்)	
காணுமே	காணவொண்ணாதபடி	உணருதிரேல் சேதநாய்ருத்திரே	
மா கெடுங்கட	மறாஸமுதர்ந்தானே	லாகில்,	
லே		உலகுஅளத்த திருவுலகனந்த ருளின	
பரவைஆன கா பரந்து (ப்ரளயம்)கொ	ண்ட காலத்திலே	வளும்	
லம்		உம்பர்	நித்யஸூரிசுருக்கு
ஆரானும்	எவரும்	கோமான்	நிர்வாஹசனும்
அவனுடைய	அந்த எம்பெருமானு	பேரானன்	மறாதுபாவான னர்
திருவயிற்றில்	திருவயிற்றிலே [டைய		வேங்கரனுக்கு
கெடுங்காலம்	கெடுகால்வரை	பேரான	வாசகங்களான
கிடந்தது	அடங்கிவிடந்தமை	பேர்கள் ஆயீர	ஸந்நஸரகாமத்தையே
உள்ளத்து	கெஞ்சிலே [கய	ங்களமே	
ஓராத	அதுஸத்திக்கப்பெறுத	பேசீர்கள்	பேசுங்கள். (க)

ய்யா.--அஞ்சாம்பாட்டு. (பாராரும்காணுமே) பூமியிலொரு
ந்தரையும் காணவொண்ணாதபடி எங்கும் தானேயாய்க் கொண்டு
கடல் பரந்தகாலம். ஒருத்தரும் அவன் திருவயிற்றிலே கெடுங்கா
லம் கிடந்ததை ஓராத அறிவுகேடர்களே! (உணருதிரேல்) சைதக்ய

அடி.--அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) "திருவயிற்றிலேவைத்து உய்யக்
கொண்டவன் சமூகன் நாங்கள் தொழுசை எங்கலே கண்டன்றே தொழு
வது என்ன; நீங்கள் தொழுமாட்டி கோளாகிலும் உங்கள் நிலையிலே அடியிட்
டான்; அவனுடைய பேராயிரத்தைப் பேசலாமே பெய்கிறாரென்று
ஸங்கதி. (க)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, சு-பா, பேயிருக்கும். ககஎஎ

முண்டாகில் வரையாதே எல்லாந்தலையிலும் திருவடிகளைவைந்து,
அத்தாலே பரமமாதிகளுக்கு நிர்வாஹகராய் அளவுடையவனு
யிருக்கின்றவனுடைய பெயரான திருநாமங்களைப்பேசீர்களே. (ஊ)

மு.—பேயிருக்குவெடுவெள்ளம் பெருவிசம்பின்

யீதோடிப்பெருகுதாலம்

தாயிருக்கும்வண்ணமே யும்மைத்தன்

வயிற்றிருத்தி யுய்யக்கொண்டான்

போயிருக்க மற்றிக்கோர் புதுத்தெய்வம்

கொண்டாடும் தொண்டர் பெற்ற

தாயிருக்க மனைவெற்றாட்டுதிரோ

மாட்டாத தகவற்றீரே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேயிருக்கும்	மதல்பர்கனொருவரு (யில்லாதபடி), வெ றும்பேய்களையிருக் கக்கடவ	உய்யக்கொண்டான்	உஜ்ஜீலிப்பித்தருளின டான் ஸர்வேஸ்வரன் (இவைசம்மைப்பற் குமல் புறம்புபேயி ற்றளஎன்று)
கெடுவெள்ளம்	மலாபரவாஹமானது	போயிருக்க	வெறத்திருக்க,
பெருவிசம்பின்	யீது ஓடி;—	இங்கு	இங்கே
பெருகுதாலம்	பரவணித்தகாலத்தி லே	மற்றுஓர்புதுத்	மற்றொருஷுந்தரதே
தாயிருக்கும்	கொன்புநோற்றுபரணை	தெய்வம்	வதையை
வண்ணமே	யையுயிற்றிலேவை	கொண்டாடும்	கொண்டாடிகிற
த்து	கோக்கும் தா	தொண்டர்	தொண்டர்களே!
யைப்போலே		பெற்றதாய்	(வருக்திப்) பெற்றதாய்
உம்மை	உக்களை	இருக்க	விளக்காநிற்க (அவளை அவதரித்தீ)
தன்வயிற்று	தன் திருவயிற்றிலே	மனை	(அசேதநமானதொரு மனைக்கட்டையை)
இருத்தி	வைத்து	வெந்நீர் ஆட்டு	உபசரிப்பானிந்தினோ
		திரோ	ளோ?;
		மாட்டாத	செய்யமாட்டாத
		தகவற்றீரே	இரக்கமற்றீரேகொளே.

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (பேயித்யாதி) "பெர்கனாயிரங்களைப் பேசீர்களே"
என்று சொல்லச் செய்தே ஒருவரும் சொல்லமாட்டாதே வரணகாபலத்தாலே
தேவதாந்தரபணத்திலே ஒருப்படுகிற படியைக்கண்டு, "ஐயோ! நீங்கள் இப்
படிச் செய்யுமது நியாயமே" என்று விவீட்கென்கிருவென்று ஸங்கதி.

ககஎஅ பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, எ-பா, மண்ணூடும்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பேயிருக்குமித்யாதி) பேயிருக்கும் என்னவே - மதவ்யர்கள் ஒருவருமில்லை பென்னுமிடம் தோற்று கிறது. (நாயிருக்கும்) ப்ரஜையாய் பெறுகைக்கு கோள்பு கோற்று, அப்ப்ரஜையை வயிற்றிலே வைத்துக்கொடுக்கும் தாயைப் போலவே, உம்மை வயிற்றிலே வைத்துஉய்யக் கொண்டவன், "காம் கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு உம்மைப்பற்றியாராதே புறம்பே போயிற்றன்" என்று வெறுத்துப்போயிருக்க, அங்கே புதுசாயிருக்கிற தேவதைகளைக் கொண்டாடுகிற தொண்டர்!. (பெற்றதாயித்யாதி) அசேதமாயிருப்ப தொன்றை வெக்கிராட்டுதிரோ? செய்ய மாட்டாத த்ருபையற்றீரே. (சு)

மு.—மண்ணூடும் விண்ணூடும் வானவரும்
தானவரும் மற்றுமெல்லாம்
உண்ணாதபெருவெள்ள முண்ணாமல்
தான்வீழுக்கி ய்யாக்கொண்ட
கண்ணுள் கண்ணமங்கை கராளன்
கழல்சூடி யலையுள்ளத்து
எண்ணுதமாளிடத்தை பெண்ணுத
போதெல்லா மினியலாதே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணூடும்	பூலோகமும்	உண்ணாத	தகையவொண்ணாத
விண்ணூடும்	வீரர்களும்	பெருவெள்ளம்	மறாப்பரவாறுமானது
வானவரும்	தேவர்களும்	உண்ணாமல்	(உலகத்தை) வீழல்
தானவரும்	அணுக்களும்	காதபடி	வைத்து
மற்றும் எல்லா மற்றுமுண்டான பதம்	மீதங்க சொல்லாம்	தான்வீழுக்கி	தான் திருவயிற்றிலே
	(உடி முயன்று உய்யாக்கொண்ட உய்யுவிப்பித்தருளின னம்)	உய்யாக்கொண்ட	உய்யுவிப்பித்தருளின வராய்

"போயிருக்க" என்றதுக்குத் தாத்தாயம் (நாயித்யாதி). "எண்ணுவிருக்க மனைவெக்கிராட்டுதிரோ" என்று, அதுசீருந்து பெற்ற மனையை நீராட்டிப் பூசு சூட்டுகொரைப் போலவே, அதுகுக்குச் சேஷபுதரை ஆராதிக்கக் கூடுமோ என்றுவிவகழித்தருளுகிறார் (அசேதமேத்யாதி). (த்ருபையற்றீரே) என்றதுக்கு எம்பெருமானுடைய வெறுப்பை எண்ணி, அதுகலிக்க வேணுமென்று திரைக் காதே போலீர்களை, அதுநாயமே வென்று கருத்து. ... (சு)

பெரியதிருப்பொழி, கக-ப, கா-தி, அ-பா, மறக்கிளர்ந்த. கீகைக

கண்ணான்	மலராக்ருபானுவாரி	அவனை	அந்த எம்பெருமானை
கண்ணமங்கை	திருக்கண்ணமங்கை	உள்ளத்து	கெஞ்சிலே
ககரான்	க்கு நிர்வாஹகளுள்	எண்ணாத	அறஸந்தியாத
	ஸ்ரீவேய்வரணு	மாணி-ததை	மதுஷ்யரை
	டைய	எண்ணாதபோ	ஸ்மரியாத காவமெல்
கழல்	திருவடிகளை	து எல்லாம்	லாம்
குடி	(தம்சலையிலே) அணி	இனியஆறே	(எனக்கு) இனிதாகச்
			செல்லாரின்படி.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மண்ணுகிமித்யாதி) பூரியும் ஸ்வர்க்கமும், தேவர்களும், அசுரர்களும், மற்றமுண்டானபதார்த்தங்களுமெல்லாங்கூட “உண்ணப்போகாதுஎன்று” தகையவொண்ணு தென்று பெருவெள்ளம் உண்ணாதபடிக்கீடாகத் தான்விழுங்கி உய்யக்கொண்ட ஜகந்நிர்வாஹகன்; க்ருபாவானென்னவுமாம். இப்படி க்ருபை பண்ணி ஸந்திஹிதனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணமங்கைக்கு நிர்வாஹகளுள்வனுடைய திருவடிகளைப்பேணி, அவனை ஹ்ருதயத்திலே எண்ணாத மதுஷ்யரை. (எண்ணாத போதெல்லாமினியவாறே) பகவத்க்ருபமும் வேண்டா; வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் வேண்டா; அவைஷ்ணவர்களை நினையாதபோது - இனி தெற்கை. (எ)

ஐ.—மறக்கிளர்ந்த கருங்கடல்நீ ரூரக்தூரந்து
பரத்தேறி யண்டத்தப்பால்
புறக்கிளர்ந்தகாலத்துப் பொன்னுலக
மேழினையு முழில்வாங்கி

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மண்ணுகிமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “தகநந்திரே” என்று ஸவிசயமாகச் சொன்னாலும், குரங்குப் பிடிபோலே பிடித்ததையே பிடித்துக்கொண்டு மூர்க்கராயிருக்கும் படியைக் கண்டு, “இவர்களோடு காம் வார்த்தையிடுகை கமக்கு துடிக்க மீத்தனை போக்கி பஸ்பயதில்லை” என்று கைவாக்குகிறவென்று கலங்கி.

(உண்ணப்போகாது) என்றதுக்கு விவரணம் (தகையவொண்ணு தென்று) என்கிறது. அதாவது - இவையெல்லாம் கூடியும் ப்ரளயத்தைத் தகையயாட்டாதென்று விசாரித்தென்றபடி. (எ)

ககஅ0 பெரியதீருமொழி, கக-ப, க-தி, அ-பா, மறங்கினர்ந்த.

அறங்கினர்ந்த திருவயிற்றினகம்படியில்

வைத்துமமை ய்யயக்கொண்ட

நிறங்கினர்ந்தகரும்சோதி நெடுந்தகையை

நினைவாதார் நீசர்தாமே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மறங்கினர்ந்த	கொமைபொருத்திய	அறம்	சகலணநர்மத்தாலே
கருக்கடல்	கருக்கடலின்	கினர்ந்த	விஞ்சின
நீர்	ப்ரவாஹமானது	திருவயிற்றின்	திருவயிற்றினுள்ளே
உரம்	வேகத்தாலே	அகம்படியில்	
தூர்து	ஒடி	வைத்து	வைத்து
பாந்து	சுற்றும்பரம்பி	உம்மை	உய்யக்கொண்ட;
அண்டத்து	அண்டகடாலத்துக்	கருநிறங்கினர்	கருமையிச்சிருந்துள்ள
அப்பாற்புறம்	கு அவ்வருகாக	ந்த	
எறி	வ்யாபித்து	சோதி	தேஜஸ்ஸையுடைய
கினர்ந்தகாலத்	கினர்ந்த மையத்திலே	நெடுந்தகை	ஸர்வேஸ்வரீண
து		யை	
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான	நினைவாதார்	நினைக்கப்பெருதவர்க
உலகம்எழினை	உலகங்களினத்தையும்	தாம்	ள்
யும்		நீசர்	மிகத்தண்ணியர்கள்.
வழிவாங்கி	முறையாலேவாங்கி,		

(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மறங்கினர்ந்த கருக்கடல் நீருந் தூர்து பாக்தேறி) உரத்தாலேயொட்டி அண்டத்துக்கவ்வருகாக, புறங்கினர்ந்த காலத்து, ஸ்ப்ருஹணீயமான லோகங்களை முறையிலே வாங்கி ரக்யத்தினளவல்லாத ரக்யணநர்மத்தாலே விஞ்சின திருவயிற்றினுடைய உள்ளைவைத்து உம்மை உய்யக்கொண்ட. (நிறங்கினர்ந்த) கருத்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய ஸர்வேஸ்வரீண நினைவாதார் தண்ணியவர்கள். (அ)

உ.ந.—எட்டாம்பாட்டு. (மறயித்யாதி) தாம் உபதேசித்ததிலும் கை வாக்க ஒருப்படவும் க்ருபை காற்கட்டுவையாலே "இன்னும் மீள்வர்களே" என்னும் லோபாகையாலே நித்திங்கிருரென்றுணக்கதி. மீள்வேணுமென்றிதே இவர் நித்திக்குமது.

"தூர்து" என்றதினர்ந்தம் (ஒட்டி)என்றது. "அறங்கினர்ந்த" என்றதினர்ந்தம் (சக்யயத்தினித்யாதி). ... (அ)

மு.—அண்டத்தின் முகடமுந்த லலைமுநீர்த்
திரைததும்ப வாவாவென்று

தொண்டர்க்கு மமரர்க்கும் முனிவர்க்கும்
தானருளி யுலகமேழும்

உண்டொத்த திருவயிற்றினகம்படியில்
வைத்தும்மை ய்யயக்கொண்ட

கொண்டற்கை மணிவண்ணன் தன்
குடந்தைககர் பாடி யாடர்களை.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அண்டத்தின் முகடி	அண்டநி(டு)த்தியான து	ஒத்த	(மற்ற அவயவத்தோடு)
அமுந்த அலை முக்கீர் திரை ததும்ப.	உள்ளே அமுந்த, அலையை யுடைய கடலானது திரைத்திளப்பத்தாலே செறிய,	ஒத்த திருவயிற்றின் உம்மை உய்யக்கொண்ட;	ஒத்திராபின்றுள்ள திருவயிற்றின் அகம்படியில் வைத்து உம்மை உய்யக்கொண்ட;—
ஆ ஆ என்று	அய்யோ! அய்யோ! என்று	கொண்டல்	மேகம்போலே (உதாச மான)
தொண்டர்க்கும் (தன்னிடத்தில்) ப	த்திபண்ணினவர்க ளுக்கும்	கை	கையை யுடையனாய் மணிவண்ணன் மணி போன்ற சிறத் தையுடையனான)
அமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் தான் அருளி தான் உலகம்எழும் உண்டு;—	தேவர்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் தான் கருணைசெய்து உலகம்எழும் உண்டு;—	தண் குடந்தைககர் பாடி ஆடர்கள்	எம்பெருமானுடை ய்ரமஹரமான [ப திருக்குடந்தை என் னும் திருப்பதியை (வாயசைப்) பாடி ஆடுங்கள். (க)

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அண்டத்தினித்யாதி) இவர், நீசரென்று சிந்திக்க, “நீர் ஏக்களை சிந்திப்பானென்? நீர் ஒருகால் சொன்னுப்போலே ஒன் பதின்கால் சொன்னாலும் ருசிபிறவாமைக்கடி எக்கன்பாபமன்றோ? அதுதீரும் வழி என்” என்ன; (க) “சொல்லுகேன் உம்மின்குழ் புனல்குடந்தையே தொ ழுமின்” என்று அடியிலேதானே சொன்னபடியே, “திருக்குடந்தையைப் பாடி ஆடுங்கொள், பாபங்களும் அழியும்” என்று உபதேசிக்க, உபசரமித்த படியைத் தலைக்கட்டுகின்றொன்று ஸங்கதி.

“கய்யுக் கீக்யூலு னுஃஃ கய்யுக் கீக்யூலு- ளும்பகோணைக்குதம் பாபம் ளும்பகோணைவிநயயதி” என்றிறே அதினேற்றம்.

வ்யா.—ஒன்பதாய்பாதி. (அண்டத்தின் முகடமுந்த) அண்டபித்தியானது உள்ளே அழுந்த. அகையயுடைத்தான முந் தீரானது திரைகளாலே செலிய, "ஐயோ, ஐயோ" என்று தன்பக்க விலே பக்திபண்ணின வர்களுக்கும், மகம்பண்ணின வர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் தானருளி. உலகமேழையுமுண்டு ஈரணயத்தேடுகிற தென்று இளைத்துக்காட்டி அல்லாத வயாவத்தோடொத்த திருவ யிற்றி னுள்ளேவைத்து உம்மை உய்யக்கொண்ட. மேகம்போலே உ தாரமான கையையுடையனும் மணிபோலே சீரமஹரமானநிறத்தை யுடையவன் சீரமஹரமான திருக்குடந்தையப்பாடி ஆட்களை.

பு.—தேவரையும் மகாரையும் திசைகளையும்

கடல்களையும் மத்தும்முற்றும்

யாவரையுமொழியாமே யெம்பெருமானு

ன்மெழந்த தறிந்துசொன்ன

காவளரும்பொழில் மங்கைக் கலிகன்றி

யொலிமலை கற்றுவல்லார்

பூவளரும் திருமகனா ளருள்பெற்றுப்

பொன்னுலகில் பொலிவர்தாமே.

(30)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேவரையும்	தேவர்களையும்	பொழில்	வயல்களையுடைய
மகாரையும்	அஸூரர்களையும்	மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வா
திசைகளையும்	திக்குகளையும்		ஹரான
கடல்களையும்	ஸந்தனாகரங்களையும்	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
மத்தும்முற்றும்	மத்துமுள்ள	ஒலிமலை	சொல்மலையான இப்
யாவரையும்	எமன்த பதார்த்தங்க	கற்று	பாட்டிகளை
ஒழியாமே	ளையும் ஒன்றுதப்பா	வல்லார்	அப்பளித்து
எம்பெருமான்	ஸ்ரீவேஸ்வரன்		(அந்தஜ்ஞாகத்திலே)
உண்டி	அழுதுசெய்து		எமர்த்தரமலர்கள்
உமிழ்ந்தது	(பின்பு) உமிழ்ந்தருளி	பூவளரும் திரு	பெரியாரட்டியாரா
	னதை	மகனால்	லே
அறிந்து	உள்ளபடி அறிந்து	அருள்பெற்று	அருள்பெற்று
சொன்ன	அருளிச்செய்த	பொன்னுலகில்	சிதம்பரிபுதியிலே
காவளரும்	பூஞ்சோலைகள் வரை	பொலிவர்	வினங்கப்பெறுவர்கள்.
	ப்பெற்று		

பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, நீணுகம்பரவேசம், ௧௬௮௩

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேவரையும்த்யாதி) இப்பாட்டுக்கு
இடையே பொருள். (காவளரும்) திரண்பொக்த கோலைகள். (௧௦)
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி
பதினொராம்பத்து ஆளுத்திருமொழி
முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதினொராம்பத்து ஏழாத்திருமொழி
நீணுகம்பரவேசம்.

வ்யா.—ஸர்வேஸ்வரன் தன்னை அதுபவிக்கக்கொடுத்த காணங்
களைக் கொண்டு வ்யர்த்தமே திரிதிறவர்களை, அவனுடைய செயற்
களை அதுபவியாதவர்கள் கரணங்கள் ஒன்றுமன்றென்கிறார்.

முடி—நீணுகம் சுற்றி வெவ்வரைகட்டாழ்கடலைப்

பேணுகடைச் சமுதம்கொண்டுகந்த பெம்மாளைப்

பூணாமார்வளைப் புள்ளுரும் பொன்மலையைக்

காணுதார் கண்ணென்றும் கண்ணல்ல கண்டாமே. (௧)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேவரித்யாதி) இப்பாட்டுக்கு வ்யாக்க்யாதந்து
க்கு அவகாசம் காணாமையாலே அருணகிரர் (இப்பாட்டுக்கித்யாதி). (இடை
யே) என்றது - த்வயத்தின் காமத்திலே வெள்ளவாமம்; அதாவது
“திருமகளாலருள்பெற்று” என்றத்தால் “த்வயத்தில்பெரியயிராட்டி யாரா
லே யேன” என்கிறபடியே, பலந்குதியிருக்கிறதே பொன்னக. (௧௦)

ஆயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

நீணுகம்பரவேசம்; “குழ்புனல்குடந்தையே தொழுது என்நாவினாலுய்ய
நான் கண்டு கொண்டேன்” என்று தொழுதவராமத்தையே “குடந்தை
யே தொழுமின்” என்று அடியிலே உபதேசித்து, அதனைக்கீழ்த்திருமொழி
யிலும் “தன்குடந்தை கவர் பாடியாமர்களே” என்று உபதேசித்துத் தலைக்
கட்டினபின்பும், கடிதாபருஷார்த்தங்களில் ஸ்பாசையாலே விஷ்வாந்தரானி
களிலே ப்ரவணராய், கரணகளேபரங்களை அதுக்கு உறுப்பாகவராயிருக்கை
யாலே நித்திக்கிரொன்று ளங்கதியை உட்கொண்டு, திருமொழி ப்ரமே
யத்தை ளங்க்ரதேகணவருளுகிரர் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி). (வ்யர்த்தமே
திரிதிறவர்களை) என்றவநந்தாம் “நீதித்து” என்று சேஷம். *

கக-ப, எ-தி, க-பா, நீணுகம்சுற்றி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீள்	தீர்க்கமான	யார்வனை	திருமார்வையுடையனாய்
நாதம்	வாணுகியை	புள்	பெரியதிருவடிவையை
சுற்றி	(கடைசியிடுகச்) சுற்றி	ஊரும்	ஏறிநடத்தவல்லானாய்
நெடுவரை	மந்தரத்தை	பொன்மலையை	பொன்மலைபோலே
நாட்டி	(சத்தாக) நாட்டி	பொ(ரு) சயனா	ஸர்வேஸ்வரனை
ஆழ்கடலை	கம்பீரமான கடலை	காணாதார்	வேலிக்கப்பெருதவர்
பேணான்	(நமக்குப்படுக்கையன்	கண்	கண்களானவை
	ரே என்று) பேணான்	என்றும்	ஒருநாளும்
கடைத்து	கடைத்து [தவளாய்	கண் அல்ல	கண் களாகமாட்டா;
அமுதம்	அம்ருதத்தை	கண்டாமே	(இதைநாம்) ஆறிலே
கொண்டு	(தேவர்களுக்கு) எடுத்த		மே. (3)
	துத்தத்து		
உகத்த	திருவுள்ளமுகக்கப் பெ		
பெம்மாளை	ள்வாயியாய் [ற்ற		
ஆரம்பூண்	ஹாராலங்கிருதமான		

வ்யா,—முதற்பாட்டு. (நீணுகம்சுற்றி) மஹாமேருவிலே சுற்றியும் பின்னையும் வரவாங்கி நீண்டபடி, (நெடுவரைநாட்டு) சுற்றுடைந்தாய் நீண்டிருந்துள்ள மஹாமேரு ஒருவரால் பேர்க்கும்படியன்றி தேயிருப்பது; அதனைக்கொடுவதற்கு ஸமுந்தரத்துக்குக் கண்ணெறி விட்டாய் போலே நாட்டி, (ஆழ்கடலை) ஒன்றாலும் சளிப்பிக்கவொண்ணாத பெரிய பதார்த்தத்தை, (பேணான் கடைத்து) இரப்பாரைப் பெற்றால் படுக்கையென்றும் பாரான். (அமுதம் கொண்டு சுத்த) பிறர்க்கு உபகரித்தானாயிவாதே நன் பேருக உகத்தான். (பெம்மாளை) இப்படிச் செய்கிறத உடையவனாகையாலே.

(பூணாமார்வனை) இவர் தம்முடைய அம்ருதம். (புள்ளுரும் பொன்மலையை) ஸர்வரபரண பூஷிதனாய், பெரியதிருவடிதோள்கிருந்த யிருப்பு-ஒரு பொன்மலைமேலே ஒருபொன்மலை யிருந்தாய்

ஆரு,—முதற்பாட்டு. (நீணுகயிற்சுற்றி), (மஹாமேருவை) என்பது-மந்தரத்தை. மந்தரம் மேருவிலுடைய என்கேசயிதே.

“பூண்களார்த்தமார்வனை என்று” சப்தார்த்த முட்டுகொண்டு, ஸமயிவ்யா தவாத தாற்பர்யமருளுவிருர் (ஸர்வேதயாதி). “கண்” என்று சொல்லிவைத்து

போலே. (காணுதார்கண்னென்றும் கண்ணல்ல) இதுக்கு முன்பு
கண்டவை என்றும் கண்ணல்ல. (கண்டாமே) கேட்பமாகக் கண்
டாமே யென்கிறார். (க)

மூ; — நீள்வான் குறளுருவாய் நின்றிரத் துமாவளிமண்
தாளாலளவிட்ட தக்கனைக்குமிக்கானைத்
தேளாதமாமணியைத் தொண்டர்க்கினியானை
தேளாச்செவிகள் செவியல்லகேட்டாமே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீள்வான்	நீண் விவளருவதற்காக	மாமணியை	நீலமணிபோன்றவராய்
குறள்உருஜய்	வாமமேலேஷதா (ஓ) ரி யாய்	தொண்டர்க்கு	பாகவதர்களுக்கு
நின்ற	(யஜ்ஞவரடத்திலே) நின்ற	இனியானை	போய்யபூதனானை
மாவளி	மறாபவ்யிடத்தில்	கேளா	ஸ்ரவணம் பண்ணப் பெருத
மண்	(மூவடி) மண்ணை	செவிகள்	காதுகள்
இரந்து	யாசித்து,	செவியல்ல	காதுகளாகாட்டா; (இவ்வர்த்தத்தை, கேட்டாம் பலகால் பெரியோர்கள் பக்கலிலே) கேட்டாரா நின்றோம். (உ)
தாளால்	திருவடிதவாலே		
அளவிட்ட	அளந்தருளினவராய்,		
தக்கனைக்கு	தகழிணைதாநத்துக்கு		
மிக்கானை	ஆய்ய(ஜ்ஞ)ர்ஷிதபாத்தர் பூதனாய் [காத		
தேளாத	துறைபட்டு ஒளிமழல்		

கண்ணல்லவென்று சொல்லக்கூடுமோ வெண்ணவருளுகிறார் (இதுக்கித்
யாதி). பொன்மலை காண்கைக்கு முன்னாக விஷயங்களைக் காண வல்லது
களாயிருந்தாலும், காலமெல்லாம் 'கண்' என்று சொல்லவொண்ணாது. 'பீலிக்
கண்' என்றும்போலே உபசரித்துச் சொன்னதாக வேணுமென்று கருத்து.
'கண்டாமே' தாமும் மற்றும்ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு அவ
ர்களேஷிச்சவேண்டி இசைவிக்கிறாரென்றருளுகிறார் (கேட்பேத்யாதி). (க)

அரு; — இரண்டாம்பாட்டு. (நீள்வானித்யாதி) பொன்மலையைப் பேரய்
காணமாட்டாரே யாதினும், இருந்தவிடத்திலிருந்து தங்களை அடிக்கீழிட்ட
படியைக் கேட்கச் செவிநாழ்க்கலாமே, அதுவும் செய்யாதார் செவி-செவியன்
மென்று செப்புலாருண்டே, அதுவும் கேட்டோமே யென்று கேட்பிக்கிற
மென்று ளக்கதி.

ககஅல பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, க-பா, தாயாணை.

வயா;—இரண்டாம்பாட்டு, (நின்லான்) நீருகைக்கு காப்பூணா னீட்டாப்போலே நின்றபடி, அன்று செய்தகீர்த்தி கொண்டாட நின்வென்னுமாம், (குறளுருவாய்) சுருங்க நின்றதனையும் பெருக்கவளருகைக்கு உறுப்பாக, (நின்றிரந்து) வழவே அமைந் திருக்கச்செய்தே அதக்குமேவே அவனைஇரந்த, (மாவலிமண்) அவன் என்னதென்றபிமாநித்தபூமி, (தாளாலளவிட்ட) திருவழி சுருக்கீடாகக் கீழே இட்டுக்கொண்டு நின்றபடி, (தக்கணைக்கு மிக்காணை) தகழிணையாக மஹாபலிகொடுத்த கொடை இன்னம் போராதென்னும்படி யிருந்தவன், பூஜ்யதமனானவனை.

(தோளாத மாமணியை) துளைபட்டுச் சிலர் வீதியோகம் கொண்டன்றிக்வே அதுபு(ய)க்தமாய் ஒளிமழுங்காதே ஜாதியான ரத்ததை, (தொண்டர்க்கினியானை) (க) உன்னைப்பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு" என்று ஆங்கிரிதர் கடுபட்டு கெஞ்சிலே எப்போதும் அறுபலித்திருக்குமவன், (தேளாச்செவிசன்) அவனுடைய கீர்த்தி கேட்கவென்றால், "கேளோசம்" என்னும்வாச்செவி-செவியல்ல; (கேட்டாமே) கேட்பாம். (உ)

மு;—தாயாணைத் தாயமறைமாணைத்தென்னுளி

மேயாணை மேவாளுகிருண்டமுதாண்ட.

வரயாணை மாலைவணங்கி யவனப்பருமை

பேசாதார் பேச்சென்றும் பேச்சல்லகேட்டாமே, (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாயாணை	பலிதாரணம் பலிதாரணம்,	மேவாள்	தன்பக்கல்பொருக், தாதபூதனையின்
தாய	(அபெளருஷையத்வா திகளால்) பரிசுத்தமான	உயிர்	ப்ராணனை
மறைமாணை	வேதங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனும்,	உண்டு	(விஷயிஸ்ரஸ், தந்யபாந் ததினும்) முடித்த குளி
தென்	அழகிய	அமுது	(அதற்குப்பரிதாரமாக) தாயின்ஸ்தந் யத்தை
ஆவி	திருவாலியிலே	உண்ட	அமுதுசெய்த
மேயாணை	பொருந்திவர்த்திக்குமவனும்,		

(கரிப்பூண்டுவிட்டப்போலே) என்றது - உத்யோகித்தாப்போலே என்றபடி, முத்திபகஷத்திலே தாதபர்யம் (சுருங்க வீத்யாதி) கீழ்வாய் பலிதம் (பூஜ்யேத்யாதி), அர்த்தநாந்தாமாதல். ... (உ)

(க) உ-திருவ-கக.

வாயானை	வாயையுடையனும்	பெருமை	மாலா தம்யீததை
யானை	ஆய்ரிதவ்யாமுத்த(௫)	பேசாதார்	பேசப்பெருதவர்களு
	னூன் ஸர்வேய்வா		டைய
	னை		
வணங்கி	திருவடிதொழுது	பேச்சு	பேச்சுக்களானவை
அவன்	அந்தளம்பெருமானு		என்றும் பேச்சல்ல கேட்டாம்- (௧)
	டைய		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தூயானை) வேதைகலமதிகம்யனூன வனை. (தூயமறையானை) இவன்றன்னையே ப்ரதிபாதிக்கும் வேத த்தையுடையவனை. அல்லாதவாய்ரமஸீயரில் இவனுக்கு வாசி வேத ப்ரதிபாத்யனாகை. அல்லாதவந்நிற்காட்டில் வேதத்துக்கேற்றம் இவனையே ப்ரதிபாதிக்கை. (தென்னுலிமேயானை) ப்ரமானத்திலே கேட்டுப்போகாமே, கண்ணுலேகண்ட துபலீக்கவாம்படி ஸாலபனும் கின்றவனை.

(மேவானூயிருண்ட முதுண்டவாயானை) ஆய்ரிததர்வ்யமும் ஆகாய்ரிதருயிரும் தாரகமானவனை, கஞ்சுக்குப் பர்ஹாரமாக அமுதுண்டபடி. (மனை) இப்படி செய்தது ஆய்ரிதர்பக்கலுண் டான வ்யாமோஹம். (வணங்கியவன்பெருமை பேசாதார் பேச் சென்றும் பேச்சல்ல) அவனுடைய கீர்த்திகளையொழிய பேசுமவை கடலோகை பேர்சாயிருக்கச்செய்தேயும், அர்த்தவின்றிக்கே யிருக் கிருப்போலே. (கேட்டாமே) கேட்டுத்திரிகிறிகோலிரே என்று கேட்டாம். *.... (௩)

ஆக;—மூன்றும்பாட்டு. (தூயானையித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும் ஜ்ஞானேந்தரியங்களை நிந்தித்தார்; இனி மூன்றுபாட்டாலே கர்மேந்தரியங் களை நிந்திக்கொன்றுஸக்கதி.

“மறையானை” என்ற பதத்தைக் கடாகழித்துத் தாத்பர்யம் (வேதை கேத்யாதி).

“மேவான்” என்று விசேஷித்தத்தாலே பேவுவாரு முண்டென்று தோற்றுஸகயாலே யருளுகிரூர் (ஆய்ரிதேத்யாதி). தாத்பர்யாத்ரம் (கஞ் சுக்கத்யாதி). பெய்ஞாலையுண்டதுக்கு மாற்று- தாய்முலை யுண்டதென்று கரு த்தது. (கேட்டுத்திரிகிறிகோலிரே* என்று கேட்டாம்) என்றதுக்கு ஸீவைஷ் ணவர்களைப் பார்த்து அருளிச் செய்கிற வழியாலே இதரலிசை பண்ணின படி பென்று கருத்து. (௩)

ககடிடி பெரியதிருமொழி, கக-ப, ஏ-தி, ச-பா, சுடாவிரணியனை.

மு;—சுடாவிரணியனைக் கூருகிரால்மார்விடந்த
 ஓடாவடலரிவை யும்பரர்கோமானைத்
 தோடார்குதுத்துழாய் மார்வணையார்வத்தால்
 பாடாதார் பாட்டுென்றும் பாட்டல்ல கேட்டாமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுடா	(தன்பக்கலிலே) பொ குந்தாத	கோமானை	கிரவாஹகனாய்
இரணியனை	ஹிரண்யனுடைய	தோடுஆர்	தொடுக்கப்பட்டி
மார்வு	மார்பை	கது	பரிமளப்ரகசயான
சுர்	சுர்வையொருத்திய	துழாய்	திருத்துழாய்மாலையை
சுகிரால்	திருவுகிராலே	மார்வணை	திருமார்பிலே அணிய ப்பெற்ற ஸர்வேஸ் வானை
இடந்த	செண்டருளினவனாய்,	ஆர்வத்தால்	ப்ரேமபரவாய்யத்தா லே [டைய
ஓடா	சத்ருவுக்குப் பிற்காலி யாத	பாடாதார்	பாடப்பெறுதவர்களு
அடல்	க்ரெளர்யத்தையுடைய	பாட்டு	பாட்டுக்களானவை
அரியை	ஸிம்ஹஸ்வ சூபியாய்,	என்றும்பாட்டு	அல்லசேட்டாம். (ச)
உம்பரார்	சித்யஸாலிகளுக்கு		

வ்யா;—ஸாலாம்பாட்டு. (சுடாவிரணியனை) சத்ருவாய் முடி
 யகின்றவனை. (கூருகிரால்) ஆயுதத்தாலன்றிக்கே திருவுகிராலே,
 (மார்விடந்த) வரபலபுலிபலங்களாலே திண்ணியதான உடலைப்
 பிளந்தபடி. (ஓடாவடலரிவை) ஹிரண்யனுக்குப் பிற்காலி
 யாத அரியை. வேகத்தில் பரிமாறுதபடி யென்னுமாம். (உம்
 பரர்கோமானை) ஹிரண்யாதிகளைப்போக்கி ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக்
 குடியிருப்புக்கொடுத்து அவர்களுக்குத் தன் ஸ்வரமிதவம் நிலைநிறு
 த்தினவனை. (தோடார்குதுத்துழாய் மார்வணை) சிறுக்கனுக்கு
 விரோதியைப்போக்கி மாலையிட்டிருந்தவனை. (ஆர்வத்தால் பாடா
 தார் பாட்டுென்றும் பாட்டல்ல) ப்ரேமபரவசாய்யப் பாடும் பாட்
 டல்லது பாட்டல்ல. (ச)

வ்யு.—ஸாலாம்பாட்டு, (சுடாவித்யாதி) வாகிந்தரிய கார்யங்கள் இரண்
 டாகையாலே அதிலே விடு பேச்சை நிந்தித்துப்ரபந்த சிஷ்ட்ட கார்யத்தை
 மும் கேட்டிக்கிறுசென்று ஸங்கதி,
 (பரிமாருத) ஸடவாடாத. (ச)

பெரிபதிருமொழி, கக-ப, ஏ-தி, இ-ரா, மையார்கடலும். கக-ப

மு;—மையார்கடலும் மணிகரையும் மாமுனிலும்
கொய்யார் குவணையும் காயாவும் போன்றிருண்ட
மெய்யானை மெய்யாமலையானைச் சங்கீகந்தம்
கையானைக் கைதொழாக்கையல்ல கண்டாமே. (இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மையார்	மைபோலே கறுத்திரு ந் துள்ள	மெய்யானை	திருமேனியை யடை யனும்,
கடலும்	கடலையும்	மெய்யாமலையா	திருமெய்யாமலையிலே
மணி	சீலமணிமயமான	னை	மெய்யாமலையையும்,
கரையும்	மலையையும்	சங்கு	பூ பாஞ்சஜந்ததை
மாமுனிலும்	காளமேகத்தையும்	எந்தும்	தரித்திராசின்ற
கொய்யார்	பழிக்கையிலே பொ ருத்தின	கையானை	திருக்கையையுடைய குள் மரீகைப்பவனை
குவணையும்	சீலோத்பலத்தையும்	தொழா	தொழாத
காயாவும்	காயாம்பூவையும்	கை	கைகளானவை
போன்று	ஒத்து		
இருண்ட	கறுத்திராசின்ற		கையெல்ல கண்டாம். (இ)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையார்கடலுமித்யாதி) ஒன்
றைச்சொல்லி, இன்னது உபமாகமென்னவெண்ணாத வடிவு
கொல்லுமிடத்தில் உபமாகம் கொண்டுழியவேணும். அவைதான்
இதக்குப் போராவாயிருக்கும். காயிதிக்குக் காந்தலுடையதெழ
முந்தேறாதமுமேயாய் வாய்வெருவுமாயே, ஆழ்வார்கொல்
லார்க்கும் + படி. (மையார்கடலும்) பரிச்சேதிகவெண்ணாதிருக்
கை. (மணிகரையும்) கெஞ்சாவே முகக்கலாயிருக்கை. (மா
முனிலும்) குளிர்ந்து மரமஹாமாயிருக்கை.

(கொய்யார் குவணையும்) தர்ஸகீயமாயிருக்கை. (காயாவும்)
கெய்த்திருக்கை. (மெய்யானை) இப்படிப்பட்டவடிவு. (மெய்ய

மு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையார்கடலுமித்யாதி) 'பல உபமாகங்களைச் சொல்
லுவானென்? உபமையத்தைமாத்ரம் சொல்லுகாதே? உபமாகத்துக்கு
விசேஷங்களிடுவானென்?' இப்படி வரும்படியிலும் திருமேனியைச் சொன்
லுவானென்?' என்கிற சங்கீகந்தமையும் அடையே பரிஹரிக்கிரர்
(ஒன்றையித்யாதி). இப்போது சீலை "மையார்" என்றது- சிந்தரங்க
ஜலதி யென்றுதொடர்ந்தவன்டி. நரங்கிதப்பதேசம் வெருத்திறே தொற்று
வது; ஆழமெசொல்லவெண்டி விச்சேதித்தாரென்று கருத்து.

"கொய்கையிலே-பழிக்கையிலே பொருத்தினகுவினா" என்று சங்கீகந்த
மாய்த் தாத்பர்யம் (தர்ஸகீயேத்யாதி). (இ)

† (பா) பணி.

மகையாளை) அதுகாதப் பயணம்போய் பாம்பதத்திலே காணவி
ராதே வச்சிவிடனானவளை. (சங்கேத்தும் கையாளை) தொழுதை
க்கு இவன் கைபாலே தொழுயித்துக் கொள்ளுதைக்கு அவன்மை.
(க) உண்மைகள் வசூதி - தமஸி பாம்புத்யாதி ”. (கை தொழாக்
கையல்ல) தொழாக்கை கையல்ல என்றவயம். ... (௫)

மு;—கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவினையும் .

முள்ளார் முளரியு மாம்பலு முன்கண்டக்கால்

புள்ளாயோனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கின்று

உள்ளாதா முள்ளத்தை புள்ளமாக்கிகொள்ளோமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளார்	மதுவந்தியான	புக்கு	பூமியைஉள்ளேபுகுந்து
துழாயும்	திருத்துழையையும்	இடத்தான்	இடத்தருளின ஸர்வே
கணவலரும்	அலரியையும்		ஸ்வரனுடைய
கூவினையும்	பில்வபத்ரத்தையும்	பொன்	ஸ்ப்ருவாஸீயமான
முள்ளார்	கண்டகப்ரகரமான	அடிக்குன்று	திருவடி களிலே (ஸமர்
முளரியும்	தாமரைமலரையும்		பிக்க உரியலை)
ஆம்பலும்	ஆம்பல்புஷ்பத்தையும்		என்று
முன்	கண்ணுக்கெதிரில்	உள்ளாதார்	கிணையாதவர்களுடைய
கண்டக்கால்	ஸ்பார்த்தால் (இவைகள்)	உள்ளத்தை	கெஞ்சை
புள்ளாய்	புள்ளாவதாரம் செய்	உள்ளவா	கெஞ்சாக
ஸ்வரணம் ஆய்	வரணாவதாரம் செய்	கொள்ளோம்	கொள்ளமுட்டோம்.
	தருளி		(க)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (கள்ளார் துழாயும்) செவ்வீத் திருத்
துழாயும். (கணவலரும்) அலரியும். (கூவினையும் முள்ளார் முள
ரியும்) தாமரையும். (ஆம்பலுமுன் கண்டக்கால்) தேடிப்பழிக்க

அரு—ஆறும்பாட்டு. (கள்ளாரித்யாதி) சீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநேந்தரியக்
களுக்கும் கர்மேந்தரியக்களுக்கும் நிர்வாஹகமான மகஸ்ஸா - பகவதீஷ்யத்
துக்கு உறுப்பாகாவிடில், அது மகஸ்ஸன்நென்று நித்திக்கிரூர் மேலீரண்டு
பாட்டரவென்று ஸங்கதி.

“கூவினையும்” பில்வமும், “முள்ளார்முளரியும்” என்றது-கண்டகிதமான
காணய்கிணையுடைத்தான தாமரையும். “முன் கண்டக்கால்” என்றதுக்கு வ்யாவர்
த்தயமருணுகிரூர் (தேடியித்யாதி). திருத் துழாயோடொக்கமற்றவற்றையும்ஒக்க

வேண்டா. விஸூரதீயங்களைக்கூட வெண்ணிறென்னென்னில்; இவனது த்ரவ்யப்ராதாந்யமன்ய; ஸ்நேஹப்ராதாந்யம், ஸ்நேஹ யில்லாதவன்இடிவ் திருத்தூழாயுமாகாது. ஸ்நேஹத்தோடேஇடிவ் அலரியும் ஆம். ப்ராக்ருதமன்றே அப்ராக்ருதவஸ்துவுக்கு ஸத்ரு ஸம். ஸ்ரீபுருஷோத்தம முடையான் செண்பகம் உகந்து சாத்தா வர்; சில ராஜபுத்ரர்கள் செண்பகங்கொண்டு சாத்தத்தேடி முன்பு பூவெல்லாம் வித்துப்போய் ஒரு பூவிருந்தது கடையிலே, இப் பூவுக்குச் செருக்காவே ஒருவர்க்கொருவர் த்ரவ்யத்தைப் போர ஏற்றி, இவர்களிலே ஒருவன் நினைக்க வொண்ணாதபடி த்ரவ்யத் தைப் போரவிட்டுக் கொடுவந்துசாத்தினான். அன்றிரா அவன் ஸ்வப்நம் காண்கிறான். “நீ இட்டபூ ஏனக்குக் கனத்துச் கமக்க வெண்ணிறதில்லை” என்றருளிச்சொய்தான்.

(புள்ளாயோமேனமாய் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கு) ஏதே னும் த்ரவ்யமாம்படி தன்னை ஏதேனும் த்ரவ்யமாகச் சிறுகியிட்ட வன். பகடிகளுக்கும் ம்ருகங்களுக்கும் ஆகாது இல்கையிறே. இவனி டிகிறவை மிகையாம்படியிறே சிறுகவிட்டபடி. (உள்ளாதாருள்ள த்தை) நினைவே அமைபும். செயல்யிகை. (உள்ளமாக் கொள் ளேரமே)வேறேயும் நினைப்பனவுண்டிறே அவர்கள்; தான் நினைக்கு மவையொழிய, நினைக்குமவை ஹ்ருதயமன்றென்கிறார். ரத்யபீக்ஷ கன் கையிலேபுகுந்து இவன் விலைவிட்டானிறே விலையெ றுவது; அவ் வளவும் முடிக்கொண்டு திரியுமத்தனை. (சு)

வெகிக்கவொண்ணாமேவென்றுசுக்கித்துப்பரிஹரிக்கிறார்(விஸூரதீயங்களையித் யாதி).(அன்று)என்றவகந்தாம்“பார்ப்பது”என்றுசேஷம். (விவரணம்ஸ்நேஹ யித்யாதி). த்ரவ்யஸ்வரூபமும்விசாரிக்கவேண்டாவோ?ஸ்நேஹமேபோருயோ வென்னவருளுகிறார்(ப்ராக்ருதேத்யாதி). ஸ்நேஹபூர்வமாகப் பூவிட்டால், அது அவனுக்கு அத்தயக்தம். அலய்யஸ்பமாய்ருக்கு வென்றதுக்கு ஸ்வஸ்தமருளு கிறார் (ஸ்ரீ புருஷோத்தமமுடையானித்யாதி).

இவர் “ஹ்ருதயமன்று” என்றால், அது ஹ்ருதயமாகாமல் போமே வென்னவருளுகிறார் (ரத்கேத்யாதி). (சு)

மு.—கணையார்கடலும் கருவினையும் காயாயும்
 அணையான யன்யினுவார்வத்தா வென்யும்
 கணையார்மலரிட்டுத் தொண்டாய்தின்ய
 கணையாதாரெஞ்சென்யும் நெஞ்சல்லகண்டாமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண ஆர்	மிக்க ஓலையையுடைய	மலர்	மலர்களை (மகாணர்ந்து
கடலும்	கடலையும்		அருன் திருவடிகளினே)
கருவினையும்	கருவினாப்பூவையும்	இட்டு	ஸமர்ப்பித்து
காயாயும்	காயாம்பூவையும்	தொண்டராய்	சேஷமுதர்களாய் கீள்
அணையான	ஒத்திராநின்ற ஸர்வே	நின்று	று
	ய்வான,	என்றுய்	என்றானும்
அன்பினால்	ஸநேஹத்தோடும்	பிரணயாதார்	தயா (ஹ்ய) க்க்கப் பெ
ஆர்வத்தால்	ஆர்வமையோடும்		ருதவர்களுடைய
கண ஆர்	தடாகங்களில் நிறை	நெஞ்சென்றுய்	நெஞ்சல்ல கண்டாய்
	ந்திராநின்ற		(எ)

வ்யா.—எழும்பாட்டு. (கணையார் கடலித்யாதி) உபமாந
 மில்லையென்று பேசாதிருக்க மாட்டாரே. திவ்ய விக்ரஹத்துக்கு
 உபமாநம் அபூமிபானால் ஆத்மகுணங்களுக்கு உள்ளூப்போகாரிதே.
 (அன்பினுவார்வத்தால்) அன்பாவது - ஸநேஹம். ஆர்வமாவது -
 பெருதொழியில் முடியும்படியான ஆர்வமே. (கணையார்மலரிட்டு)
 புஷ்பாத்யபகாணங்கள் பண்டேசமைத்திருந்தன. அவன் தன்
 னைத்தாழலிட்டிநின்றான். (தொண்டராய்) இனி "அவனுக்கிது சேஷ
 ம்" என்னுமித்தைதுசையுபிந்தனை. (கணையாதார் நெஞ்சென்யும்
 நெஞ்சல்ல) கணையுக்கு அருதிஷ்ட்டானமான நெஞ்சு-நெஞ்சல்ல. (எ)

மு.—வெறியார்கருங்குந்த லாய்ச்சியர்வைத்த
 உறியார்நறுவெண்ணெய் தானுகர் துண்ட
 சிறியானைச் செங்கணையானைச் சிந்தித்து
 அறியாதாரென்று மறியாதார் கண்டாமே. (அ)

வ்யா.—எழும்பாட்டு. (கணையாரித்யாதி) விக்ரஹத்துக்கு ஒருபமாநம்
 அமையாதே. இத்தினயிட்டி வர்ணிப்பானென்னென்ன வருளுகிரார் (உப
 மாநமித்யாதி). ஆத்மகுணங்களைப் பேசி அதுபலிக்கப்போகாதே வென்ன
 வருளுகிரார் (திவ்யவிக்ரஹத்துக்கித்யாதி). (குணங்களுக்கு) என்றவநந்தரம்
 "தருஷ்டாந்தமிட்ட துபலிக்கிரார்" என்று சேஷம். (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெறியார்	பரிமளப் பரமரமர்ய	சிதியானை	(எளிமைக்குறுப்பான)
கரு	கருமை பொருத்திய		சிறுமையையுடை
கடந்தல்	கடந்தலையுடைய		யனாய்
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளாலே	செம்கண்	சிவந்த கண்களையு
வைத்த	சேயித்துவைக்கப்பட்ட		டையனான
	டதாய்	வெடியானை	ஸர்வேஸ்வரனை
உறியார்	உறிகளிலே விதைத்து	சிந்தித்து அறி	கொஞ்சாலும் நினைத்த
	ள்ள	யாதார்	நியாதவர்கள்
கறுவெண்	மணம்மிக்க வெண்	என்றும்	எப்போதும்
வெண்ய	வெணைய [து]	அறியாதார்	விஷயவைவலகூண்டய
தான்மகந்து	தான் திருவுள்ளமுடன்		மறியாதவர்கள்;
உண்ட	அமுதுசெய்த		கண்டாமே. (அ)

வ்யா—எட்டரம்பாட்டு. (வெறியார் கருங்குந்த வாய்ச்சியர் வைத்த) இடைச்சிகள் வைத்த. (உறியார் கறுவெண்வெண்ய தானுதந்துண்ட) ஆய்ச்சித் தரவ்யமாயைலே பொறுப்பேறு பெற்றுனாய் உண்டாடி. (சிதியானை) ஆய்ச்சிக்குமலர்களுக்கு இனி இல்லை என்னும்படி, தாமசிட்டு முகத்த(டு)னாவனை. (செம்கவெண்டியானை) இவர்களைக்கொண்டுபோய் வைக்குமிடத்தில் இதுக்குமேல் இல்லையென்னும்படி உயாப்பாமபதத்திலே வைக்கவல்லவனை. (சிதியானைச் செம்கவெண்டியானை) ஆய்ச்சிதர்க்கு இப்படி எளியனாய், மேன்மையால் குறைபற்றுச் சிவந்த கண்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. (சிந்தித்தறியாதார்) நினைத்தறியாதவர்கள். (என்றும் மறியாதார்) இக்குத்தை எளிமையும் மேன்மையும் இரண்டு மறியாதவர்கள். (அ)

அரு;—எட்டரம்பாட்டு. (வெறியாரித்யாதி) பாறையகரணங்களோடு ஆந்தரகரணங்களோடு வாயியற என்றும் பகவச்சேஷமாகாவிடில் அவையுலத்தகல்பமென்றார்கிழ். இனி மேல்ரண்டிபூட்டாலே கரணிகவான மதுஷ்யர் நினையாவிடில் அஸத்தகல்பொன்றிருவென்று ஸங்கதி.

(இடைச்சிகள் வைத்த) என்றது, அதிகாரிகளுடைய தாழ்மையும் பாராணென்றுதோற்றுலைக்காகக்கிழ் தாற்பர்யமருளிச் செய்து வாங்கார்த்தமருளுகிரார் (ஆய்ச்சிதர்க்கித்யாதி). ... (அ)

மு.—தேனோடு வண்டா லும் திருமாலிருஞ்சோலை
தானிடமாக்கொண்டான் தடமலர்க்கண்ணிக்காய்
ஆன்விடையேழன்றடர்ந்தாத் கானானூரல்லாதார்
மானிடவரல்லரென் றென்மனத்தேவைத்தேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேனோடு	வாயில் செனோடு	கண்ணிக்காய்	கண்களையுடையனா
வண்டு	வண்டுகளானவை	ன கப்பின்னைப்பி	ன கப்பின்னைப்பி
ஆலம்	ஆரவரம் செய்யா	ராடடிக்காக	ராடடிக்காக
திருமாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை	ஆன்விடையேழ் மதித்த	ஆன்விடையேழ் மதித்த
தானிடமா	தனக்கிருப்பிடமாக	மருவருஷபங்	மருவருஷபங்
கொண்டான்	அமைத்துக்கொண்ட	களை	களை
ஆன்று	அமைத்துக்கொண்ட	அடர்ந்தாதற்கு	அடர்ந்தாதற்கு
தட	ருளினவனாய்,	நிரலித்தருளின	நிரலித்தருளின
மன்	சுல்கப்பிரலங்கத்திலே	னார்	னார்
	விசாலமாய்	வேங்கானுக்கு	வேங்கானுக்கு
	எருகெய்தல் பூப்போ	ஆளானூரல்லாதார்	ஆளானூரல்லாதார்
	ன்ற	தார்	தார்
		மானிடவர் ஆ மருஷ்யகோர யில்	மானிடவர் ஆ மருஷ்யகோர யில்
		ல்வர் என்று சேராதவர்களெ	ல்வர் என்று சேராதவர்களெ
		ன்று	ன்று
		(இவ்வகத்ததனை)	(இவ்வகத்ததனை)
		என்மனத்தே என் னானுதயத்தின்	என்மனத்தே என் னானுதயத்தின்
		வைத்தேன் உறுதியாகநாட்டினே	வைத்தேன் உறுதியாகநாட்டினே
		ன்.	ன்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தேனோடுவண்டாலும் திருமாலிருஞ்சோலை தானிடமாக்கொண்டான்) உண்கிறவாயில், தேனானை இழிக்கவது, உமிழ்வதாகாதின்றுகொண்டு ஸஸம்பாமக்ருத்தம்பண்ணும் வண்டுகள். மதுவும் நித்யமாய்ச் செல்லுகிறபடி. (தடமலர்க்கண்ணிக்காய்) சுளைப்பூப்போலேபிருந்த திருக்கண்கள்.

(ஆன்விடையேழன்றடர்ந்தாதற்கு) தன்னைப்பேணுதே ஒருகளை அடர்ந்தவனுக்கு. (ஆளானூரல்லாதார்) அவன் தன்னைப்பேணுதேதாழியத் தங்களைப்பேணித் திரியுமவர்களை. (மானிடவரல்லார்) நிரிந்து அவயவங்களைச் சொல்லுகிறதென்? உட்டடங்க மருஷ்யரல்லார். (என்மனத்தே வைத்தேனே) ஸர்வேஸ்வரன் குற்றங்

கூறு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தேனித்பாதி) இவர் மனத்திலே ஸவந்தால் யிரோதமென்னென்ன வருளுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரணித்பாதி). ஸவவிஷயத்திற்குந் தங்களைப்போதுக்குமென்றபடி (க) 'கூறு' ருஷ்ய' (சுவாபுரஜம்

(க) வாத-ஸ்த-க-ஆ.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-சி, க௦-பா, மெய்நின்றபாவம், தக௦டு

கனும் பொறுக்குமிதே. அவன் கழித்தவன்றும் க்ருபைபண்ணு
மவரிதே ஆழ்வார். திருவருமகப்படக் கைவிடும்படி யானார்கள்.
(க) “புருணகலகலகல - மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்” என்று
மவளிலும், இவர்க்குயாசியுண்டி. (க)

மு.—மெய்நின்ற பாவமகவத் திருமலைக்
கைநின்ற வாழ்யான்குழும் கழல் குடி
கைநின்ற வேற்றைக்கவிய இனாமிலை
ஐயொன்றுமைந்து மிலைபாடி யாடுகினே. (க௦)

தீருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மெய்நின்ற	பாக்குதியிலே அதுபவி க்கக்கடவதாய் நி	கைநின்ற	கைகழலாதே நின்ற
பாவம்	பாபங்களடைய [ன்ற]	ஆழிபாள்	திருவாழியாழ்வானை
அகல	கழிவதற்காக,		தீருபகமாக உடை-
திருமலை	ய்ரியப்பதியாய்,		யனானார்வேய்நக ரனுடைய

தீருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம். மெய்நின்ற பாவம், தக௦டு
மவளிலும், இவர்க்குயாசியுண்டி. (க)
என்றது. (உ) “பயிலும்சுடரொளி” (ரு)
“கெடுமாற்கடிமை” (சு) “நண்ணுதவானவுணர்” (ஐ) “கண்ணகரவெங்குருதி”
முதலானவற்றிலே பாசவத வைபவத்தை விந்தரேணவருளிச்செய்கையாலே
பாசவதாபசாரம் புறா வழியில்காதபடி உபதேசிக்கை. இப்படிப்பட்ட ஆழ்
வானுடைய உபதேசத்துக்கும் விஷயமாகாதே போனார்க்கு இனிஉஜ்ஜ்வலப்
பாங்கந்தானுண்டோவெண்ணுமத்தைக்காட்டுகிறார் (இவருமிதயாதி). “மனத்
தே வைத்தேனே” என்ற உத்தமனலே தம்மதென்று தெற்றென என்பா
னென்னென்ன வருளுகிறார் மித்ரமௌபயிகமிதயாதி). பிரட்டி உபதே
சம் கௌதவனுக்குத் தலைபகடே போயிற்று; ஆழ்வானுபதேசத்துக்கு
உட்படாதார்க்கு அவருபம கெடுக்குமென்று கருத்து. ... (க)

(க) ரா-ஸ-௦-௨-க-கக (உ) தி-வாய்-௩-எ. (ரு) தி-வாய்-௨-க௦.
(சு) தி-மொ-௨-ச. (ஐ) தி-மொ-௧-ச.

கக0க பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, க0-பா, மெய்கீன்றபாவம்.

குழும்	எல்லாரையும் குழ்த்து க்கொள்ளவல்ல	கலியன்	ஆழ்வார்
கழல்	திருவடிகளை	ஒலி	அருளிச்செய்த
குடி	(சிரோபூஷணமாக) குமெவராய்	மாலை	சொல்மாலையான
கைநின்ற	கைசெய்வதற்கு (எ ஹசரிக்கைக்கு) உ றுப்பாயிராநின்ற	ஐஒன்றும் ஐந் தும் இவை	இப்பத்துப்பாட்டுக்க ளையும்
வேல்	வேலை [யான	பாடி	வாயாரப்பாடி
கை	திருக்கையிலே உடை	ஆநிமின்	ஸஸம்பரமந்ருத்தம் பண்ணுகோள்.

(க0)

வ்யா—பத்தாம்பாட்டு. (மெய்கீன்றபாவமகல) பாக்ருநி
யிலே அதுபலிக்கக்கடவதாய்கீன்றபாபங்கள் அகல. பாபத்துக்கடி
பாக்ருநியீதே. (திருமாலை) அவன் முன்னாக ஆஸ்ரயிக்கினீதே
பாபங்கள் அகலுவது. (கைநின்றவாழியான்) * எப்போதும்
கைகழலா மேயியானாயீதே இருப்பது. (குழங்கழல்) எல்லாரையு
மாக்கிக்கொள்ளும் திருவடிகள். திருவடிகளுக்கு ஆகாதாரில்லை.
இத்திருவடிகளைச் சூடும் ஆழ்வார். (கைநின்ற வேற்கைக்கலியன்)
சேஷிதவத்துக்கு அவன் திருவாழியைப் பிடித்தாப்போலே சேஷ
தவத்துக்கு இவர் வேலைப்பிடித்தபிடி. (ஒலிமாலை ஐயொன்று
மைந்தும்) பத்தும். (இவைபாடியாமீனே) முன்பே பாசா

அந:—பத்தாம்பாட்டு. (மெய்கீன்றவித்யாதி) “மானிடவரல்ல ரென்
நென்மனத்தே வைத்தேனே” என்றவந்தாமே பின்னும் ஆசையாலே அதிலே
அகலயித்தால், தீப் ப்ரயத்தம் கழுவ விடாதே அதுகலிக்கப் பண்ணுமென்று
ஒருவழியருளிச் செய்திருரென்றவதாரிகை.

பாபத்தை “மெய்கீன்ற” என்பாணென்னவருளுகிறார்(பாபத்துக்கீத்யாதி),

(ஆக்கிக்கொள்ளும்) அடிமையாக்கிக்கொள்ளும். “ஐயொன்றுமைந்தும்” என்
றும் பதினென்றுதோற்றபடி வருளுகிறார் (பத்தும்)என்று. பாழ்மயகடணக்க
லே திந்தித்தலைந்தும், ஆத்மாக்களை திந்தித்து விடமாட்டாதே ப்ரயத்தத்தை
அதுஸந்திக்கச் சொல்லுதேதுமான தேர்வைத்தாமாகப் பத்துமருளிச் செய்தா
ரென்று திருவுள்ளம். ஆத்ம சப்தம், மாஸ்க்குக்கும் ஜீவனுக்கும் பெயர். (க0)

ஜீவர் திருவடிகளை சரணம்.

பெரியதிருமொழி, ௧௧-ப, ௮-தி, மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம், ௧௧௦௭
 மிட்டுத் தந்தோம். இனிச் சரீரத்தரதுள்ள வித்யோகம் கொள்ளுக
 கோள். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
 புதினோராம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று,

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

புதினோராம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
 மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—அடியிலே வாதிப்ரதிவாதி களாயாயிற்று இழிகிறது. இவர்தாம் ஒருவார்த்தை சொன்னானிறே அவனுக்கு மறுமாற்ற முள்ளது. இவர்கொன்னவார்த்தை ஏதென்றால்;—இவ்வர்தமவஸ்து வானது அங்குக்கைக்கு ஸீகொளஸ்துபத்தோபாதியும் காய்ச்சி மாத்திருமுலைத் தடத்தோபாதியும் ஸ்ப்ருஹாவிஷயமுமாய்போக்ய

அ;—மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம், இவ்வாழ்வார் அடியிலே “சூழ்புனல் குடந்தையேதொழுபின்” என்று துடங்கினத்தை “தன்குடந்தை நகர்பாடியாமர்களே” என்று உபதேசிக்கிருக்கச் செய்தேயும் விஷய ப்ரவணராய்ப் பேருகையாலே, அவர்கள் கரணங்களையும் அவர்களையும் சிந்தித்து இசையாதே அலைவய னேவைபண்ணியிருந்தவர், மீளவும் இந்த சாற்றுப்பாட்டிலே பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையை விட்டும் “இவை பாடி யாமெயின்” என்று பரோபதேசம் செய்ய வழியில்லை என்னும் சங்கையைப் பரிதூரிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலோடுகிற சிந்தனை விசேஷத்தை உபபாதிக்கிறார் (மாற்றமுளவியாதி). தம்முடைய உபதேசமும் கார்யகரமாகாதபடி அநாதரித்தான் ஸ்வரணுகையாலே இவர்களை நீத்திக்க வழியில்லை என்று கருதி, அவன் ஆதரித்திருக்கைக்குத் தம்முடைய ப்ரபந்தத்திலே அவ்வயியுக்கோள், அத்தாலேஸைகலப்ரதிபத்தகங்களும்போய் ஆகந்த மே பல்க்கும் என்று, மீளவும் பரமக்குடையானே உபதேசிக்கை கூடுமென்று கருத்து.

எர்வேஸ்ரவரன் மேலேதானே, குற்றம்சுமற்றுப்படி யென்னென்ன, அதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (அடியிலேயித்யாதி). “ஆகிலும் சொல்லுவன்” என்கையாலே (வாதிப்ரதிவாதிகள்) என்றது. “மாற்றம்” என்றத்தாலே பூர்வப்ரபுரகம் வேண்டுகையாலே (அருளுகிறார் இவர்தாயித்யாதி). “புனாமார்வண” என்றதையும், “தடமலர்க்கண்ணிக்காய்” என்றதையும் திருவுள்ளம்பற்றி

ககரன் பெரியநிருமொழி, கக-ப, அ-தி, மாற்றமுள்ளின்பரவேசம்.

முடியிருந்தது-அதா திகாலம்இழந்து அதிபதிக்கலேவன் லொனென்? என்று கேட்டால், சொல்லலாவன சிலவார்த்தையுள், அவ்வார்த்தை தாலென்னென்றால்;—(க) [அம்மைத்தலைத்திடையித்யாதி] என்று மொக்க சம்பவரன் முகத்தில் விழியேனென்று ப்ரநிஜ்ஞையையப் பண்ணி சம்பக்களிலே விழுசனாய் சப்தாதிகளிலே ப்ரவணனாய், கம்பக்கல்அதவேஷமுமின், தித்தே போருசையாலே ஸம்ஸரித்துப் போக்தான்; இத்தொருவார்த்தை.

(உ) [சுபிஷ்டஸங்கா ஸ்ரீ - அநித்யமஸுகம் லோகம் இத்தயாதி] ஸம்ஸாரபயத்தினாய்க்கொண்டு கம்பக்கல் புகுராநே கம்பக்கல் கீர்பேசுனாய் கர்மஸாபேசுனையப்பண்ணிப் போக்தவநாதிகால வாஸிதமான புண்யபாபரூபமான கர்மபரம்பரையானது ஜர்மபரம்பரைகளிலே முட்ட, அவ்வழிகளாலே ஸம்ஸரித்துப் போக்தான்.

இனி(க) "கருகாரணசு-கந்தாகாரயிதா" என்றும், (உ) "கருகாரணசு-கந்தாகாரணசு-கந்தாகாரணசு" என்றும், (ஊ) "கருகாரணசு-கந்தாகாரணசு-கந்தாகாரணசு" என்றும் சொல்லுகிற படியே, கந்தக்குதவ போக்தக்குதவங்கள் ஸாதந்ய க்ருத்யமாயாதித்திருப்பது, அதில்லாமையாலே ஸம்ஸரித்துப்போக்தான் என்றும் போலே சொல்லலாம். இவை உணக்கு வார்த்தையல்ல,

ப்ரம்சம் உத்தித்தென்று கொள்வது, "மாற்றம்" என்றது ஜாத்யேகவசமாய்க்கியருளுகிருஞ்சொல்லலானவித்யாதி. (இத்யாதி) என்றவந்தாம் "அப்படி வித்திக்க" என்றுசேஷம். அதாவது-(க) "சிறுமானிடவன்ரக் காணில் காணும் கொங்கைத்தலமிவை கொங்கிகாணிர் கொலிந்தனுக்கல்லால் வாயில் போகா" என்றிருக்கையன்றிக்கே யென்னை,

முன்னும்வார்த்தை (இனியித்யாதி) "கருகாரணசு-கந்தாகாரணசு-கந்தாகாரணசு" என்று வசச்சேஷம். (போக்தான்) என்ற தக்கு என்னிடத்திலே பாதந்நைப்பொடிப்பாதந்ந்ரணும், என்னைபார்த்திராமையாலே ஸம்ஸரித்துப் போக்தானென்னும் நாலம்வார்த்தையை லேசிப்பிக்கையிலே கொக்கு, இவ்வண்ணில், நாலம்வார்த்தையாகச் சொன்ன (பாதந்ந்ரயத்ததைப்பற்றி) இத்யாதி கூடாதினே.

(க) க-தி-கக-ச. (உ) க-க-கக. (ஊ)

(ச) ப்ருத்யமஸூ-உ-க-க-க. (ஈ) ப்ருத்யமஸூ-உ-க-க-க.

“ஆகிலும் சொல்லுவன்” இதுபக்க (௪௩) மாம்படி இவறறுக்கு
 கேலே உத்தரம்சொல்லுவன். எங்கனெனெயன்னில், ருசியில்லையெ
 ன்நீதமுதல்வார்த்தை, ருசியருசியருக்கும் அடியேவிதன்னில், மற
 ஸ்ஸரயே இருப்பது. அந்தமரஸ்ஸு நீ இட்டவழக்கன்றோ? (க)
 “ஸர்வஜ்ஞ-உணர்வு-விருத்தி-ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதிஸர்சிவிஷ்டம்”
 (உ) “சிமனம்கெடுத்தாய்,” (ஈ) “மருவித்தெநாழம்மனமே உத்தாய்”
 எனதுசொல்லுகிறபடியாலே ருசிதருகன் கீயானலின்பு, ருசியில்லை
 என்று சொன்னவிடம் வார்த்தையல்ல.

அந்தரம் கர்மஸடியாக ஸம்ஸரித்துப்போந்தான் என்னுதே?
 கர்மஸவருபத்தைப் பார்த்தால், அதுகரியானுபமஸகயாலே அப்
 போதே நசிக்குமே, கரியாவான்மறக்குமே, அது-நிகரஹம்-தகரஹ
 ஸுபேண உன் திருவுள்ளத்தில் கிடந்தன்றோ அதுபால்யமாவது.
 உனக்கு நிலரகரில்வாமையாலே அந்தவத கஷ்டிக்கத்திருமே. ஆஸக
 யாலே ஆறுவும் வார்த்தையல்ல. இனி கர்மகர்த்தருத்ய போக்தருத்
 வங்கன் சைதக்யக்குத்யம்; அதிலாவாமையாலே ஸம்ஸரித்துப்போந்
 தானென்ன துவும் வார்த்தையல்ல; உனக்கிது ஸரீரதயாபரதந்த்ரமா
 ஸகயாலே, ஸ்வதந்த்ரக்குத்யமான கர்த்தருத்யம் யாதந்த்ரனுக்குக்
 கூடாமையாலே, அதுவும் வார்த்தையல்ல; ஸரீரக்ஷணம் ஸரீரய
 ன்றோபண்ணுவான். ஸம்பந்தத்தைபும் மறந்தாயேவொள்கிறார்,
 ஆள்கின்பு உன்னுடைய அநாதாமேஹேது.

இருவரும் என்கினேத்துசொன்னுர்கென்னில்; அவன் கர்ம
 த்தைப்பற்றி நின் று வார்த்தை சொன்னான்; இவர் ப்ருஹ்மத்

இந்தராவாம் வார்த்தைக்குஉத்தரமருளுகிறார் (சரீரக்ஷணபித்யாநி).

“ஸர்வஜ்ஞானஸர்வேஸ்வரூபாஹம், அஃகுலே - மயர்வறம, திசலமருளப்பெற்
 றவாழ்வாரும், வாசிப்ரதிகளாகளம்போது ப்ரமாணக்கிள சிஸ்ஸய்த்திதே
 றிசுயிக்கவலிப்பது” என்னும்ப்ரஸ்ஸத்தைக் கொப்பி, வேதத்தில் பூர்வோத்தர
 பாக்களைப்பற்றி முதல்வார்த்தையும், உத்தரபாகம் தத்ஸாஹமான திருமந்த்
 ரத்தைப்பற்றி இரண்டாம்வார்த்தையும், திருமந்தம் தன்னில் மத்த்யமயதத்
 தைப்பற்றி மூன்றாம் வார்த்தையும் கீமஸ்ஸஸ்தன்னிலும் ஆர்த்தமான பகவதே
 கோபாயத்வத்தையும் அகித்வந்பாரதந்த்ரயத்தைப்பற்றி காலம்வார்த்தையு
 மாக ப்ரமாண விசேஷக்களைஸலிப்பிக்கிறார் (இருவருமித்யாதியாலே). இப்படி

(க) கீ-௧௩-௧௩. (உ) தி-வாய-உ-௪-அ. (ஈ) தி-வாய்-உ-௪-௪

உரைபரியதிருமொழி, ௧௧௫, அ-தி 'மாற்றமுளவின் பாலேசம்,

தைப்பற்றி நின்று அதனை அழித்தார். அவன் வேதத்தைப் பற்றி நின்று வார்த்தை சொன்னான்; இவர் வேதாந்த தாத்பர்யத்தைப்பற்றி அழித்தார். அவன் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி வார்த்தை சொன்னான்; இவர் ஸ்வரூபயாதாத்யத்தைப்பற்றி சிந்தித்தார். அவன் பாரதந்தர்யத்தைப்பற்றி சிந்தித்து, எய்தியோபாயத்தைப்பற்றி வார்த்தை சொன்னான்; இவர் பாரதந்தர்ய காண்டையையற்றி நின்று வித்தோபாயத்தைப்பற்றி வார்த்தையை அதிகரித்தார். இதுகாணும் உபாஸகரில் காட்டில் பரபந்தங்களுக்கு ஏற்றம். *மக்கள் தோற்றங்களுத்தொடக்கிம்மையாட்டுக்குறையும் இவற்றைச் சொன்னபடி.

(மெய்க்கின்றவித்யாதி) போக்யதை அளவிற்றதிருந்தது; அதுபலித்து வாழ்க்கிகள் காடடைய வென்கிருர். [மெய்க்கின்றபாவமாகவு] அதுபலித்தல்லது சிவியாதபடியான பாயமானது போக வென்னுதல்; தேஜோபாதிமமானது அகலவென்னுதல். [திருமலை] விவோதியென்று பேர்பெற்றவற்றையடையப் போக்குவிக்கும் பிராட்டியை அருகேயுடையவகின். (கைகின்ற) * எப்போதும் வாய்மையேயிவானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய போக்யதை அளவிற்றதிருந்துள்ள திருவடிகளையென்னுதல். ஸம்பமான திருவடிகளை மிரஸாவழித்தென்னுதல், ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வாயங்காசகமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனானுப்போவேநிசைத்தவபாசகமான வேகையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தையும் பாடு

நிருபித்தவர்த்தத்தினிப்பாடு (இதுகாணுமித்யாதி). இத்தனை உத்தரங்களுக்கு கைகமெய்க்கையென்ன வருளுகிருர் (மக்களித்யாதி). "மாற்றக் கையுத்திருவியாதி" என்று சந்தாநிவியயங்கள் நீ இட்டவழக்கென்று இவர் உத்தரம் சொல்லுகையாலே, கைகிதமென்றுகருத்து. இப்பதிருபித்திருந்தவராகையாலே ஸம்ஸாரிகளை நிர்நிப்பானென் னென்ன; என்றுவிட்டு, மீளவும் உபதேசித்தாரென்று திருவுண்மை.

ஆழ்வார் தம்முடைய பரமக்குணையாலே ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து உபதேசித்தது இப்பாட்டேயாய், மேலே மாற்றமுளவென்று தொடக்கி மேல் பரபந்தங்களிலும் பரோபதேசமில்லாமையாலே இப்பாட்டில் ஆதாம் தோற்றமளவும் வியாக்கிரகம் செய்தருளுகிருர் (கைகின்றவித்யாதி). பாட்டுக்

பெரியதிருமொழி, ௧௧-ப, ௮-தி, மாற்றமுளையின் ப்ரவேசம். ௨௦௦௪
 வது ஆதிவதாரங்கோள். விஜேரதிபொக்குகையில் பணியில்லை. அது
 தன்னடையேபோம். மேலுள்ளது உங்களுக்குமுறர்ஷம்.

பகவத்விஷயத்தில் அங்கியாதாருடைய கரணங்கள், அவர்
 கள் அவற்றைத் தங்களுக்கு உறுப்பிபென்று நினைத்தார்களேயாகி
 லும், அவை அவர்களுக்கு அடைந்தவையல்லவென்றும், பகவத்
 ப்ரவணயபில்லாதார் முதலிலே சேதவல்லவென்றும் சொன்னார்
 கீழ்திருமொழியில்; இவர்தாம் பிறர் குறையறிந்து பரிஹரிப்
 பாராய் தின்றார்; நாம் தின்றதில் ஏதென்று ஆராய்வோம். இவர்
 தாம் தம் குறைகிடக்கப் பிறர்குறை பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறது- தான்
 குறைவற்றாராக நினைத்திருக்கிறோ? அன்றிக்கே தம்முடையக்குறைய
 குணப்பாசர்யத்தாலேயோ? தயாவான்களாபிடுபபார் தந்தாம்
 குறைகிடக்கச்செய்தேயும், பிறர்குறையைப் பரிஹரிக்கப்பார்ப்பார்க
 ளிதே. பெருமாள் பிராட்டியைப்பிரிந்து தடுமாறிக்கண்ணாளுஞ்சுழலை

கெல்லம் தொகுத்தயாவம் (விஜேரதியித்யாதி). இப்பாபந்தாது ஸந்தாமாத
 ரத்தாலே பிராட்டியும் அவளும் உகந்து உங்களைக்கடாகுறித்தால் உங்களுக்குப்
 புருஷார்த்தம்வித்திக்குமென்றுபரமார்த்தத்தைஉபதேசித்தாரென்றகருத்து

அடியிலே "குடந்தையெதொழுது" என்று ஆராவமுறைப் பருகினவ
 ராகையாலே திருப்பிரிதிதொடங்கி உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ரவணயான
 வர் உதுவிரியல்லுமுதக்கியிலே துதுவிட்டும், * ஏழையேதலளவில் தாமேமுன்
 னிலையாகத்தமக்கு இவ்விபூதியிவிருப்பு அரிதாயருளவேணுமென்று சரணம்
 புக, அடியில் ஆராவமுறைப்பருகினவராகையாலே இவரை இன்னமும் உகந்
 தருளின நிலங்களை அதுபலிப்பிப்போமென்று ஸங்கல்பித்து அதிலே மூட்ட
 * ஒருவர்கற்றத்தயவும் பரிபூர்ணமாக வறுபலித்து, அதுக்குமடியான ராமக்கு
 ஷ்ணுந்யவதாரங்களையும் அறுபலித்து, தத(ஐ) லாபத்தாலேகொந்துமீண்டுதிரு
 வாலியெய்விருமாசனடிமேல் "போதணிப்பெற்றேயும்" என்று தேறி, ஸம்ஸாரி
 களிக்குமடியே ஆராவமுறைப் பருகச்சொல்ல, அது செய்பாமையா
 லே நிந்திக்கிற ஆழ்வாரைக்கண்ட ஸர்வேஸ்வரன், "இவ்வாழ்வாருக்கு இவ்
 விபூதியில் கால்பாவி ஏழையே தலளுகத் தீர்க்கத்தோ?" என்று விசாரிக்கத்
 தேலி, ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் இவ்விருப்பை அறிவிப்பித்தானென்கிறாரென்று
 திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்த்திருமொழியோடு இதுக்குஸங்கதியருளுகிறார் (பகவத்
 விஷயத்திவியத்யாதி). (கரணங்கள்) என்றவகத்தரம் "யாவைசிலவுண்டு"
 என்று சேஷம்,

உரை பெரியதிருமொழி, ௧௧-ப, ௮-தி, மாற்றமுள்ளின்பாவேசம்.

யிட்டு வாராநிற்கச்செய்தையும் மஹாராஜரிழவைக்கண்டின்பு அவ
ற்றைமறந்து அதனைப் பரிஹரிக்கப் பார்த்தாரிதே.

“இவைகிடக்க, இவர்தாம்கின்ற நிலையை இவர்க்கறிப்போம்,
ஸம்ஸாரத்தினுடைய பொல்லாங்கையறிவித்தால் இதுவே அமையு
மென்றறிந்தாராகில் இங்கேவைக்கிறோம். இதில் பொருந்தாதபடி
யானூராகில் அமர்க்கநிலத்திலேகொடுப்போகிறோம்” என்றபார்த்து,
“பிறரை இகழ்கிறநீர்தான்நின்றநிலையைப்பார்த்துக்காணீர்” என்ற;
தம்மைப்பார்த்தார். ஜ்ஞானரூபமுண்டேயாகிலும் அவன்உபேசுநி
த்தவன்று இவ்வருகே போகைக்குமுடலாய், அவன்ஆதரித்தபோது
அவ்வருகே போகைக்குமுடலாய்ப்படி பொதுவான நிலத்தில் தேஹ
ஸம்ஸருஷ்டராயிருக்கிற விருப்பைக்கண்டார். குறைவற்றராயிரு
க்கிறவர்கள் கோடியிலேயுமாகப் பெற்றதில்லை; இக்குறை கொஞ்சில்
படாதே போதுபோக்கியிருக்கிறவர்கள் கோடியிலேயுமாகப்பெற்ற
தில்லை.

இதுதான் தேஹமாயும் இந்திரியமாயும் போக்யமாயும் பந்தக
மாய்த்தோற்றியிருந்தது. இதுதான் அஸத்கல்பமாய்ப்படியிதே பிற
ந்தஜ்ஞானம். அந்தஜ்ஞானந்தான் ஆறியிருக்கைக்குமுடலன்றிக்கே,
நவரீககைக்கு உடலாயிருக்குமிதே. புத்திவருகே பரூபைகிடக்

(இதுவே அமையுமென்றிருந்தாராகில்) என்றக-உகந்தருளின நிலத்தில்
ப்ராவண்பந்தாலே, (௧) “இங்கே திரிந்தேந்திழுக்குற்றென்” இத்தயாதிப்படியே
தேறியிருந்தாராகிலென்னை. ஜ்ஞானமுண்டானால் உம்முடலை கைக்கர்யத்
துக்குஉடலாக்கலாமே, இதுக்கஞ்சக்காரணமென்னென்னவருளுகிறார் (ஜ்ஞா
னாபரித்யாதி). பொதுவாகையாலே அச்சத்துக்கு முடலாமேவென்று
திருவுள்ளம்.

“போதணியப்பெற்றேயே” என்றிருக்குமவருக்கு பந்தகமாகாதேயென்
ன; ஆகிலும் இவ்வுடம்பொடுசெய்யும் கைக்கர்யம், அபி (து) நிஷ்பத்யமான
ஜ்ஞானத்துக்குப் போருமேவென்கிறார் (இதுநானித்யாதி). அந்தஜ்ஞானந்
தானே பயதேஹவாயிற்றென்கிறார் (அந்தவித்யாதி). எத்தனை சொன்னு
ளும் அவருக்கு ஸகலகாரணங்களும் பகவத்க்ஷய ப்ரவணமாய், பெறில் தரித்
தல், இல்லையாகில் கசிந்தலாயிருக்க, இவ்ருக்கு அஞ்சகைக்கு நிமித்தமுண்
டோவென்ன, (புத்திவருகேயித்யாதி). ஆனால் பயமநுவர்திப்பானென்,

தாலும் "பாம்பு" என்றே பயம் அதுவர்க்கிக்குமிதே, ஆகையால் இதுதான் அவயம்பரிஹரித்துக்கொள்ள வேண்டுவெதிர்தான்ருயிருக்கிறபடியும், தம்மசம்பரிஹரித்துக்கொள்ள வேண்டாதபடியாயிருக்கிறபடியும், அவுணையே கால்கட்டிப் பரிஹரித்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறபடியையும் அதுஸங்கித்து, த்வதநுபவளிரேரதியானதேஹஸம்பர்க்கத்தை அறுத்துத் தக்தருளவேணுமென்று திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புருகிறார். *

மு. - மாற்றமுள் வாகிலும் சொல்லுவன் மக்கள்
 தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொ லென்றின்னம்
 ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகிவ்றேன்
 நாற்றச்சுவை யுள்ளெலியாகிய ம்பி, (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நாற்றம்	கந்தமென்ன	சொல்லுவன்	அதுக்குமேலே உத்தரம் சொல்லுகிறேன்;
சுவை	ரஸமென்ன	மக்கள்	மதுஷயர்களுடைய
ஹரி	ஸ்பர்கமென்ன	தோற்றக்குழி	கர்பஸ்தாரமாகிற பெரும்பாழியிலே
ஓயி	ஶரத்தமென்ன	இன்னம்	இதுக்குமேலும்
ஆயி	ஆயி இக்குணங்களாய் சிந்த	தோற்றுவிப்பா	பிறப்பித்தது ஸம்ஸாரிய்கொல்
நம்பி!	பூர்ணனை!	என்று	கென்று நினைத்து
(நான் உன்னைச்சிலகிட்டால்;)		ஆற்றங்கரை	ஆற்றங்கரையிலே
மாற்றம்குள்	உனக்குச்சொல்லலாம்	வாழ்	வாழ் திக்கிற
ஆகிலும்	மறுமாற்றமுண்டு;	மரம்போல்	வ்ருஷம்போலே
	நான் சொன்னவற்றுக்கெல்லாம் நீ உத்தரம் சொன்னாயேயா	அஞ்சுகிவ்றேன்	பயப்படாதின்றேன்.
	கிலும்		(க)

வ்யா. - முதற்பாட்டு. (மாற்றமுள்) "இவ்வாத்மஸம் துவானது கௌஸ்துபா திகளோபாதி கிரீதோஷமாய் உன்னிலே தரிக்கப்படுவ

(க) "நலி ஸ்திகைச்சூர் கமிபேதிருதஸீசந்" என்றன்றோ ப்ரபந்ஶ் இருப்பது. *வழையேதலனிலே சரணம் புரூந்நாரே, அதுதானே அமையாதோவென்ன வருளுகிறார் (ஆகையால்த்யாதி). *

(க) னை-ஆ-க-க.

உமமசு பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, க-பா, மாற்றமுள.

தொன்றாயிருக்க, இது அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கும்படி விட்டுவைத்தாய்" என்றுப்ராப்தாப்ராப்தவிலேகம்பண்ணிச்சொன்னால், அதுக்குஉனக்குச் சொல்லலாம்மறுமாற்றங்களுள். (மாற்றமுள) அதுக்கு அர்த்தயில்லை, ஸம்பந்தத்திலே ஒருகண்ணழிவுண்டாகிவிடே ஒரு மறுமாற்றம்சொல்லிக் கடக்கவிருக்கலாகவது. உண்டிஓடுண்டானகுடத்துக்கு-போட்கனல்ல, உன்கணவட்டத்தே ஸம்ஸரிக்கிறதில்தலைதலிலைசெய்யவெண்ணுது. இதுக்குநீஎன்னமறுமாற்றம் சொல்லுவது.

(உள) "நீரோதநனூனபின்புபேற்றுக்குடலாகநீயேஅறுவர்த்தித்துவாவேண்டாவோ" என்று உனக்குச் சொல்லலாம்; "நாம, * ஆள்பார்த்துழிதருவானாம், எதிர்குழல்புக்குத் திரியாநிற்க, நீரோயன்றோ இவ்வளவாக மிறுக்குப்பண்ணீர்" என்று சொல்லலாம்; "ஆவேசினன்று இசைத்தலின்று வானிற்சைக்குறுப்பாகவன்றோ நாமமுதலிலேசந்தியையுட்பரவ்ருத்தியையும்தக்குவிட்டது" என்று சொல்லலாம்; நீ ஒரு உத்தரம்தேடி சொல்லுங்காட்டில் நான் படுகிறதிலேசந்துக்குப் பரிஹாரமாயிற்றே? நான் படுகிறதிலேசதைதப்பரிஹரித்துக் கொடுக்கின்றன்தே உத்தரம் சொல்லுவது. (ஆசிலும் சொல்லுபன்) நான் சொன்னவற்றுக்கெல்லாம்நீஉத்தரம் சொன்னாயேயாகிலும் அதுக்குமேலே உத்தரம் சொல்லுகிறேன்.

(மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொடுவன்று) "நீ,

அரு.—முதற்பாட்டு, (மாற்றமுளவித்யாதி) "அரத்தநகரப்பா" என்றபதத்தை உட்கொண்டு, அர்த்தயில்லை பென்னுமத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஸம்பந்தத்தில்தியாதி). (போட்கனல்ல) க்ருத்திரிமனல்ல. அப்பனுதையாலே அரத்தத்தில் நித்யமாகநிதரை செய்யுமதிலிலையன்னவொண்ணாதேயென்று கருத்து. " தாமரைக்கண்ணு " என்றத்தை உட்கொண்டருளுகிறார் (உன்கண்ணித்யாதி).

மாற்றமுண்டு என்றுசொல்லாதே "உள" என்று பஹுவசநமாகச் சொன்னதுக்குத் தாற்பர்யமருளுகிறார் (நீயித்யாதி). சொன்னதுக்கெல்லாம் ஒன்றசொன்னால் அதுக்குமேல் சொல்லும்படி உத்தரங்கள் அரோகமுண்டென்கையாலே, எனக்கத்தலை சொல்லப்போசாதென்று தோற்ற பஹுவசநப்போகம் பண்ணினபடியென்று கருத்து.

நீர் சொல்லுமதுதான்-தென்னும் பரய்கத்திலே " மக்களித்யாதி " என்று விவகித்துத் தாற்பர்யமருளுகிறார் (நீயித்யாதி). "தோற்றுவிப்பாய்"

சொன்ன வற்றுக்கு மறுமாற்றம்சொன்னுயாகிலும், பின்னையும்உன்னை வடிம்பிட்டுக்கொடுக்கவேண்டுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லாத மறுஷயர்களுடைய கர்ப்ப(ரீ)ஸ்தாநத்திலே என்னுடையகர்மா நுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கொடுக்கிறாயா" என்று. "ஸம்ஸரிக்கைகருக்கர்மம்பண்ணுவானிவனிதே. அதக்கிடாக ப்ரஹ்மத்திப்பிச்சுமதன்றே வேண்டிவது. ஆனாலும் சரீரத்தோடேயிருக்கச் செய்தேயன்றே உமக்கு ஜ்ஞானம் பிறந்தது" என்ன; கெடுவான் "கேள்வியில், ஸம்ஸரிக்கை- தேவோஹம்- மறுஷயோஹம்" என்று அதன்அபேந்ததும் இச்சரீரத்தோடேயன்றே? இன்னம் கீழ்க்குறித்தகாலம் அநாதி; மேலுள்ளகாலம் அநந்தம்; ஆனப்பின் ஸம்ஸரித்தகாலம் போராதோ? இது தன்னிய தெனதும், அதைதந்திநதுத் தருவாய் கீயென்றும் அறிந்தபின்பும் இந்த கோலுபடவேண்டுமா?

ஆனாலும் "இந்ததைக்கறித்துத்தருவோம் நாம்" என்னுமறிவை பிறப்பித்தீதாமே" என்ன; (ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின் மேன்), ஆனால் கீழிறப்பித்தஜ்ஞானத்துக்குப்பலம்-இதுவோ? சைநர்யத்தால் கொள்ளும்கார்யம் பயல்த்தாகமென்கை. ஆறு பெருகித்தன்வேளையசழ்ந்து பொகடாரின்றால், பேரநிற்றல், பரிஹரித்துக் கொள்ளாதல், சுப்பிதெல் செய்யவறியாதிதே. பயத்திலவந்தால் சேதநனூலையும், பரிஹாரத்தில் வந்தால் அசிதஸமனாகையுமாயிற்று இவனுக்கு ஸ்வரூபம்; பயமேயிதே இவனுக்குள்ளது. (அ) "புலகம்" "ஆஹம்ஸீதேவஸி" (உ) "கன் துமஞ்சுவன்" (க) "க-க-க-மா கசு" என்பான்வேறொருவனிதே. பரிஹரிக்கை- அஹம்என்கையிதே, "உன்னுடைய அஹம் புத்தியை நினைத்து அஞ்சினுயாகில் என்னுடைய அஹம் புத்தியைஅநுஸந்தித்து ஆறியிருக்கப்பாராய்" என்றுனிதே. என்று கேவலம் அவனைஅநாதரித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. (கர்மாநுகுணமாக) என்று கூட்டுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (ஸம்ஸரிக்கைக்கித்யாதி).

மேலுத்தவதாரிகை (ஆனாலுபித்யாதி), "ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போல்" என்றத்குஷ்டாந்தத்துக்கு பரவாமருளுகிறார் (ஆறித்யாதி). அதைதந்த்குஷ்டாந்தமாக எவ்வாகாரத்திலே சொன்னுரென்னவருளுகிறார் (பயத்திலேயித்யாதி). (உன்னுடைய அஹம் புத்தியை) என்றதுக்கு "என் என்பெற்றுக்கு யதகம் பண்ணுமாக-எனக்குச்சேராதிதன்று நினைத்தருசினுயாகில்" என்றுகருத்தது.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (சீற்றமுள்) திருவுள்ளத்துக்குச் சேறவேண்டுவன குவாலைச் செய்துவைத்த, அவையொன்றையும் பாராதே அதுகூலரைப்போலே திருமுன்பேரின்று சிலவார்த்தை சொல்லப்படுக்கவாதே “சேட்டருளுகிறதேவர்லர்வஜ்ஞராகையாலே அப்போது அவற்றைச் செய்து இப்போது இவற்றைச் சொல்லா நின்றானிவன்; என் செய்தானுனன்” என்று திருவுள்ளத்துக்குச் சேறவேண்டுவன குவாலாள்.

(௧) [விசுவநாதர் - ஏகோபாயமஸ்மிதிசமர்யலே த்வம்] கெடுவாய்! நீவபார்கள் இருவருண்டென்கிற ப்ரமாணப்ர ணித்தியையும் சேட்டறியாயோ? நீதான் ராஜாவாய்ப்ராமானிகர் லேவிக்கவே தாஸீருந்து போந்தது. [நக்ஷத்ரம் - நஷ்டருச்சயம்] அப்போதொன்றைச் சொல்லி இப்போதொன்றைச் செய்கிற உன் னுடைய நினைவுக்கு வாய்த்தலையாமிருக்கிற அவனை யொன்றும் புத்தப்பண்ணிற்றிலையோ பாவி. [ஸூரி - முனிம்] அவன்றன்உன்னைப் போலே ஜ்ஞாநஸம்ஸோசமுடையானொருவனென் றிருந்தாயோ? [ஸூரி - புராணம்] ஒருகால் ஜ்ஞாநஸங்கோச முண்டாய் ஒருகால்விஸ்தரு, க்முமவனென்றிருந்தாயோ? (௨) “பழகியான் தா லேபணியின்” என்னக்கடவதிறே. பரிசுரறித்த சரீரம் தோ அம்புதி யனாயிறே இவன் போருவது, முன்பு சிந்தநிலை அறியான்; கடுகிற் கிற நிலையறியான்; மேல்போக்கடியுமறியான் இவன், முன்பு சிந்த னைவாய் - அஹம்மே” என்றுவசப்படாதே, இப்போதும் “இன்னும் தோற்றவிப் பாய்கொல்” என்று கிர்க்கருணரைச் சொல்லுமாதோலேகையும் திருவாழியுமா யிருக்குமா திக்யத்தையும் பாராதே என்சொன்ன ரென்னுமிடம் தோன்ற, சிறிச் சிவத்தகண்ணனும் சிந்த, அதுக்குமேலே பாவ (ஈவ) ஜ்ஞராய், அத்கையும் அநமதித்து அதுக்குமேலும் சொல்லத்தக்கத்தை அருளுகிறுரென்று ஸங்கதி.

சீற்பாட்டிலே “யாற்றமுள்வாகிலும் சொல்லுவன்” என்றுபோரப் பொலிய உத்தரம் சொன்னவர்தாமே, “சீற்றமுள்” என்று தன்பக்கலிலே குற்றமுண்டானதாக அங்கீகரிக்கிறதென்னென்ன; சகுந்தலையானவன் துஷ யத்தலை இன்னுதாகச் சொன்னுப்போலே சொன்னரித்தனைபோக்கி, இழவா னது தம் காயமென்கிறதறியாரே வென்றபரிஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றி, சகுந்தலையெடுத்த மீலோகத்துக்கு வ்யசக்கயாநம் பண்ணுகிறார் (ஏகோஹி த்யாதி).

சீயமதிந்து, இவனுக்குலா த்மிக்குமதுவமதிந்து, மேல்பொக்கடிபு மதிவான் அவனிதே, வாத்பர்க்குதி, பித்த்பர்க்குதி, என்றறிந்து ஓரோசுடிக்காகப் பரிஹர் ததுப்போரும் வைத்யர்சனேப்போலே. முன்புதான் அசிதகல்பனும்ச்சிடங்கும்; பின்புதான் "கார்பீர்" என்ன க்சதருநிற்கும்புடன் முன்புத்தைநிலையறிவாடுனாவன்பலாறுபயம் பண்ணுவிக்குமத்தகீயிதே. [ஐசாமிந - யோவேதீதா] இத்யாதி முன்பு சொன்னவார்க்கதையையும் இப்போதுசெய்கிற செய்கையும் உள்ளபடியறிவான் யாவனொருவன், அங் கீர்வரன்முன்பே யிருந் து அமணக்கூத்தடியாதே கொள்ளாய்.

திருவுள்ளத்துக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி பா ஓழி ம்லை களைப் பண்ணுவது; தேவரீர் இவைகல்வழி போகவேணுமென்று ஓதம்பார்த்து வைத்தால் அவ்வழிபோகாதொழிவது; சரீர பரிக்கூறும் பண்ணி நிற்கையாலே அதுக்கடியான அவித்யாதி களுக் கு வாய்மனுவது; சப்தாதிக்களிலே ஆபிரமக்கயம் பண்ணி உன்பக்களிலே வைமுக்கயம் பண்ணுவது; உன் திறத்திலேபொறுக்க வொண்ணாதவற்றைச் செய்வது; உன்னடி யாச் சிஷ்யத்தில் பொறுக்க வொண்ணாதவற்றைச் செய்வது; இரண்டிடத்திலும் நிர்நிபந்தமாதச் செய்யுமவை; இவ்வழியாலே அநேககரிதே- தேவருக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதவை. பாகவதாபகாரமாவது - காய்வாசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை, என்னவிதன்றிருக்கை. அவனுடைய அதுக்கூறஜம்மத்தை கர்மநிபந்தகஜம்மத்தோடு ஸமா கமாக புத்திபண்ணுவதை, அவன் தன்க்ருபையாலே இவன் கோனி த்திருன்றைத் திருமேனியாகப்பரிக்காழித்தால், அதனை இதரலஜா தீயமாக பரிபுத்திபண்ணுதல்செய்வதை, பாகவதாபகாரமாகிறபு- அர்த்தகாமநிபந்தகமாக பாகவதர்க்களோடேபொருளை கொண்டாடுரை. அஸஹ்யாபகாரமாகிறது - இவை இரண்டு விஷயத்திலும் ப்ரயோஜகரீபேகநமாகச்செய்வதை. இப்படியாக் தேவர்திருவுள்ளத் துக்குச் சிறவேண்டவெனகுலா லுள்.

(ஆகிலும் செப்புலன்) சீறுகைக்கு வேண்டுமவையிவ்வாமை சொல்லுகிறேனல்லேன். ஆகில்கிள்ளை சொல்லுகிறதென்னென்ன;

"உள்" என்கிற படிமவசாத் தாலே, சிற்றங்கடும் பலவாக வேண்டுகையா டிலே அவை, அவற்றுக்குப் பண்ணப்பட்ட அபராத பானுன்யத்தாலே யாகை யாலே அவற்றையெல்லாம் உபந்யலிக்கிறார் (திருவுள்ளத்துக்கித்யாதி).

பெரியதிருவிமாழி, கக-ப, அ-தி, உ-பா தூங்கார்பிறவிக்கள், உ-ஓ-க

புறம்புபுகலில்லாமையாலே (க) “ தீக்ஷணைக் - தமேவசாணம்
சுதீ ” என்பதுமாயே சொல்லுகிறேன். (மக்கனித்யாதி) உனக்குச்
சிறவேண்டும்படியான செயலுக்கடியான கர்மாதகுணமாக நான்
போக, நீ அதுக்கு அநாமதிதாநத்தைப்பண்ணி உதாஸீகராய்
போலே யிருக்கிறாயே என்றஞ்சி. தன்னால்வந்ததுக்கும் அவனால்
வந்ததுக்கும் அவனை இன்னதாகவாய்ப்படியிதே ப்ராப்தியிருப்பது.
ப்ராஜகிணற்றிலேவிழாநின்றால், வாங்காததாயத்தானேதன்னினு
வென்னக்கடவதிறே. இதுஉன்னை அகன் துநோவுபடவேண்டுகிறது.
நீ கைவிடுகையன்றே என்னவாயிருக்கும்றே. “ ஸம்ஸாரிகளான
மநுஷ்யர்கள் கர்மாதகுணமாக ஸம்ஸாரிக்கும் கர்ப்பஸந்தாநத்திலே
ப்ரவேசிப்பிக்கிறாயோ ” என்றஞ்சி.

(காற்றத்தியாதி) பெருங்காற்றிலே அகப்பட்டமாக்கலத்து
க்குள்ளே அகப்பட்ட சேதநருடைய கெஞ்சுபோலே. பயப்படுகை
க்கு மேற்பட பரிஹாரத்தில் அந்வயமில்லையிறே அதுக்குட்பட்டமநு
ஷ்யரெல்லாருக்கு முன்பயம் இவரொருவருக்கு முண்டாயிருக்
கிறது. மிகவுந் நடுக்காசித்பன், கரீர வியோகமாற்றத்திலே
இவர்களுக்கு. ஆனால்பின்னை நம்மைச்செய்யச்சொல்லுகிறதே துக்
கென்ன; (ஆழிவலவா) உன் கையில் திருவாழிக்கும் எனது உள் நடுக்
கத்துக்கும் சேர்த்திச்சொல்லிப்போ. உனக்கு அசக்தியுண்டென்று
சொன்னாயாதல், என் நடுக்கத்தைப் பரிஹரித்தல்செய். (உ)

மூ;—தூங்கார்பிறவிக்க ளின்னம் புகப்பெய்து

வாங்காயென்று சிந்தித்து நானதற்கஞ்சிப்

பாம்போ டொருகூரையிலே பயின்றாய்போல்

தாக்கா னுள்ளம் தன்னு மெந்தாமரைக்கண்ணு. (ஈ)

குற்றம்தம்மேலே யிருக்கச்செய்தே, எதிர்த்தலையை வெறுத்துக்கொண்
டு காலிலே வீழுகைக்கு மூலமென்னென்ன (தன்னுலீத்யாதி). வாக்யார்த
தம் (ஸம்ஸாரிகளானலீத்யாதி).

(பின்னை) என்றவந்தரம் “ ஆதமநாசத்துக்கஞ்ச மிவருக்குச் சொல்ல
வேண்டாவிதே ” என்றுகூட்டுவது. (உ)

(க) கா-ஸ-ப-க-அ-ந-க

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்	எனக்கு சுவாமியான	அதற்கு	அந்தமைனாரா த்துக்கு
நாமரைக்	நாமரைபோன்ற திரு	அஞ்சி	பயம்பட்டு
கண்ணு	க்கண்ணையுடைய	பாம்போடு	ஈர்ப்பத்தோடே
	எர்வேய்வரனே!	ஒருகூரையிலே ஒருகூரைவிட்டிலே	
இன்னம்	இனிமேலும்	பயின்றூற்போ, வளித்தாற்போலே	
தாங்குதூர்	தம்பிரகரமான	ல்	
பிறவிக்கள்	ஐம்மங்களிலே	உள்ளம்	என்மநன்னானது
புகப்பெய்து	புகச்செய்து	தாங்காது	தரித்தரிந்கமாட்டா
வாங்காய் என்	மீட்கமாட்டாயென்று.		மல்
று		தள்ளும்	தமொருநின்றது.
எனநிந்தித்து	என் நினைத்து		

(௩)

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. (தூங்கார்பிறவிக்கள்) அசைவு மிக்க ஜம்மெமன்னுதல், தம்பிரகரமான ஜம்மெமன்னுதல். (இன்னம் புகப்பெய்து) இதுக்குமுன்பு பட்டது போராத்தோ? (வாங்காயென்று) மீட்கைக்குத்தாமும்கட்டென்னுமிடத்துக்குப் பாகரமிட்டுச் சொல்லுகிறவர். (இந்தித்து நானதற்கஞ்சி) பரிஹாரத்தில் வந்தால் தம்மை அசித்தமராக நினைத்தாரேயாகிலும், சேதநான வாசிக்கு பயம்புறவர்த்திக்கையும் தவிராதே.

(பாம்போடு) அவையொழியில் காட்டார் பிழையாதபடியிருக்கிறவை, இவர்க்கிருக்கிற படியாயிற்று இது. வெய்யிலிலே நொந்தவன் ஆடுகிற ஈர்ப்பத்தின் நிழலிலே போய் ஒதுங்கி, அது அள்ளிக்கொள்ளு மென்றநியாதே ஸூழிக்கப்பார்க்கும் போலே யிருப்பதொன்றிதே. அது அள்ளிக்கொண்டது அப்போதேயிதே.

ஆர.—முன்றும்பாட்டு. (தூங்காரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "இவ்வாழ்வார்தம்மிடத்திலே குற்றங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு நம்மையும் இன்னுதானார், இதுக்கடி எம்பந்தத்திலுரைப்பிதே" என்று செவ்வரியோடிக் கண்டகண்ணையிருந்து, "ஆழ்வார்! நீர் உம்மிடத்தில் குற்றங்களை யுண்டென்றும் சொல்லி, நம்மை இன்னுதாகிறதென்? நாம்செய்தபடி செய்கிறோமென்றாயிரும்" என்று சொல்லி, என்னுள்ளம்நின்றவாநில்லாதே; என்செய்கெனென்றொன்று ஸங்கநி.

தாங்குதல் - அசைவும், உறங்குதலுமாக வருளுகிறார் (அசைவித்யாதி). (அவை)-விஷயங்கள். (அப்போதேயிதே) என்றது-மயர்வறமதிகலமருளு

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, உ-பா, தங்கார்பிறவீக்கள், உ-கக

(ஒரு கூரையிலே) கண்ட தடைய அதிபங்காதேவதுலாயிற்று.
(தங்கா துள்ளம் தள்ளும்) தரியாதே ஸ்ருதயமானது தமோரூ
நின்றது. அதுக்கு என் செய்யவேண்டுமெனென்ன; (என்
தாமரைக்கண்ணா) (க) "பொரு-ஆஜகாம" என்று லங்கையில்பொ
ருந்தாதேபோக்தவன்தானே, பெருமாளநானவாதே, (உ) "தந்தை
வந்தை - விபிஷணவிதேயம்ஹி" என்னலாம்படி அங்கே பொரு
ந்தானாதே. அப்படி நீயே உன் திருக்கண்களாலே குளிர் கோக்
கப்பெறில், என் இது தன்னிலேயும் இருக்கவல்லேன். ஸ்வஸம்
பந்தந்தாலே பார்த்தவன்றே இவ்விடம் த்யாஜ்யமாவது. அவன்
ஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பார்த்தபோது, இதுதானும் உத்தேயமா
யிருக்குமிறே.

"இதில் அரைக்கணம் பொருந்தாதபடியாயிருக்கிற இவர்பாக
ரத்துக்கும், இதொழியச் செல்லாதபடியாயிருக்கிற கம்பாசுரத்துக்
கும் வாசியாயாதானொருவன் ஸரண்யனாகப்பெறில், நமக்கு அப்
பெறு பெறலாவது' என்றருளிச் செய்யாததாமே, அந்தரம் (க)
"ஸுபிரீ ஷாந்நஸூக்ய - மிதாபாவைக ஸம்பாப்தம்' என்கிறபடியே
'இத்தலைபிலுள்ளது போட்கனாலும் என் அவனைவிடேன்' என்
றருளிச்செய்தபடியாலே, நமக்குப்பெறுகைக்குத் தட்டில்லை' என்ற
ருளிச்செய்தருளிஞர் நஞ்சீயர். இது-மெய்யாதல், இல்லையாகில் பரி
ஹாரம்ன்றிக்கேபோதல் செய்யுத்தனை. இதுபொய்யாகிலும் நம
க்கு அஞ்சவேண்டாம்; இத்தால் பொய்யாகாதென்றபடி. இது
பொய்யாகில்ரகாத்ய நபவங்களைச்சொல்லுகிறவையோ மெய்யாகப்
புகுகிறது. (க)

வதற்கு முன்பிறே என்கை. "உள்ளம், தள்ளுமென் தாமரைக்கண்ணா" என்
கையாலே-உள்ளம் தள்ளாதபடி கடாக்கிக்கவேணுமென்று விவகித்து,
இக்கிருக்க இவன்கடாக்கத்தாலே செஞ்சுபொருமோவென்ன; தருஷ்டாக்
தார்தரம். "தாத்தர்யயருள்கிருர் (ஆஜகாமந்தயாதி).

"பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றப்போகிலென்னம் தள்ளும்" என்று
ஸ்ருதயமாக ஆற்றார் அதுஸந்திக்க, இப்பாசுரத்தை அந்தபாவஸ்ருததியில்
லாதாரும் அதுஸந்தித்தால் அப்பெறுங்கடோ" என்றும், வினையாயினசாரகில்லா
யே" என்கிருமிறே; இதுகூடுமோவென்றும்சய்கையைஸம்வாதமுக்கேசபரிஹரி
கின்றார் (இதலீதயாதி). ... (க)

(க) ரா-யு-கக-க.

(உ) ரா

(க) ரா-யு-கக-க.

உருவப் பெரிய திருமொழி, கக-ப, அ-தி, ச-பா, உருவார்ப்பிறவிக்கள்.

பு;—உருவார்ப்பிறவிக்க னின்னம் புகப்பெய்து
 திரிவாயென்று கித்தித்தி யென்றதற்கஞ்சி
 இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல்
 உருகாநிற்கு மென்னுள்ள மூழிமுதல்வா. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஊழிமுதல்வா ப்ரசயகாலத்திலும்	ரகஷகாலத்தின்மீது	அதற்கு அஞ்சி—	
	வே!	இருபாடு	இரண்டிபக்கத்திலும்
உருகார்	நானாருபமான	எரி	நெருப்பப்பற்றி யெரி
பிறவிக்கள்	ஐம்மக்களிலே		மாநித்திற
இன்னம்	இனிமேலும்	கொள்ளியின்	கொள்ளிக்கட்டையி
புகப்பெய்து	ப்ரவேசிப்பித்த	ள்	ள்
திரிவாய்	என் "நீ இப்படியே கத்திச்	உள்	உள்ளே அகப்பட்ட
று	சுழலக்கடவை" எ	எறும்பேபோல்	எறும்புபோலே
	ன்று	என்உள்ளம்	என்மகஸ்ஸானது
கித்தித்தி	என் (என்விஷயத்திலே)	உருகாநிற்கும்	உருக்ககரையாசின்ற
று	நினைத்திருக்கிறாய்	து.	(ச)
	என்று		

வ்யா.--காலாம்பாட்டு. (உருவார்ப்பிறவிக்கள்) (ச) "நாநீ" வசூதீ-
 வசஸ்தேதாவித்யதே" இத்யாதி. அநேகருமமாய் ஒருபடிப்பட்டிரா

அந்.—காலாம்பாட்டு. (உருவாரித்யாதி) "நாநீ" வசூதீ-
 இப்போது கடாசுதிக்கச் சொல்லுகிறதென்? அடியிலே கங்கடாசுதம் பெற்றா
 லீதே 'நீ' பாம்போடொரு கூடையிலே பயின்றூட்டினாலே தாங்காதுள்ளம்
 என்றஞ்சுகிறீர்; இப்படி அஞ்சினாரைக்கிட்டவஞ்சுகங்காணும் விஷயங்களும்"
 வண்ணை; "நீ, அஞ்சினவென்னை அச்சத்துக்குடலானதிலத்திலேதானேவைத்
 திருக்கையாலே, ஊழி முதல்வனான நீ ஸவதத்தரென்று நினைத்தாயோ"
 என்று உருகுமென் நெஞ்சென்றருளுநிருகென்று ஸங்கதி.

"இந்தச்சீரம்-ஊத் திரமல்லாமையாலே, சீராதரம் வந்தால் இப்போது
 அஞ்சினவர்க்கு ப்ரசபுதிவருமே; அப்போது பழையபடியேயாய் விடுமே"
 என்று உருகுமென்றுகருத்து. "பிறவிக்கள்" என்னவமைந்திருக்க, "உருவார்"
 என்று விசேஷப்பாடுன்னென்ன வருளுகிறார் (நாஸத? என்று தொடங்கி,
 போருமிதே என்னுடையவும்). "உரு" என்று சீரமாய், ஆர்தல்-யிருதியாய்
 சீரமேயிக்கு ஆத்மாவை சிறுக்கும்படியான ஐம்மமாகையாலே தேவாத்தமாயி

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, ச-பா, உருவார்பிறவிக்கள். 1035.

எம்மாலே, அளத்தானலிது விநாஸயோசியாயிருக்கும். எகநுபமா யிருக்கையாலே, ஆத்மவஸ்துவானது அவிநாஸியாயிருக்கும். இப்படி இரண்டுக்கும் தத்வதர்ஸிகளாயிருக்கும்வர்களாலே நிர்ணயம் காணப்பட்டது. "நிர்ணயஸ்திபாத்த்யமாய், பாத்யக்வஸ்துவாயிருப்பதிகா ன்ஸீய், தேஹமாகிதது-க(ஸ்)டா திகளைப்போலே இதம்பத்திபோத் த்யமாய், பராகர்த்தமாய், அநாத்மாவாய், ஆத்மாவோடு அதிதா மாயிருக்க, இத்தேஹத்தில் அஹம்பத்திபண்ணலாம்படிபொருந்திப் போந்த ஜம்மங்களிலே, தேஹத்திலே அஹம்பத்திபண்ணிப்போரு கையாலே, அதுவே விஸ்தருதமாய் ஆத்மவஸ்துதெய்க்துயோபரு மிதே. தேஹாத்மாயிமாந ஜகதாயிருக்கிற ஜம்மங்களிலே இன்ன மும் என்னுடைய கர்மாத்ருணமாகப் ப்ரவேசிப்பிடுதது.

(திரிவாயென்று) "நி த ந் து கிட ந் த வாசஸ்தோ றும் துஹந்துதிரியும் பதார்த்தம்போலே, தேவாதி சரீரங்கள் தோ றும் புக்கு, 'கீ² உ² ஸ், க² ஸ்² டீ² ஸ்² - தேவோ ஹம், ம² ஹ² ஷ்டீ² ஹம்' என்று இவ்வெனக்வேசப்பட்டுத் திரிவாயென்று நீ நினைத்திருக்கிறாயோ?" என்று அஞ்சாநின்றேன். (சிந்தித்தியென்றதற்சஞ்சி) உனக்குசிந்தா மாதாம்; என்னுடையக்வேசத்துக்கு துவதியில்கே, நானேகர்மக் களைப்பண்ணிவைப்பனே? பின்பு அவைதானேகொண்டெடத்துமே. அதுமதிதாசத்தைப் பண்ணியிருக்கும்த்தனயிதே உனக்குவேண்டு வது. (இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெயும்பேபோல்) இரண்டு தலைபும் நெருப்புப்பற்றி எரியாதற்க, உடுவே அசப்பட்டு கோவு படுகிற சுஷுந்தாபதார்த்தம்போலேயாயிற்று, ஜம்மமாணங்கனிவண்டு க்கும் உடுவே அசப்பட்டு கோவுபடுகிறபடி. அவ்வருகு போக்கின்

மாநஜகமென்று பலிக்கையாலே, இந்ததேஹாத்மாயிமாநம் ப்ரமமென்கைக்கு ப்ரமாத்ரோபந்யான பூர்வகமாக வரக்காட்டி உபபாதித்தாயிற்று. வாக்யார் த்தமருளுகிறார் (தேஹாத்மேத்யாதி).

"உருகாரிங்கும்" என்றத்தைக்கடாக்கித்து, "சிந்தித்தி" என்றதுக்குக்கரு த்தருளுகிறார் (உனக்கீத்யாதி). "திரிவாய்" என்றத்தைக்கடாக்கித்து "உரு" என்றதுக்கு பாவமருளுகிறார் (நானித்யாதி). (சுஷுந்தாபதார்த்தம்) என்றது

உலகப் பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-நீ, இ-பா, கொள்ளக்குறையா.

லிக்கே இவ்வருகு பொலுக்கமாட்டாதேபடுகிறபாடி, கொள்ளியினுள்ளொழும் பென்னயுமாம். (உருகாதிற் குமென்னுள்ளம்) க்வேசத்துக்கு ஓரவணாதமுண்டாகிவிடேற ஓளவிவேஉருகிவளிற்பது. அதுக்குகாம் பின்னைச்செய்வதென்னென்ன, (ஊழிமுதல்வா) ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டி ஆழிக்குபோகப்புகழைமெய்துராணித்தவனன்றோ கீ. பூ.—கொள்ளக்குறையாத விடும்பைக்குழியில்

தள்ளிப்புகப்பெய்தி கொலென்றதற்கஞ்சி

வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே

உள்ளம் துளங்காநிற்ப னுழிமுதல்வா.

(ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	ஊழிமுதல்வா!		என்று அதற்குஅஞ்சி.—
கொள்ள	அதுபவித்தாலும்	கொள்ளத்திடை	மறாப்பாவாறுத்திலக
குறையாத	நலியாத	ப்பட்ட	ப்பட்ட
இடும்பைக்குழி	சுப்பஸ்தாத்திலே	நரிஇனம்போ	நரித்துட்டம்போலே
யில்		லே	
தள்ளி	தள்ளி	உள்ளம்	என்னுடையவருதயம்
புகப்பெய்தி	(மேன்மேலும்) ப்ரவே	துளங்காநிற்ப	தடுமாறும்படி இராகின்
கொல்	சிப்பிக்கப்போகிரும்;	ன்	தேன். (இ)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கொள்ளக்குறையாத) க்வேசப்பட்ட வ்யா யிற்றிதே; அதுபவவிநாயமமாகப்பெற்றதாய்காலமெல்லாம் அது பவியாகின்றனும்முதலில் குறையாதபடி யிருக்கிறக்வேசத்தைவினை "பண்ணெறம்பு" என்றபாடத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி பாடாததத்தைக்காட் கெடுவர் (கொள்ளியினுள்ளித்யாதி). (அதுக்கு) நீர் இப்படி அதி சங்கை பண்ணுமதுக்கு. (ஈ)

அந்.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கொள்ளலித்யாதி) "கீ குளிரகோத்துப்பெநில், கால் இதுதரினும் இருக்கவல்லேனென்று கொண்ணீர்; நல்லதென்றிருந்தால் அதிசங்கைபண்ணி, ப்ரளயத்தில் தின்றும் எடுத்தாப்போலே எடுக்கவேணு மென்சிநீர்; இப்படி நீரிணம்படியும், கொன்னால் நான்செய்வதென்" என்று கேட்க, மீளவும் தண்ணை னம்மாரப்ரளயம்கொள்ளாதபடியே பண்ணவேணு மென்று நீர்ணயம் தேற்றச்சொல்லுகிறொன்று ஸங்கதி.

"இடும்பை" என்றநினைந்ததம்-(க்வேசத்தை) என்றது. "குழியின்புகப் பெய்திகொல்" என்னவே அமைந்திருக்க "தள்ளி" என்றுவிசேஷித்தத்தந்தாலே

ப்பதான கர்ப்பஸ்த்தாகத்திலே, (தள்ளி) எல்லாவற்றுக்கும் அவனை இன்னுதாகலாம்படியிறே ஸம்பந்தமிருப்பது. தான் இடறி, தாய் முதுகில்குத்தும் ப்ரணையைப்போலே; அத்தலையாலே வந்ததுக்கு அவனை இன்னுதாமோபாதி, இத்தலையாலே வந்ததுக்கும் அவனை இன்னுதாகலாம்படியிறே ப்ராப்தி இருப்பது. (சிணற்றிலேவிழுதிற ப்ரணையவாக்காததாயைத்தானேதள்ளினான்) என்னக்கடவதிறே, அடியிலே நீ பரிஹரிமாமையன்றோ இது அகலமேண்டிற்று.

உதங்கள் “துர்யோதகாநிகள் பட்டுக்கிடக்கிறபடி மைக்கண்டு, பிள்ளை பக்கலிலேவந்து, சிற்றத்தாலே சிலந்தகண்களும், காணாமாய் “ஸர்வலாதாரண னுபிருக்கிறநீ ஒருதலையிலே பகற்பதித்து இவர்களை அழியச்செய்தாயே” என்ன; “நானும் இரண்டுதலையும்பொருந்தவிடலாயோவென்று ஆவுதெல்லாம் பார்த்தேன்; அவர்கள் ஒருகோல் குற்றுதிலமும்கொடோம், என்றபின்புகாண்காள் அழியச்செய்தது” என்ன; “அவர்கள் இசையும்படியாகவும் நீயேபண்ணுவிட்டதென்?” என்றானிறே, (புகப்பெய்தி கொலென்றதற்கஞ்சி) கெருப்பிலே அகப்பட்டு எரிசிறவனை, நரிய அதுக்குள்ளே தள்ளி ஒன்றையிட்டு அழுக்குவாரைப்போலே, (வெள்ள) வெள்ளத்துக்குள்ளே அகப்பட்டு லோவுபடுகிற கோமாயுகணம்போலே. அவையெல்லாவற்றுக்கு முள்ள பயமுண்டாயிற்று இவரொருவர்க்குமே, (ஊழிமுதல்வா) நீ பரிஹரித்த ப்ரளயபத்தினளவல்ல நான்கோவுபடுகிற ஸம்ஸார ப்ரளயம்; அங்கொருவர் அபேகநியாதிருக்கப்பரிஹரித்தாய்; இங்கு நான் அபேகநிக்கவேண்டுகிறதேறுதுவென்? (௫)

மு.—படைநின்ற எபர்தாமரைபோடணி நீலம்

மடைநின்றலரும் வயலாவிமணுளா

இடையினறிந்த மமமேமொத்திராமே

அடையவருளா யெனக்குன்றனருளே.

(௬)

நிந்தயர்செய்யும் செயலாய்த்தோற்றமே? இப்படி அருளிச்செய்யப்போனோ? எடுக்கநினைத்தவனை “தள்ளினாய்” என்றால், ஏடாயைக்கு உறுப்பாய்விடாதேநா வென்னவருளுகிறார் (எல்லாவற்றுக்கும்பித்தயாதி-வேண்டிநின்றென்னுமனவும்).

இன்னுதானைக்கு வெளிக் த்ருஷ்டார்த்தமாகட்டி, இதுவாஸலித்தமான் தொருத்ருஷ்டார்த்தம் காட்டுகிறார் (உதங்கனித்தயாதி), (பிள்ளை)வெண்ணெய்க்காரும் பிள்ளை. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
படை	கலப்பைக்கும் அருதே கிடக்கும் நிலத்தி லே	மனாளர்	நிர்வாஹகளுள் ளர் கேஸ்வரனே!
நின்ற	தப்பி நின்ற	இடையன்	இடையனானவன் (ஆதிமரடுமுதலியவ .ற்றுக்காக)
பைந்தாமரை	தாமரை மலரோடே போல	எதித்த	சத்தியையிட்டி வெட் டிச் சாய்த்த
அணி	தர்ஸநீயமான	மரமே ஒத்து	மரமானது ஒரிடம் பச்சையாய் ஒரிடம்
நீலம்	நீலோத்பலவர்களான வை (பறித்துப் பொகடப்பட்டு)	இராமே	உலர்ந்துகிடக்குமா போலேயிராமல்
மடை	சீர்பாயும் மடைகளிலே	அடைய	என் உன்னை அடை யும்படி
நின்ற அனரும்	நின்றவரும்படி யான	எனக்கு	உன்றன் அருளே அருளாய்.
வயல்	வயல்களையுடைய		
ஆலி	திருவாலிக்கு		

(க)

வ்யா;— ஆணும்பாட்டு; (படைநின்ற) இப்பாட்டியில் நுனிச்செய்யும் போது இதவே அமைவிமன்னும்படி அருளிச்செய்தருள்வர்; இரண்டருளும் உழது போகாநிற்க, நடுவுகலப்பைக்கு அருதே கிடக்கும்புடத்தை "படை" என்னக்கடவதிறேபடையிலே தப்பிநின்ற தாமரையும் நிலமும் கனையாகப் பறித்துஎறட்டால், புகட்டமடை யிலே கிடந்தவருமாயிற்று வயல். படையிலே தப்பிநின்ற விகலித மான தாமரையோடே தர்ஸநீயமான நீலமானது பறித்துப்பொகட்டு மடையிலே நின்றவரும்படியான வயலையுடைத்தான. திருவாலி யிலே ஸர்சித்திதனாவனே?

ஆ;— ஆணும்பாட்டு. (படையித்யாதி) கிழே எம்ஸாரப்ரளயம் கொள் ளாதபடி பண்ணலேனுமென்று நிர்ணயித்துச் சொன்னவாரிற, வயலாலி யனான ஒழுகாரிடத்தில் எப்பைத்தாலே "நாம் கருட்டு நன்மனைகன்ருமன வேந்தியிருக்கிற விண்ணுளர்க்கு விண்ணுளே கீற்றிருந்தோம்; வயலாலி நாடனும், உம்முடைய எட்டிலேயும் 'போதணியப்பெற்றேமே' என்று ன்ருஷ்டராய்ப்படி உமக்கு இஷ்டவிரியோகார்ப்பாராய்படி கிருந்தோம்; இப்படி னாயிருக்க, நீர்க்கம்மைவிட்டு தேசாத் தரப்போகாதருமோ?" என்ன; நீ அங்ஙன் சொல்லவொண்ணாத. இக்கிருந்த விரோதியான விடம்போடே பண்ணும் னைக்காய்த்தால் பர்யாப்தி பிறவாயையாலே, ஆர்ந்திதோற்ற அருளிச்செய்ய அமலை அழகாயிருக்குமென்னை. நாத்பர்யமருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (படையிலேயித்யாதி), (*)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, ஏ-பா, வேம்பின்புழு, உ-ரகள

(இடையனித்யாதி) இதுவாயிற்று இவருடைய தகை. இடையானவர்கள் ஆடுகள் மந்தையவற்றுக்குக் கையில் கத்தியை யிட்டு ஒடியெறிந்து சாய்த்துப் போவர்களாயிற்று மாடுகளை; அவை ஒரிடம்பச்சையாய், ஒரிடம் உலர்க்கது கிடக்கும்; அதுபோலே யாயிற்று ஜ்ஞானலாபத்தால் வந்த தோரம்மமும் * அஸர்க்கைவ என்னலாம்படி சூழ்ந்து கொடுக்கிறநிலையும். (அடையவருளாய்) நான் உன்னை அடையும்படியாக அருளவேணும். அம்மாதத்தின்உவ ம்ந்தவாம்படி தன்னிலே ஒன்றிப்பச்சையாம்படி பண்ணவேணும் அது யினை செய்யப்போமோ வென்னில்; வேர் பறித்தவையும் புகட்டிடத்திதே செவ்விபெறும்படி பண்ணும் தேசத்திலேயன்றோ நீ வர்த்திக்கிறது; முதல் பறித்ததுக்குச் செவ்விபெறுத்தவல்ல உனக்கு உள்ளதுக்கொருபுகமைபண்ணத் தட்டென்? (எனக்குள் றனருளே) தயரியனை வெனக்கு கொள்வார்தேட்டமான உன்ன ருள அருளவேணும். (க)

மு.—வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணு தடியேள்

நான்பின்னு முன்சேவடியன்றி வயவேன்

தேம்ப லிளந்திங்கள் சிறைவிடுத் தைவாய்ப்

பாம்பினளைப் பள்ளிகொண்டாய் பாஞ்சோதி. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேம்பல் இளத் திங்கள்	தேய்ந்து பருவம் கிரம் பாதசந்தா னுடைய	வேம்பு அன்றி வேம்பையொழிய	(மற்கொன்றை)
சிறை விடுத்து	கூடியரோகத்தை போக்கி	உண்ணுது தின்னாது;	(அதுபோலே)
ஐவாய் பாம்பி னனை	ஐந்தலை நாகத்தினை யிலே	அடிபேன் உனக்கு பெறவுத்த னுள்	
பள்ளிகொண் டாய்	பள்ளிகொண்டருளா கின்ற	நான் பின்னும்	நான், நீ வேம்பாளுளும்
பாஞ்சோதி	பாஞ்சுத்தியோதில் ஸ்வ ரூபனை ஸர்வேஸ் வரனே!	உன் சேவடி அன்றி	உன்னுடைய திருவடிகளையொழிய (மற்கொன்றை)
வேம்பின்புழு	வேம்புக்கு இட்கிப்பிற த புழுவானது	வயவேன்	வீரும்பமாட்டேன். (எ)

உகசு அ பெரியதிருமொழி, ககப, அ-தி, ஏ-பா, வேம்பின்புழு.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு (வேம்பின்புழு வேம்பன் டி யுண்ணுது) வேம்புக்கு இட்டுப்பிறந்த புழுவானது கரும்பைக் காணக் சாமாயிற்று அப்படியே நீரும் கமக்கு இட்டுப்பிறத்திரோ வென்ன; (ஆடியென் நான்) என் ஸ்வரூபம் ருக்கும்படி திருவுள்ளம் பற்றுசிறதில்லையோ? அக்யாய் னுன்னன்றோ? (பின்னு முன் சேவடி யன்றி நயவேன்) (க) "கடல்மலைக் கிடந்த கரும்பை" என்னக் கடவதிறே. இப்படி திரதிகய போக்பனான நீதானேவேம்பானவன் டும், நான் உன்னேவிடு கைக்கு பாலங்கமில்லை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, விளக்குபு த்ருஷ்டாந்தமாயிருந்ததாயென்ன; அந் வயம் விச்சேதத்தைப் பொறுக்கும்; வ்யதிரேசம் அப்படி விச்சேதத்தைப் பொறுத்திரே அத்தைப் பற்றுச் சொல்லிற்று.

அகஸ்யெய, பிராட்டிக்கு "ஸதீகருக்கு தைவம் பந்தாவேகிடி ர்; நீர் பெருமான் விஷயமாக அதுகலிந்துப் போரும்" என்ன; லஜ்ஜித்தான். எனக்கும் பெருமான் பகல் பாவ (ஓவ) பந்தம் ஸ்வதர் உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவர் தாம் குணதிகாராயிருக்கையாலே என்னுடைய பாவ பந்தத்தை குண தீபந்தந மென்ற ரூப்பர்கள்

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வேம்பிந்தயாதி) வயலாவி மணவானன் நீ, இவ்வாழ்வார்திரத்தில் காலையறுவர்த்திசுகையாலும், ஆலக்தியின் பிருதியாலே மறுக்கவும்மாட்டாயையாலும், "தீழேஎழையே தலவிலே தாமே முன்னிலையாக த்திருவரங்கத்தம்மாணப்பவடி யாகச்சாணம்புக்கார். இவர், வேண்டினபோது வேண்டியபடிக்கு விதியோசம் கொள்ள வல்லர்" என்று அவாகியாயிருக்க, இவர் தாம் அரங்கத்தம்மாண முன்னிலைபாக்கி "நீ மதிசேட்டை நீக்கினவன்றே நான் உய்யும்வகை பண்ணுகுளவேணும்" என்று மேலிரண்டாலருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(சாமாயிற்று) என்றதுக்கு புஜிக்குமென்றுகருத்து; சோற்றுக்குப் பானை விக்கிருவென்பர்களே. "உன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிரர் (கடல்மலை யித்யாதி). கரும்பை வேம்பாகச் சொல்லுகைக்குத் தாத்பர்யமென்னென்ன, வேம்பை விடாததுக்கு கரும்பைவிட ப்ரஸத்தியுண்டிடா வென்கிற உரைப் புத்தோற்றுமென்றத்தை யருளுகிரர் (இத்தாலித்யாதி).

"கரும்பானவன் வேம்புபோலேயானுடும் விடாதிருப்பன்" என்றிருந்த பெருண்டோவென்ன வருளுகிரர் (பிராட்டி கித்யாதி).

(க) தி-மொ-ஏ-கச.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, எ-பா, வேம்பின்புழு, ௨௦௧௯

நாட்டார். அன்வரல்ரயத்தை குணங்களோடு வ்யநிரேசித்துக் காட்ட வொண்ணாமையாலே, நான் அவர்பக்களிக்குமிருப்பைய அறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன்; அவர் குணலங்கருமாய் விசுபருமான வன் லும் நான் அவர் பக்கலுப்படி காணும்ருப்பது.

ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தமகமான விஷயத்தைச் சொல்லும் போது கிடந்தபடியே யோஜிக்கை யொழிய, வெட்டிக் கொடுமுட இப்படி நிர்வஹிக்கிறதென்னென்னில்; தாம்சொல்லத்தனைக்கிற அநர்ய கதித்வத்துக்கு உபயோகியாயிருக்கையாலும், மேல் சொல்லுகிற குணங்களோடும் ஸைலகஷண்யத்தோடும் சேரவேண்டுகையாலும் அவனுடைய போர்யதையைச் சொல்லுகிற ப்ரமானங்களோடும் சேரச்சொல்லித் தலைக்கட்டவேண்டுகையாலும், இப்படிச் சொல்லுகிறது. இங்வனன்றாகில், (க) "॥३३- ஸர்வரஸம்" என்கிற வஸ்துவுக்குக் கீழ்ச்சொன்னபடியே த்ருஷ்டாந்தமாகக் கொள்ளாமன்று மேலில் பதங்களோடு அநர்வயமே பகித்துவிடும்.

“தேம்பலிளந்திங்கள்கிஹவிதேத் து ஐவாய்பாய்வினைண்ப்பள்ளி கொண்டாய்” என்கையாலே குணதிக்யம் சொல்லுகிறது. “பாஞ்சோதி” என்கையாலே வடிவழகைச்சொல்லுகிறது. தேம்பிப் பருவம்நீரம்பாத சக்தானுக்கு வந்தஷயத்தைப்போக்கினாய்; “உன்னைக்கொண்டு விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ளவமையும்” என்றிருப்பார்க்கு - விரோதியைப் போக்கிக்கொடுப்புதி. உன்னைவிட அணையவேணுமென்றசைப்பட்டார்க்கு நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு உடம்புகொடுப்புதி. “கீவேண்டா,ப்ரயோஜநகே அகையம்”

“இப்படிவிஹத்ருபரத்ருஷ்டாந்தமென்றுநிர்வஹிப்பானென்? கார்யம்செய்யாத சொடுமையாலே வேம்பென்கிருரென்னலாகாதோ? அது இல்லாவிடில் கரும்பின்புழு கரும்பன்றியுண்ணுதென்னலாமே, இப்படி ஏதுக்காக யோஜிக்கவேண்டினபடி” என்று ஸம்ப்ரவித்துப் பரிஹரிக்கிரர் (ஸமஸ்தேத்யாதி).

கரும்பின்புழு - கரும்பு வேம்பானால் உண்ணாதே; வேம்பின்புழுவானால் அது கரும்பாகிலும்விடாதே உண்ணாமென்றகைக்காகச் சொன்னாரென்றும், கொறுப்பாலே சொன்னாரென்னில், + தேம்பலித்யாதிக்குச் சேராதாகையாலும், இப்படியே நிர்வஹித்தல்வது த்ராதென்று திருவுள்ளம். வாக்யத்வய விவரணம் (கீ வேண்டாவித்யாதி). (எ

உ0உ0 பெரியதிருமொழி, கக-ப அதி, அ-பா, ஆணியார்பொழில்.

என்றிருப்பார்க்கு அத்தைக்கொடுத்து, உன்னையே பெறவேண்டுமென்றிருப்பார்க்கு உன்னைக்கொடுப்புதி. (பாஞ்சோதி) நீ அனைக்கைக்கு உடம்புகொடாதே சுடியத்தை வந்திப்பிப்பானெருவானாலும் உன்னை விடலாயோ வடிவழகிருக்கிறது. (எ)

மு.—ஆணியார் பொழில்சூழ் அரங்ககரப்பா துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு மணியே மணிமாணிக்கமே மதுகுதா பணியா யெனக்கும்பும்வகை பாஞ்சோதி. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அணி ஆர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள	மணியே	நீலமணிபோன்றவனே!
பொழில்	பொழிலாலே	மணிமாணிக்கரத்தம்போலே	ஸ்வாபா
ஆர்	குழப்பப்பட்ட	மே!	விதமானமேன்மை
அரங்ககர	திருவாங்கத்துக்கு	மதுகுதா!	யுடையவனே!
அப்பா	நிர்வாஹகளுவனே!		யதவென்னுமஸாரிண
இனி	இனிமேல்		முடித்தவனே!
நின்	உன்னுடைய		பாஞ்சோதி!—;
அருள் அய்வது	கருபையொழிய	எனக்கு	அடியேனுக்கு
	(மந்திரனறை)	உம்பும்வகை	உஜ்ஜீவனோபாயத்தை
எனக்கு	எனக்கு (நாரகமாக)	பணியாய்	அருளிச்செய்யவே
துணியேன்	அத்யவஸிக்கமாட்		ணம்.
	டேன்;		

(ஆ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு, (ஆணியார்பொழில்சூழ்) அழகுமிக்கு நுந்துள்ள பொழிலென்னுதல்; திரட்சிமிக்க பொழிலென்னுதல்; (அரங்ககரப்பா) திருபா திகபந்துவானவன் நித்யலாஸம்பண்ணுகிற தேசமாகையாலே உத்தேதஸ்யம்; வாஸஸத்தாநமான தேசந்தான் நிரதிசயபோக்யமாகையாலேயும் உத்தேதஸ்யம். (துணியேனினி நின்னருளல்லதெனக்கு) ஸ்ரமழநாமானதேசத்திலேவந்துசாய்ந்தருளின

அரு;—எட்டாம்பாட்டு, (ஆணியாரித்யாதி) சூழ்பாட்டிலே "பாஞ்சோதி" என்றவடிவும், அத்தோடே திருவாங்கத்தில் கிடக்கையாலே நிருபாதிக ஸம்பந்த லௌஹார்த்தங்களும், அதுனிக்கு ஸ்ரீராகையாலே ஊரில் போக்யதையும் இவா திருவுள்ளத்திலேயட்டுக் குறைவற்ற அச்சந்தீர, ஸ்ரீவார்த்தை சொன்னாரில் அதுவோமகருத் தஞ்சம், அஞ்சாதிருக்கலாமென்று அதராயப்படுகிறெனது பரங்கதி.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, அ-பா, அணியார்பொழிற். ௨௦௨௧

திருபாங்கபந்தவான தேவர் அவஸாப்ரதிகுறாய்வந்துசீற்க, நான்
வேறுசிலரை அபாய்ரயமாக நினைத்திரேன்; தேவருடைய ஸௌ
ஹார்தமொழிய வேறொன்றைத் தஞ்சமென்று வ்யவஸிதனூழிரேன்.

உம்மை இப்படி அணிவித்தாரென்ன; (மணிமேயித்யாதி)
மற்று ஆர்; தேவருடைய வடிவழகிறே, கண்டார் கண்ணிரும்படி
நீலமணிபோலே ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடையவனே! தேவலம் அங்
வடிவழகையாய் அந்நேஷ்டமாயிருக்குமதன்றிக்கே யிருக்கையன்
றிற்க்கே, (மணிமாணிக்கமே) பெருவிலையான ரத்தம்போலே ஸ்வா
பாலிகமான மேன்மையையுடையவனே!; இப்படி நீர்வடிவழகை
அதுபவிக்குமிடத்தில் உம்முடைய விரோதிபோக்குவாராரென்ன;
அதுவும் தேவரே; மதுவாகிறவஸூரனைக் களையெடுத்தாப்போலே,
தேவர் என்விரோதியைப் போக்கித்தர், நான் அதுபவிக்குமத்தனை;
நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாம் நமக்குண்டு; உமக்குச் செய்யவேண்
டியவையெல்லாம் சொல்லீரென்ன; (பணியாபிபனக்குய்யும்வகை)
மேற்குத்தவர்ஜானைக் குறித்து உன்னுடைய ஸர்வபாங்கனையும்
நம்தலையிலேறிட்டு நம்மையே தஞ்சமாக நினைத்திருநாம் உன்விரோ
திகளைப்போக்குகிறோம், (க) “க-க-3-மா-க-3” என்னுமரபோலே,
நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி எனக்கொரு வார்த்தையருளிச் செய்ய
வேணும்.

(பாஞ்சொதி) பூவலரும்போதை விசாலம்போலே, வார்த்தை
யருளிச்செய்யும்போது திருமேனியில்பிறக்கும் செவ்விகாணவா

துணிவு - நிச்சயமாயருளுகிறார் (தேவருடைய வித்யாதி).

“மதுகுதா” என்று விரோதி கழிக்கவும் சொல்லுகிறுப்போலே யிருக்
கிறது. ஊரிலும் வடிவிலும் ஆசையும் பரிபூர்ணமாயிருக்கிறது; எாம் செய்வ
தென்?” என்கிற பகவதபிராயத்தைக்கிணப்பி, “பணியாய்” என்றதுக்கு,
விரோதியைப் போக்குகிறேனென்று நீர் ஒருவார்த்தை சொன்னால் அதனைக்
கொண்டு (உ) “க-க-3-மா-க-3-ஸ்ததிதொஸ்யிகதஸக்தேஹி” என்றிருக்கி
றேனென்றிருவென்று பாவமருளுகிறார் (நீரித்யாதி).

“பணியாய்” என்ன; பெருமான் திருமுடிமண்டலம் விசலித்து, மந்தஸ்
பிதத்தாலே “கார்யம்செய்வார், வாழ்திறந்துசொல்லவேணுமோ?” என்றிருக்க,
சொல்லும்போதையில் செவ்விகாணவாகிலும் பணியவேணுமென்னுமபிராய
த்தாலே “பாஞ்சொதி” என்கிறுரென்றருளுகிறார் (பூவித்யாதி). வார்த்தை

(க) கீ - கடி - கக.

(உ) கீ - கடி - எஃ.

உ.உ.உ. பெரியதிருமொழி, ௧௧-ப, அ-தி, அ-பா, அணியார் பொழில்.

யிற்று ஆகைப்படுகிறது. (க) [கீழ்க்க] கீகீடதி ஆஸ்ரித விஷயத் தினுண்டான ஓரத்தாலே, "அயர்கன்விரோதியைப் போக்குகைக்கு காணிநுக்கீதனை" என்கிறபோல தகச்சிற்ற மீதொற்றியாயிற்று, வார்த்தையருளிச்செய்யும்போதிருப்பது. [கீகீடதி] தோற்றரவிலே முடிக்கவல்லவகாரு மதூரஸர்பம் உதங்குமிவற்றை ஏழுப்பி அத்தோடே போதுபோக்கிப்பிழைக்கப் புதுக்கி, நவந்தானார். [நடுக்க-விரோஷண] அதுக்கு ஆற்றலுண்டாகப் பெற்றிடம் கீவிப்பாருடைய பாக்கயத்தாலையாயிற்று. [கீகீடதி-பஞ்சகந்தலேண] கண்டவிடமெங்கும் முடிக்கைக்குப் பரிசுரமாயாயிற்றிருப்பது. [நடுக்க-போகி] அதெல்லாம்வேணுமோ? வடிவைக்காண அமையாதே, தாமுடிக்கைக்கு.

பெருக்குதயாதர்மசீலரானவரிடே இப்படிச்சொல்லுகிறார்; (உ) [நடுக்க-விரோஷண] கீகீடதி நடுக்க-விரோஷணம் நாகுவோராஜாசரணம் கந்துமர்ஹதி" அக்கரைப்படுகைக்குக்கடல் இடைச்சுவராய்க்கிடந்தது, கடல்கடக்கும்படி சொல்லும் தோழனாரே" என்ன; "தேவருடைய குடிப்பிறப்பும் அளவுடைமையுமிருந்தபடியால், இவ்வுபாய நிகரமம் பண்ணுகைக்கு வேண்டும் யோக்கயதைபோரும். கடுக இவ்வுபாயத்தைப்பாதுகாண்பாரும். ஒருகுடிப்பிறப்பும் அளவுடைமையுமில்லாதார்க்குப்பலித்தபடி கண்டால், அதுடையார்க்குப்பலிக்காக்கல்ல வேணுமோ" என்றிருந்தான். [நடுக்க-விரோஷண] - பெருக்குதயாதர்ம சீலன்" என்றும் பிறர்க்கும் பின்னாடி மேய்க்கவென்றால் உகப்பாரொருவராயிற்று. (அ)

யருளிச்செய்யும்போது செய்வியுண்டாயிருக்கு மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (கீகீடதி தயாதி). கீகீடதி தருணமாக சீற்றம் தோற்றயா போலே, அதுக்கால தருணமாகப் ப்ரணாதமும் தோற்றுமென்றபடி.

ஆஸ்ரிதபாஷபாதத்தாலே ததவிரோதிகள் கீகீத்தமாக, சீற்றம் தோற்று மென்னுமதுக்கு இஞாபகமேதென்ன வருளுகிறார் (பெருக்குதயேதயாதி). தர்ம பரீலராயிருப்பாரென்னுமத்தை உபபாதிக்கிறார் (வழுத்தயிதயாதி). (பின்னாடி மேய்க்கை) - ஆஸ்ரிதயாதத்தருணை. (அ)

அரு. - ஒன்பதாய்பாட்டு. (கந்தாலிதயாதி) அடியிலே இவ்வாழ்வார் திருமந்தரத்தை வித்து, திருக்குடந்தையில் ஆராவமுதை அதுபலித்து,

(க) ௧௧-௧௧-௧௧-௧௧. (உ) ௧௧-௧௧-௧௧-௧௧.

மு.—கந்தாநாகத் தழுந்தாவனக நானும்

எந்தாய் தொண்டரானவர்க் கின்னருள் செய்வாய்
சந்தேசகா தலைவனே தாமரைக் கண்ணா
ஆந்தோ வடியேற்கருளா புன்னருளே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்தாய்	எமக்கு ஸ்வாயியான் வனே!	கந்தா	மாருதே அதுபவிக்கக் கடவு
தொண்டரான தாஸபுதரானுர்க்கு வர்க்கு	இனிதான க்ருபையை	நாகத்து	எம்ஸாரமாயிற நாகத் திலே
இன் அருள் செய்வாய்	செய்தருளுவானே!	அழுந்தாவனக அழுந்தாதபடி அடியேற்கு அடியேனுக்கு	
சந்தேசகா	வேதபாகி பாதயனான வனே!	கானும்	எந்நானும்
தலைவனே தாமரைக்கண் ன!	ஸர்வாதிகளுவனே! செந்தாமரைபோன்ற திருக்கண்ணனே புடையவனே!	உன் அருளே அருளாய்—; ஆந்தோ ஆந்ததியின் மிகுதி தோற்றுவித்தது.	(க)

ய் தர்க்கும் அளித்துக்களித்து தந்த தானுந்தாகத்தானே பிறந்தப் பிற்பகர்ஷத்
தாலே திருப்பிரிதியிலே துதித்து, திருமகத்தாய் அவநரித்த வநரி வணங்கி, வந
ரியாச்சிராமத்தானைத்தொழுது, ஸான்க்ராமம், ஸைம்ஸாரணயம், சிங்கவேழ
குன்றம், திருவேங்கடம், திருவெவ்வூர், திருவல்லிக்கேணி, திருநீர்மலை, திருக்
கடல்மலை, திருவிடவெக்கை, திருவட்டபுயகரம், பவளவண்ணம், பரமேச்
சரலிண்ணகரம், திருக்கோவலூர், திருவய்க்கிரபுரம், திருச்சித்திரகூடம்,
காழிச்சிராமலிண்ணகரம், திருவாலி, மணிகாடக்கோயில், வைகுந்தலிண்ணக
ரம், அருமேயலிண்ணகரம், திருந்தேவனூர்தொலை, வண்பருடோத்தமம்,
செம்பொன், செய்கோயில், திருத்தெற்றியம்பலம், திருமணிக்கூடம், காவளம்
பாடி, திருவெள்ளக்குளம், பார்த்தன்பள்ளி, இத்தனூர், திருவெள்ளியந்
குடி, புள்ளம் பூதக்குடி, கூடலூர், திருவெள்ளறை, தென்னரக்கம், தென்
திருப்பேர், திருக்கதிபரலிண்ணகரம், திருவிண்ணகர், திருசுழைபூர், தன்
சேறை, திருவழங்கூர், சிறுபுலியூர், திருக்கண்ணவல்லகை, திருக்கண்ண
பூம், திருக்கண்ணங்குடி, திருநாகை, திருப்புல்லாணி, திருக்குழங்குடி,
திருவல்லவாழ், திருமாலிருஞ்சேலை, திருக்கோட்டியூர், இவைகளாகிற உகந்
தருவினடிலங்களைப்பத்தும் பத்தாக அதுபவித்து, சீரூகல்கந்தத்தில் இவந்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (உந்தாநகரத்தமுந்தாவதை) நத்து
 வதும் ஒரு காகமுண்டுபோலே, பண்ணின கர்மத்துக்குப் பலாறு
 பவம் பண்ணினவாதே விட்டதற்கும்படியாயிருக்குமிதே யமனு
 டைய காகம். இச்சரீர பரிக்கூறத்துக்கு மேதுவான அனித்யாதி
 கருக்கு ஒழிவில்லாமையாலே மா ரு தே அதபலிக்குமதாயிற்று
 ஸம்ஸாரமாகிறகாகம். (எந்தாய்) ஆனால் இதுக்குப் போக்கடி
 யில்லைவியன்னீரென்ன, கர்மமும், அநுபாவ்யமானாகமும், காகத்ததை
 அநுபலிக்கும்நானுமேயோ உளோம்; ஸ்வாமியானவியும்கிலையோ?
 ஸ்வாமியானவன் ஸர்வ ஸாதாரணனானும் ஸர்வருக்கும் ஸம்ஸரிக்க
 ப்ராப்தியில்லையிதே, வ ர தி த் தைக் கு ஒருதேயதுவேண்டாயோ
 வென்ன; (தொண்டரானவர்க்கின்னருள்வெய்வாய்) திருவடிகளில்
 னை ஒரு மடைசெய்து அதகாந்தித்தம், இவற்றுக்கெல்லா மடியான விபவக்
 களிலே போய் ராமக்குஞ்ஞாநவநாசங்களை யதாமகோரதம் அதபலித்து,
 பீத்யதீசயத்தால் இப்போதே பெறவேணும்ென்று கவங்கி, காலாந்தாமாதை
 யாலே உமக்குக் கைப்பட்ட அர்சாதாரமே அமையுமென்று மீண்டி, வய
 வாலி மணவாளனடியில் "போதணியப் பெற்றோடு" என்று தேநீ, பரோ
 பதேசத்ததைப் பண்ணி, முதலிலே உபகரித்தபடியே ஆராவமுதைப் பருகச்
 சொல்லச் செய்தேயும் விஷயார்தர ப்ராவணயத்தாலே மீவாதாரை சிந்தித்
 தும், இவர்களை சிந்திக்கிறதென்? எம்பெருமானையன்றோ சொல்லுவதென்று
 துறதியிட்டும், மாடி பிடித்து மன்னாடி தம்ஆர்த்தியெல்லாம்அநிலித்தும், அர
 க்க கார்ப்பன் உடிவழிலிலே முத்தி திருவாய் மலர்க்கருணகிற போதை செவ்
 விகாண ளாஸைப்பட்டு "பணியாய்" என்றார் கீழ்ப்பாட்டிக். அகத்தரம்
 (க) "கருணாந் துணைவர்க்கு உந்தாநகரத்தமுந்தா விஷணு" என்
 கிறபடியே * துது செய்கண்கள் கொண்டென்று பேசுமவராகையாலே மலர
 விழித்துக்கொண்டெகடாஷிக்க, க்ருதார்த்தராய், தம்முடைய ஆர்த்தியையும்
 தலிர்பித்தக்கொண்டி, ப்ராப்த ஸ்வாமியானவன் இன்னருளிருக்க, ஸம்ஸா
 ரோத் தானத்திக்குலம்ஸயமுண்டோ வென்றுகொண்டி, உமக்குத் திருவுள்
 ளமானபடி என் மகோரத்தத்தைத் தலைக்கட்டியருளவேணும்ென்று ப்ராப்த
 திக்கிருசென்ற ஸங்கதி.

"கந்தர்" என் கைக்குகந்தென்னும்நர்கமுண்டோ வென்றினார் (நத்துவது
 மித்யாதி). ஆனால் ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கமுண்டாகாதேர் வென்னும்ப்ராப்தத்
 தை யெடுத்தருளுவார் (வரநிந்தையித்யாதி).

(க) ஸ்தேதா - ர - ரஉ.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, க௦-பா, குன்றமெடுத்தது ௨௦௨௫

சைவீகர் யருசியுடையார்க்கு உன்பேறுக உன்னருளைக் கொடுக்கையே
 ஸ்வபாவமாகவுடையவனே!

(சந்தோகா) (௪) "சுருத்தியுடையே - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்"
 (௨) "சுருத்தியுடையே - பதிமநிஸ்வஸ்ய" (௩) "சுருத்தியுடையே - ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்"
 வேவேதாயத்பதிமாமகந்தி" (௪) "சுருத்தியுடையே - ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்"
 யக்ரைகம்பவந்தி" (௫) "சுருத்தியுடையே - ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் - வேதாய்ஸர்வஸ
 ராஜ்யமேவவேதயம்" (௬) "சுருத்தியுடையே - ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்"
 மம்" என்கிற கீர்தோஷப்ரமாணங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறவ
 னே! (தலைவனே) அப்ரமாணம், அதுமாகப்ரமாணமிஷயொள்
 றுப்பேரவேசொன்றுகிற துஷணங்களுக்குப்ரத்யநீகணவனே!
 (காமரைக்கண்ணா) கலைமெய்யுடைய பாண்டியனானதுக்கு லக்ஷண
 மென்னென்ன; (எ) "சுருத்தியுடையே - ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்"
 யாஸம் புண்டரீகமேலமகிணி" என்றுசொல்லிற்றீமே. (அந்தோ)
 தீதா ராஜ்யம்பண்ணி ஸுகித்தப்பேராரிற்சு புத்ரானாவன் தரி
 த்ரானியிக்குமாரபோலே. அவனுடைய லக்ஷணங்களுக்காயதும் தம்மு
 டைய தயநீயதசையையும் அதுவந்தித்து ஐயாவென்கிறார். (அடி
 யேற்குநாரயுன்னருளை) தயநீயதசையப்ரப்கனியிருக்கிற என்
 பக்கலிலே கொள்வார்தேட்டமாய் புறம்புவழிந்து போம்படியான
 உன்னருளைப் பண்ணவேணும். (க)

மு;—குன்றமெடுத்த தானிரகாத் தவன்றன்னை
 மன்றில் மலிபுகழ் மல்லாமன் கலிகன்றிசொல்
 ஒன்றுநின்றவொன்பதும் வல்லவர் தம்மீமல்
 என்றும் வினைபாடின ச்ரதிக்ஷலாவே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

தலைவனாகப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவென்ற விவகரித்துத் தாத்பர்யமரு
 ளுகிறார் (அப்ரமாணமிந்யாதி). (ப்ரமாணம்) - வேதமானது, அதுமாகப்
 ப்ரமாண மதுக்கலிஷயமானதை விஷயமாகவுடைய தார் யிருக்குமத்தின.
 தான தனிமொரு தலையுண்டென்று சொல்லிவந்துக்க மாட்டாதென்றும்,
 குணாபூதிமென்றும், தேரலாந்திய மில்லையென்றும் சொல்லுகிற துஷ
 ணங்களைல்லாம் வாராதபடி ஸர்வஜ்ஞத்தவாதி குணபரி பூர்ணராய் இருந்தா
 யென்கிறொன்று கருத்து. (௩)

(க) முண்ட-க-க-க௦ (௨) சை-நா-க-கநந. (௩) சுடோப-க-௨-க௫.
 (௪) யஜு-ஆ-௩-க௦-௨. (௫) கீ-க௫-க௫. (௬) சுஜி-தந்தர்-ஏ.
 (எ) சாந்தோ-க-க-௬.

உ.உ.உ. பெரியதிருமொழி, ௧௧-ப, அ-தி, ௧௦-பா, குன்றமெடுத்தது.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றம்	கோவர்த்தக பர்வத த்தை	கல்கந்தி	ஆழ்வார்
எடுத்த	(குடையாக) எடுத்து	சொல்	அருளிச்செய்த
ஆரணை	பகச்சளின் திரளை	ஒன்று நின்ற	இப்பத்துப் பாட்டுக்
காத்தவன்	ரஷித்தருளின லாவே	ஒன்பதும்	களை யும்
தன்னை	புறவரன்விடையமாக,	வல்லவர் தம்	ஒதவல்லவர்கள் பக்க
மன்றில்	நாற்சர்திகளிலே	மேல்	விலே
மலி	நிறைந்த	விளை ஆயின	பாபமென்று பேர்
புகழ்	புகழையுடையாய்	என்றும்	பெற்றவை
மக்கை	திருமக்கைக்கு	காரகில்லா	எக்காலத்திலும்
மன்	நிர்வாணகாரண		அனுகூலமட்டா.

(௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) ஒன்பது பாட்டிலும் இவர்க்கு ஒழுவல்பலமும் வாஸனையோடே கழியும்படி (௧) "அரக்கை - அழகம்" என்று ரஷிகளுள் தன்னைக் காட்டினான். (குன்றமித்யாதி) "ரஷியவர்க்கும் ஏதேனும் ஒருபடியிருந்தால், ரஷினைந்தான் மிதுக்குடைத்தானாலும், ஒரு குறைகள்வாராது காணும்" என்று அதுக்கு வாகத்தான் கோவர்த்தகோத்த(டு)ரணம் பண்ணின படியைக் காட்டினான். (மன்றித்யாதி) முன்பு சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யத்தாலே இத்தை விடமாட்டாதே போந்த விவரமக்கே இப்போது இப்படி பொருந்தாதபடியாவதே" என்கிற வார்த்தைப்பாடையாய்க் கிடக்குமாயிற்று, கால்வர் இருவர் திரண்ட விடமடைய. இவர் கோவுபட்ட ஒன்பது பாட்டும், அதுக்குப் பரிஷாடமாய்ச் சொன்ன ஒருபாட்டையும் வல்லவர்களுக்கு.

அங்.—பத்தாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) சீழ் "அரக்ககரப்பா" என்றவர், குன்றமெடுத்தது மென்றதை அருளிச்செய்ததைக்குக் கருத்தருளினார் (ஒன்பதித்யாதி). அதிகாரிகள் எத்தனையேனும் அளவில் களாயிருந்தாலும், காம் அரியன செய்தாலிலும் தீர்க்கவாழத்தை கீக்குவோமென்று, அதுக்கு த்ருந்தாரந்தமாகப் பகச்சள லோச்சினமையை அறிவித்தானென்று சீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (ரஷியவர்க்கமித்யாதி). (இத்தை) இந்த னம்வாரத்தை.

(௧) சீ.உ.அ.கக.

பெரியதிருமொழி, ௧௧-ப, அ-தி ௧௦-பா, சூன்றமெடுத்து ௨-௦௨௭

(ஒன்றும்த்யாதி) பதினெட்டு ஒத்திறமாக சோகந்தை உப
பாதித்து "கூலகி - மா ககி" என்று பரிஹரித்தாப் போலையா
யிற்று, ஒன்பது பாட்டாலும் சோகப்பட்டவர்க்கு ஒரு பாட்டிலே
சோவு பரிஹரித்தபடி. ஸம்ஸாரத்துக்கு நேறதுவான அவித்யாதி
கள் கழித்து, பின்னையும் வித்து முகல் கிடந்து அரும்புகையன்றி
க்கே, இவர் தாம் த்வதருபவ் விவோதியான ப்ரக்ருதி ஸகபந்த
தலைத அதுத்துத் தரவேணு மென்று ப்ரார்த்தித்தபடியே ஸவாஸந
மாகக் கழியும். (௧௦)

பெரியலாச்சான்பின்னே திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பதினொராம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
முற்றிற்று.

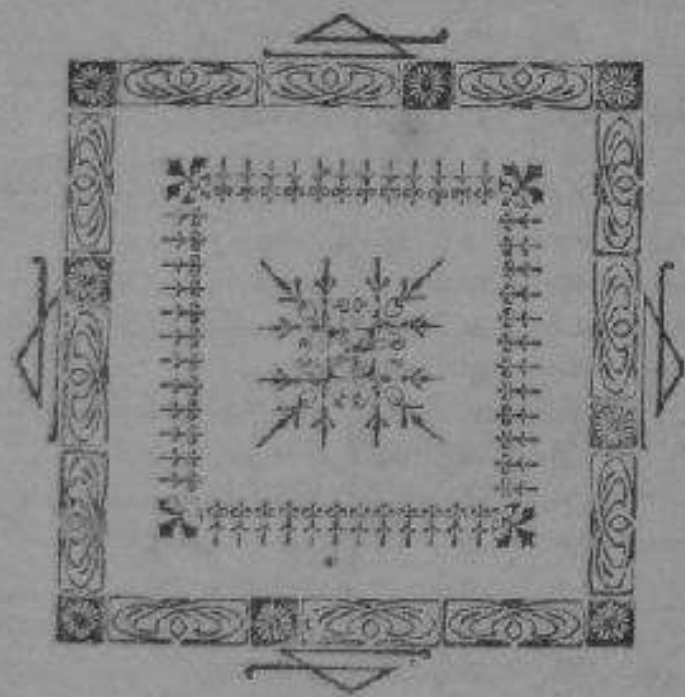
பெரியதிருமொழி வ்யாக்க்யாநம்
ஸம்பூர்ணம்.

(பரிஹரித்தபடி) என்ற வந்தரம் "ஆகையாலே" என்று சேஷம். (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அப்பு அரும்பத விளக்கம்
முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே சாமாஜீயநாமம்.

பெரிய திருமொழி
பாசரங்களின் அட்டவணை.

பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
(அ)							
அலிக்குறியம்	க	க	௩	அலக்கெழு	௩	௭	௩
அக்கும்புலியின்	க	க	௪	அலமன்னும்	௩	௭	௩
அங்கன் ஞாலம்	௪	௭	௪	அவமுமாழிப்படை	௪	௭	௩
அங்கவ்வாலை வர்க்கு	௧௦	௨	௧௦	அலைத்தபேழுவாய்	௧	௭	௩
அங்கையால்	௪	௨	௪	அல்லிக்கமலம்	௧௦	௩	௧௦
அங்கோராய்க்குலம்	௧௧	௪	௪	அல்லிமா தரமரும்	௩	௭	௧௦
அங்கோராளரியாய்	௧௧	௪	௩	அநியாதார்க்கு	௧௧	௩	௪
அங்கனம் தீமைகள்	௧௦	௭	௧௧	அநியோமேயென்று	௧௧	௩	௪
அச்சும் தினை த்தனை	௧௦	௭	௧௨	அநிவதரியான்	௩	௧	௧
அஞ்சவன் சொல்லி	௧௦	௭	௧௦	அன்னுயர்	௨	௪	௧
அஞ்சவன்	௩	௭	௩	அன்றியவாணன்	௪	௩	௩
அடித்தலமும்	அ	௧	௩	அன்றுபாரதத்து	௧௧	௧	௧௦
அடித்தார்த்து	௧	௩	௩	அன்றுலகமுன்றினை	௪	௪	௩
அணியார்பொழில்	௧௧	௩	௩	அன்னநடை	௧௦	௭	௧௦
அண்டத்தின்முதகடு	௧௧	௪	௪	அன்னமன்னு	௭	௭	௧௦
அண்டமும்	௪	௧	௩	அன்னமும்	௧	௨	௧௦
அண்டமும்	௩	௧	௩	அன்னமும்	௨	௭	௧௦
அண்டமும்	௨	௧	௪	அன்னே இவரை	௧௧	௩	௩
அண்டரானவர்	௪	௨	௩	அன்னைமுனிவனும்	௧௧	௩	௩
அண்டர்கோன்	௪	௩	௩	அன்னைபுகத்தனும்	௩	௭	௭
அண்ணல்செய்து	௪	௧	௨				
அத்தாவரியே	௭	௧	௩	(ஆ)			
அந்தகன்மிறுவன்	௨	௩	௪	ஆக்குமாவல்	௩	௩	௪
அம்பரமனல்கால்	௧	௩	௩	ஆக்குயாவல்	௩	௪	௩
அம்பரமும்	௧	௪	௧	ஆக்குவெந்நரகத்து	௭	௩	௩
அம்புருவ	௭	௪	௨	ஆகைவழுவாது	௪	௪	௪
அம்பொருளுலகம்	௩	௧	௩	ஆடியசைந்தாய்	௧௦	௩	௪
அரக்கராவியாள	௪	௩	௩	ஆகிரைமேய்த்து	௪	௧௦	௩
அரக்கியாகம்	௧௦	௧	௪	ஆகருவிவரை	௩	௧	௧௦
அரவுநீன்கொடி	௧	௧	௩	ஆமையாசியரியாகி	௩	௪	௩
அரியிரவுமுதில்கண்	௩	௩	௨	ஆயன்மாயமே	௩	௩	௩
அருமாவலம்	௩	௨	௪	ஆயிரக்கண்ணுடை	௧௦	௭	௭
அருவிசேர்	௩	௨	௩	ஆயிரம்குன்றம்	௩	௭	௪

பாசரங்கள்.	பத்தி.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்தி.	திருமொழி.	பாசரம்.
ஆச்சியரழைப்ப	ச	க0	க	இலமலிபள்ளி	கக	ச	ஏ
ஆர்மலியாழி	க0	க	க	இலபார்மலர்	கூ	க	ஏ
ஆலுமாவலவன்	க	க0	க0	இழையசங்கோங்கை	க	க	ஏ
ஆவரிவைசெய்து	க	க	எ	இற்பிறப்பறியீர்	க	க	ஏ
ஆவியேயமுதே	க	க	உ	இனியெப்பாவம்	எ	க	ஏ
ஆழியன் திண்டேர்	க0	க	எ	இன்னுனை	உ	க	ஏ
ஆழியம்சரும்	கக	உ	க	இன்னாரென்று	க0	க0	க
ஆழகடல்கும்	கக	கூ	க	(க)			
ஆரம்பமையும்	க	எ	க	ககிபேயின்	க	க	ஏ
ஆரதலினத்தின்	க	க	க	கடுமவலயும்	க0	எ	க
ஆதினோடொரு	கூ	க	எ	(உ)			
ஆறம்பிரையும்	க	எ	க	உடம்புருவில்	உ	கூ	ஏ
ஆறாயருமாரிரையும்	க0	க	க	உடையானை	எ	க	ஏ
ஆணப்புரவி	க	கூ	க	உணரினுள்ளம்	க	க	ஏ
(இ)				உண்டாயுதிமேல்	க	க0	ஏ
இக்கேபோதும்	க0	க0	க	உண்டுவெகெழினை	க	க	ஏ
இகிம்பையாள்	க	க	கூ	உண்ணுவெகங்குற்றம்	எ	ச	ஏ
இளைமலிமருதின்	க	எ	கூ	உண்ணும்நாளில்லை	க	க	ஏ
இண்டைகொண்டு	உ	உ	க0	உத்தமயுகள்	க0	ச	ஏ
இவரடையாயின	உ	க	க	உத்திமேல்	கூ	ச	ஏ
இண்டையும்	க	க	க	உம்பருநில்குழையுலகு	க	க0	ஏ
இந்திரனுக்கென்று	உ	க	ச	உம்பருவகேழு	கூ	க0	ஏ
இந்திரனும்	ச	க	ச	உம்பருவகோதி	க	க	ஏ
இந்திரன்பிரமன்	கூ	எ	உ	உய்யும்வகை	கூ	க0	ஏ
இந்துவார்கலு	ச	உ	க	உரககளாலியன்ற	எ	க	ஏ
இரமையிடர்கெட	க0	ச	க0	உரத்தருமெல்லனை	உ	க	ஏ
இரக்கமின்றி	க0	உ	க	உருகிகெஞ்சே	க	க	ஏ
இரவுகூர்ந்திருள்	க	உ	க	உருக்குறந்தெய்	க	க	ஏ
இருங்கைகம்மாளி	உ	க0	எ	உருத்தெழுவாவி	ச	க	ஏ
இருநிலமன்னர்	கக	ச	க	உருவார்பிறவிக்கள்	கக	க	ஏ
இருந்தண்மாளிலம்	க	க	ச	உருவினார்பிறவிச்சேர்	க	எ	ஏ
இருந்தானென்	கச	க	உ	உலகமேத்தும்	ச	க	ஏ
இலகியர்நாழி	உ	க	எ	உல்வதிரைகடல்	க	கூ	ஏ
இலங்குமுற்றும்	க	க	க0	உலயுதிரையும்	க	கூ	ஏ
இலங்கைப்பதிக்கு	க	க0	உ	உளங்கனிந்து	உ	எ	ஏ
இலங்கையும்	க	ச	க	உனைந்தவரும்	க	க	ஏ
				உனைத்திடெழுந்த	க0	க	ஏ

பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
உலையவொன்மறல்	ச	உ	வீ	எரித்தபைங்கள்	ச	உ	வீ
உதங்கனாலியன்ற	ஈ	ந	ஈ	எல்லியம்நன்பகலும்	ஈ	ந	ஈ
உறவாதுமிவள்	ஐ	ந	ஐ	எவ்வகோய்	ஐ	ந	ஐ
உறவுசுற்றம்	உ	ச	உ	எவ்வம்வெவ்வேல்	உ	ச	உ
உறிகள்போல்	க	ந	க	என்கிவெடுசே	க	ந	க
உறியார்த்த	உ	க	உ	என்செய்கேன்	உ	க	உ
உறியார்	க	ஐ	க	என்றுணை	க	ஐ	க
(உள)				எண்ணம்புளனும்	உ	ஐ	க
ஊடேறுகளுக்கெடு	எ	ய	க	(எ)			
ஊரான்ருடந்தை	க	ஐ	ச	எழிலங்குதாமரை	எ	ஐ	ச
ஊழியாய்	ஐ	எ	ய	எடொத்தேந்தும்	க	ஐ	ச
ஊழியின்பெரிதால்	உ	எ	ச	எதம்வந்து	உ	ச	க
ஊனவாந்தலை	ஐ	க	ச	எதலர்நகைசெய	ஐ	க	ச
ஊனிடைச்சுவர்	க	ச	க	எதவன்	க	ச	க
ஊனேராக்கை	எ	உ	ந	எதுசெய்தால்	எ	உ	ந
ஊன்வாட	உ	உ	க	எத்தியுன்சேவடி	உ	உ	க
(எ)				எத்துகின்றேரும்	க	ஐ	ச
எங்களுக்கருள்	எ	க	ந	எய்தபேழ்வாய்	எ	க	ந
எங்கெனம்பிறை	க	க	க	ஈரார்பொழில்சூழ்	க	க	க
எங்காணும்	க	ச	க	உறார்மலர்	க	ச	க
எங்கனம்	உ	ய	க	எவிளங்கன்னி	உ	ய	க
எங்கனெய்யவர்	ஐ	எ	ஐ	எவினார்கலியார்	ஐ	எ	ஐ
எஞ்சலிலிலங்கை	க	உ	ச	எழுமாமரம்	க	உ	ச
எஞ்சாவெந்நகத்து	ய	க	க	எழுவுகும்	ய	க	க
எட்டின	எ	ந	க	எழையேதலன்	எ	ந	க
எண்டிசைகளும்	க	ய	க	எறமேறி	க	ய	க
எண்டிசையும்	க	உ	க	எத்தின	க	உ	க
எண்ணில்வினெய்	ஐ	க	ய	எனத்துருவாகி	ஐ	க	ய
எந்தாதைதாடை	எ	உ	ச	எனமனூமை	எ	உ	ச
எந்தைதந்தை	உ	க	க	எனமுனாகி	உ	க	க
எப்பாவப்பலவும்	க	க	ஐ	எனுகிவலகிடந்து	க	க	ஐ
எப்போதும்	எ	உ	ச	எனொஞ்ச	எ	உ	ச
எம்பிரானெந்தை	க	ச	ச	(ஓ)			
எம்பிரானின	க	ந	உ	ஒருகுளாய்	க	ந	உ
எம்மாழை	எ	உ	ந	ஒருநல்கற்றம்	எ	உ	ந
எயந்தசொல்லொடு	க	ந	ச	ஒருவனை	க	ந	ச
எய்யச்சிதைந்தது	ந	ந	ச	ஒளியாவெண்ணெய்	ந	ந	ச

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
ஒள்ளியகருமம்	க	க0	எ	கண்ணனும் சுழன்று	க	க	க
ஒற்றைறக்குழையும்	அ	அ	அ	சதியேலில்லை	அ	அ	அ
(ஓ)				கந்தமாமலர்	க	க	க
ஓடாதவானரியின்	ந	க0	ச	கம்பமாகடல்	க	க	க
ஓடாதவானரி	ச	ச	எ	கம்பமாகளிறு	க	க	க
ஓடாவரியாய்	க	அ	ச	கயங்கொள்	க	அ	க
ஓடாகாளரியின்	எ	உ	உ	கரியமாழுகில்	எ	உ	உ
ஓதமாகடலை	க0	உ	க	கருத்தண்கடல்	க0	உ	க
ஓதிகாமங்குளித்து	க	ந	க	கருமகள்	க	ந	க
ஓதியாயிராமம்	க	உ	க	கருமணிபுண்டு	க	உ	க
ஓதியாயிராமம்	ந	இ	க	கருமாழுகில்	ந	இ	க
ஓதினுமுன்பேரன்றி	உ	எ	இ	கருமாழுகில்	உ	எ	இ
ஓதுவாய்யையும்	இ	அ	எ	கருமுதில்போல்வது	இ	அ	எ
(க)				கருளக்கொடி	க0	அ	க
கஞ்சின	எ	க	இ	கரைசெய்மாக்கடல்	எ	க	இ
கஞ்சன் கெஞ்சம்	இ	ச	எ	கரையாய்	இ	ச	எ
கஞ்சன்விட்ட	ச	அ	உ	கரையெடுத்த	ச	அ	உ
கடங்குழ	க	இ	உ	கலங்கமாக்கடல்	க	இ	உ
கடிகயழ்	உ	ச	க0	கலங்கமாக்கடல்	உ	ச	க0
கடிகொள்	இ	அ	ந	கலங்கமுந்நீர்	இ	அ	ந
கடிகொல்மாரி	க	க0	அ	கலைகளும்	க	க0	அ
கடிலிட்டமுண்டய	ச	க0	ந	கலையாளர்	ச	க0	ந
கட்டேறு	ச	அ	எ	கலையிலங்கும்	ச	அ	எ
கணமருவு	அ	ந	ச	கலையிலங்கும்	அ	ந	ச
கண்ணோர	எ	ச	க	கலையும்கரியும்	எ	ச	க
கண்டநீர்	அ	க0	க0	கலையெடுத்த	அ	க0	க0
கண்டவர்தம்	ந	க0	இ	கலையுலாவஞ்சுவ்	ந	க0	இ
கண்டாரிரஞ்ச	கக	இ	க	கலைவாழ்ப்பிணை	கக	இ	க
கண்ணனார்	அ	உ	இ	கல்லார்மதின்	அ	உ	இ
கண்ணனென்றும்	ச	அ	க	கல்லார்மதின்	ச	அ	க
கண்ணமங்கையுள்	எ	க0	க0	கல்லாங்கடலை	எ	க0	க0
கண்ணன்	கக	ந	எ	கல்லாலைமப்புலன்	கக	ந	எ
கண்ணாய்	க	க	க	கல்லின்முந்நீர்	க	க	க
கண்ணார்கடல்சூழ்	க	க0	க	கவளமாகத்தந்த	க	க0	க
கண்ணார்கடல்பேரல்	ச	எ	க	கவளயாணை	ச	எ	க
கண்ணார்கண்ணபுரம்	அ	க	க	கவளயாணை	க0	ந	அ

பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
கயிலைக்கனிற்று	க	க	க	காரார்த்த	க	க	க
கயிலைகொளையிறு	ச	க	உ	காரார்ப்புயற்கை	க	க	க
கழிபாரும	க	க	உ	காரும்	க	க	உ
களங்கலிவம்மா	ச	உ	க	கார்தெழு	க	க	ச
கள்வனகரணன்	க	க	க	கார்தொன்	க	உ	உ
கள்வன்கொல்	உ	எ	க	கார்தமலி	ச	உ	க
கள்ளக்குறைய	க	க	உ	கார்தமன்னு	உ	க	உ
கள்ளக்குழலி	க	க	க	காலையும்	க	க	உ
கள்ளத்தால்	க	க	க	காலையெழுத்து	க	உ	உ
கள்ளத்தேன்	எ	உ	க	காலவன்	க	க	ச
கள்ளம்மனம்	எ	க	க	காலார்டல்	க	ச	க
கள்ளார்துழாயும்	க	எ	ச	காலப்பெருநீர்	க	உ	க
கறவாயடசாகு	எ	ச	ச	காலியங்கண்ணி	உ	உ	க
கறவைமுள்	ச	க	ச	காற்றின	ச	க	ச
கறுத்தகஞ்சை	எ	எ	எ	காணஎண்கும்	க	க	ச
கறையார்தெடுவேல்	க	ச	ச	காணர்	ச	எ	ச
கறையார்வேல்	உ	க	க	காளிடைபுகுவை	க	ச	உ
கற்றாமறித்து	க	க	க	(க)			
கற்றார்பற்று	ச	க	ச	கிடந்தகம்பி	ச	க	க
கற்றிலேன்	க	ச	ச	கிடந்தாண	உ	க	க
கலிய்செய்மாயதின்	ச	க	க	(க)			
கனிசேர்த்து	ச	ச	ச	குடிமுடியாக	ச	க	க
கனையாரிடிஞரல்	க	ச	எ	குடைத்திறல்	உ	க	ச
கனையார்தடல்	க	எ	எ	குடையா	க	க	க
காந்ததனல்	உ	க	ச	குடையாவிலங்கல்	க	க	ச
கன்றப்பறை	க	க	ச	கும்பமிகு	க	க	ச
கன்றுகொண்டி	க	க	எ	கும்பமிகு	எ	ச	ச
(கா)				குயிலாலம்	உ	ச	ச
காசையாடல்	உ	உ	க	குலத்தலைய	எ	ச	ச
காண்டரவனம்	உ	ச	உ	குலத்தனம்	ச	க	க
காதல்செய்து	க	க	ச	குலத்தான்	க	க	ச
காதில்சுடிப்பு	க	ச	ச	குலையார்த்த	ச	க	ச
காமற்கென்	க	க	எ	குழல்நிறவண்ணன்	ச	க	ச
காமல்கண்ணக்கு	க	உ	ச	குண்டமும்	ச	க	ச
காமன்றனக்கு	க	உ	எ	குண்டமெடுத்தி	க	ச	ச
காயோடி	உ	உ	உ				

பாசரங்கள்	பந்தா.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பந்தா.	திருமொழி.	பாசரம்.
குன்றமெய்த் து	கௌ	௨	௭	கோம்புமரவும்	க	௩	௪
குன்றமென்று	க௭	௭	௭	கோலைகெழு	கக	௪	௫
குன்றால்	க௪	௭	௩	கோலைப்புண் தலை	௩	௩	௩
குன்றால்மாரி	௭	௭	௪	கொல்லையானான்	௪	௩	௪
குன்றால்மாரி	௩	௭	௭	கொழங்கயலாய்	௭	௭	௪
குன்றென்று	க௦	௭	௨	கொழுந்தலரும்	௨	௧௦	௪
(கூ)				கொள்ளகருணையாத	௭	௩	௫
கூடாவிணியன்	௭	௭	௨	கொற்றைறப்புள்	௩	௭	௩
கூடியாரடி	௨	௭	௭	கொன்றேன்	௭	௭	௩
கூந்தலார்	௧௦	௭	௭	(கோ)			
கூலாய்	௧௦	௧௧	௩	கோடியமவத்தால்	௭	௭	௭
கூற்றேருகுலில்	௫	௨	௪	கோதைனெல்	௭	௫	௭
கூறுலாலிய	௩	௭	௭	கோமங்க	௩	௨	௫
(கெ)				கோலால்	௪	௭	௭
கெண்டையம்	௪	௫	௭	கோலாய்	௭	௭	௭
கெண்டையொண்	௭	௭	௭	கோலாணர்	௭	௭	௨
(கே)				கோவையின்தயிழ்	௭	௧௦	௭
கேவலமன்று	௭	௫	௭	கோழிகுவென்னும்	௧௦	௧௦	௭
கேவலமன்று	௭	௫	௭	கோழியும்	௭	௩	௫
(கை)				(ச)			
கைம்மாண்ம்	௭	௭	௭	சங்குமங்கு	௩	௫	௩
கைம்மாண்ம்	௫	௭	௭	சங்குமயல்	௩	௭	௧௦
கையிலங்காழி	௫	௭	௭	சங்கும்	௭	௭	௩
(கொ)				சங்கையும்	௪	௫	௩
கொங்கலாச்ச	௭	௩	௭	சந்தமகர்க்குழல்	௧௦	௪	௭
கொங்கார்	௭	௭	௩	சந்தமாய்	௭	௭	௭
கொங்குண்	௭	௭	௨	சலங்கொண்ட	௩	௭	௭
கொங்குண்	௭	௩	௪	(கா)			
கொங்குமலி	௩	௩	௩	காழிபாய்விழ்	௭	௨	௫
கொட்டாய்	௧௦	௧௦	௪	காதலும்	௭	௭	௭
கொண்டராயம்	௩	௭	௭	காந்தழும்	௨	௭	௩
கொண்டல்	௭	௪	௭	காந்தேந்துமென்	௭	௩	௪
கொந்தலர்க்க	௩	௧௦	௨	(கி)			
கொந்தார்	௪	௭	௨	கிக்கமதாய்	௭	௭	௭
				கிங்கமதாய்	௭	௭	௪
				கிந்தனையை	௫	௭	௭

பாசரங்கள்.	பந்து.	கிராமியம்.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பந்து.	கிராமியம்.	பாசரம்.
கிழைத்தன் னுள்	ச	க	௪	செம்மொழிகாரம்	க	௪	௪௦
கிழமுனைத்தும்	க	க	௪	செருநீரலைல்	அ	௪	௪௦
கிழம்படி	க	க	௪	செருநீரலைல்கண்	௨	௪	௪
கிலம்பிளிடை	ச	ச	௪	செருநீரு	௪௪	௪	௪
கிலம்புமுதல்	௭	௪	௪	செருலரை	௪	௪	௪
கிலையால்	க	க	௪௦	செருவழியாத	௪௦	௪	௪
கிணியிலங்கு	௪	க	௪	செல்வரத்த	௪	௪	௭
கிநியாய்	௭	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கிணையார்	௩	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கிணமேவும்	௭	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கிணவில்	௭	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
(சீ)				செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கிரணிந்த	௪	௪	௪௦	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கிரார்	௭	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கிரார்பொழில்	௩	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கிரீதழைத்த	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கிற்றமுள	௪௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
(சூ)				செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கடலையில்	௪௦	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கரிசுழல்	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கரிந்திட்ட	௪௦	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கழன்நிலங்கு	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
களைகொண்ட	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
கற்றும்சுழல் தாழ	௪௦	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
(சூ)				செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
குதிரை	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
குர்வைப்பிய	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
(சூ)				செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
செங்கணை	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
செங்கணைய	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
செங்கமலத்து	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
செங்கமலம்	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
செங்கயல்	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
செம்பொணிலங்கு	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
செம்பொன்	௪௦	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪
செம்பொன்முகிள்	௪	௪	௪	செருநீர்மலர்	௪	௪	௪

பாசரங்கள்.	பத்தி.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்தி.	திருமொழி.	பாசரம்.
தண்டகாரணியம்	க௦	௨	௩	தாய்வாயில்	௫	௫	௪
தந்தைகாலில்	௭	௫	௩	தாராயதண்டிளப	௫	௫	௪
தந்தைகால்	௪	௫	௩	தாராயதண்டிளப	௫	௫	௪
தந்தைதலைகழல	௪௧	௫	௨	தாராயமலர்	௪	௫	௧௦
தந்தைததாய்	௬	௭	௪	தாராயாரும்	௪	௫	௧௦
தந்தைதபுருந்திலன்	௧௦	௭	௫	தாராளன்	௪	௫	௪
தந்தைதமனம்	௫	௧௦	௭	தாரேன்பிறர்க்கு	௭	௫	௩
தம்பரமல்லன்	௧௦	௭	௧௩	தாவளந்து	௪	௪	௪
தம்பியோசி	௫	௧௦	௪	தாழமின்றி	௧௫	௨	௭
தம்மமயியசாரும்	௧௧	௩	௫	தானவன்வேல்வி	௪	௫	௫
தாங்கீர்	௫	௨	௭	தான்கு	௩	௪	௪
தருக்கினால்	௨	௪	௭	தான்போலும்	௪	௪	௪
தருமானம்	௫	௬	௪	(தி)			
தவளவிளம்பிறை	௪	௫	௪	திங்களப்பு	௨	௨	௭
தளர்ந்திட்டு	௧௦	௪	௪	திங்கள்தேய்	௪	௫	௫
தலைக்கட்டலிழ்	௩	௫	௭	திடல்கம்பு	௪	௩	௩
தலையலிழ்	௧௧	௪	௪	திண்களமதிள்	௪	௫	௧௦
தன்ருக்க்கு	௨	௭	௪	திண்ணியதொர்	௩	௫	௨
தன்மகனாக	௧௦	௪	௭	திண்டியில்	௪	௫	௫
தன்ருவே	௪	௪	௪	தின்படை	௨	௪	௪
தன்னை	௬	௩	௪	திரிபுரமூன்று	௨	௫	௪
(தா)				திருத்தனை	௭	௧௦	௭
தாங்கரும்பினம்	௪	௫	௪	திருத்தாய்	௧௦	௧௦	௪
தாங்கரும்பொர்	௨	௧௦	௪	திருமடந்தை	௩	௧௦	௪
தாங்காததொர்	௨	௪	௪	திருவாழ்மார்பன்	௭	௪	௭
தாதலிழ்மல்லிதை	௬	௫	௨	திருவில்பொலிந்த	௧௦	௪	௩
தாதலிவனமலை	௫	௫	௪	திருவுக்கும்திரு	௭	௭	௪
தாதலிப்பருமை	௫	௨	௪	திவனும்	௨	௭	௪
தாமததுளப	௪	௫	௧௦	திருவழுருகன்	௭	௪	௧௦
தாமோருருட்டி	௧௦	௫	௩	(தி)			
தாயர்மனல்கல்	௧௦	௫	௨	திதறுதிங்கள்	௧௧	௪	௩
தாயாய்வந்த	௬	௫	௪	திதறுநிலம்	௫	௧௦	௪
தாயொனையென்று	௩	௭	௫	திதறுண்ணம்	௬	௪	௪
தாயேதந்தை	௬	௬	௪	திமணத்தரங்கர்	௪	௩	௫
தாய்கிணந்த	௭	௩	௨	திமணத்தரன்	௩	௧௦	௭
தாய்மணம்	௩	௭	௧௦	தியெம்பெருமான்	௪	௬	௫

பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
திவாய்	க	௨	௩	தென்னார்கடல்	க	௨	௩
(சூ)				தென்னியலாய்	க	௨	௩
துங்கமாமணி	௩	௩	௩	தென்னியீர்	௩	௩	௩
துங்காராவம்	க	௩	௨	(தே)			
துங்கொள்	க	௨	௩	தேடற்கரியவின்	க	௩	௩
துணிவீனி	க	௩	௩	தேமருவப்பொழில்	௩	௩	௩
துணைநிலை	க	௩	௩	தேரணங்கு	க	௩	௩
துன்பனை	௩	௩	௩	தேராணம்	௩	௩	௩
துவராண்ட	௩	௩	௨	தேவனாரயம்	௩	௩	௩
துவரிக்கனிவாய்	௩	௩	௩	தேனமர்சோலை	௩	௩	௩
துவரித்தவடை	௩	௩	௩	தேனமர்	௩	௩	௩
துவரியாடையர்	௨	௩	௩	தேனார்	௩	௩	௩
துளங்கமில்	௩	௩	௩	தேனார்	௩	௩	௩
துளங்குநீண்டுடி	௩	௩	௩	தேனார்	௩	௩	௩
துளம்பிமுறுவல்	௨	௩	௨	(சை)			
துளையார்	௩	௩	௩	தைவலாள்மேல்	௩	௩	௩
துறந்தேன்	௩	௩	௩	(தொ)			
துறப்பேன்	௩	௩	௩	தொண்டரும்	௩	௩	௩
துன்றோளி	௩	௩	௩	தொண்டர்பாவ	௩	௩	௩
துன்னிமன்னும்	௩	௩	௩	தொண்டரமென	௩	௩	௩
துன்னுமாமணிமுடி	௩	௩	௩	தொண்டரயார்	௩	௩	௩
(சூ)				தொண்டர்	௩	௩	௩
துங்கார்பிறலிக்கள்	௩	௩	௩	தொண்டர்	௩	௩	௩
துணையதலை	௩	௩	௩	தொண்டெல்லாம்	௩	௩	௩
தும்புடை	௩	௩	௩	தொழுகீர்வடிவு	௩	௩	௩
தும்புடை	௩	௩	௩	(தொ)			
தும்புடை	௩	௩	௩	தொடலிழ்கீலம்	௩	௩	௩
துயர்	௩	௩	௩	தொலிண்டார்	௩	௩	௩
துயர்னை	௩	௩	௩	தொயாவின் தயிர்	௩	௩	௩
துவடிவில்	௩	௩	௩	தொயத்ததயிர்	௩	௩	௩
துவாய	௩	௩	௩	(த)			
துவிரிய	௩	௩	௩	தஞ்சகோர்வது	௩	௩	௩
(தெ)				தண்ணாது	௩	௩	௩
தெரியென்	௩	௩	௩	தந்தன்மதலை	௩	௩	௩
தெருவில்	௩	௩	௩	தந்தாராகத்து	௩	௩	௩
தெய்வாய	௩	௩	௩		௩	௩	௩

பாசரங்கள்	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
கந்தாரெடுகதகத்து	எ	க	௫	கீர்தானம்	ப	௫	௫
கந்தாலினக்கே	௩	பு	௧	கீவத்தடவலர	௩	௫	௫
கல்லன்புடை	௩	எ	௧௦	கீமலர்கள்	௧௫	௫	௫
கல்லெடுஞ்சே	௧	எ	௧	கீவான்	௧௫	௫	௫
கலறநிசய்	௫	க	௧௫	(து)			
கன்மபயுடைய	௧	எ	௧௦	தும்மை	௩	௧	௧
கன்னீரவயல்	௭	உ	௧௦	(தெ)			
கன்னெஞ்சே	௧௧	௩	௧	கெஞ்சினால்	௧	௧	௭
காடியென்னுள்ளம்	௩	பு	௭	கெடியானே	௭	௧	௫
(நா)				கெயிலலவன்	௨	௧	௧௫
காட்டினாய்	௫	௧௦	௧	கெய்யராழி	௭	௭	௧௫
காத்தழல்ப	௧	எ	௫	கெய்யாயழலம்பு	௧௫	௨	௧
காமம்பலவுடை	௧௦	பு	௧	கெல்லிக்குவளை	௭	௫	௧௫
காராரின்னை	௧	௧	௫	கெழித்திட்ட	௧௦	௧	௫
கால்வளைவேதம்	௫	௧	௧	கெழிமெல்கண்	௧௩	௧	௧
கான்முசனாள்	௨	௦	௨	கென்னெல்	௩	௫	௧
(நி)				(தே)			
கிலவொடு	௧	௧	௩	கேசமிலாதவர்	௧	௧	௧
கிலையானாக	௭	௧	௫	(நேரா)			
கிலையாவா	௩	௧	௧	கோயெல்லாம்	௧	௭	௭
கிலையிடம்	௧௧	௩	௧	கொற்றேன்	௧	௧	௫
கில்லாத	௧௧	௧	௨	(ப)			
கின்மாமருது	௧	௫	௩	பகனிரவும்	௭	௫	௫
கின்றகனையும்	௧	௧௦	௭	பகுவாய்வன்பேய்	௧	௫	௧
கின்றகிளையும்	௧	௧	௧	பஞ்சிச்சிறகழை	௨	௧	௭
கின்றகுர்முடிப்பு	௧௦	௧	௧	பஞ்சியமெல்லு	௩	௧	௧௦
(நீ)				படகாகத்தனை	௨	௫	௧௦
கீபென்மவர்	௩	௫	௫	படலடைத்த	௧	௧	௧
கீணைக்கற்றி	௧௧	௭	௧	படவர்பு	௦	௧	௫
கீணினமுற்றம்	௫	௨	௨	படிபுக்கும்	௫	௭	௫
கீண்டரைய	௭	௩	௫	படைத்திட்டது	௧௦	௧	௭
கீண்டரன்	௧௦	௧	௫	படைநின்ற	௧௧	௫	௧
கீரழகாய்	௫	௧	௫	பட்டரவு	௩	௩	௫
கீரழல்வானாய்	௧௦	௧	௧				
கீராரகடனம்	௧	௧௦	௧				
கீமலிளின்றது	௫	௩	௩				

பரசுரங்கள்.	பத்தி.	திருமொழி.	பாகரம்.	பரசுரங்கள்.	பத்தி.	திருமொழி.	பாகரம்.
பணங்களாயிரம்	க	உ	ச	பணியேய்	ஏ	க	ச
புண்டிவருபன்	ந	ஏ	உ	பன்தியாய்	ஏ	பு	கடு
பண்டிவன்	ந	ந	ந	பன்னியபாரம்	க	க	க
பண்டிவ்வையம்	டு	ச	ந	(பா)			
பண்டிகாயராவாறு	ச	ந	டு	பாடுமே	கக	ந	ஆ
பண்டுள்ளேனமாகி	ச	கடு	கடு	பாண்டேன்	ந	உ	டு
பண்டேனமாய்	எ	ச	க	பாய்க்தலை	உ	டு	டு
பண்டைநான்மறை	டு	எ	க	பாராயதுண்டு	உ	டு	க
பண்ணினின்மொழி	எ	ந	எ	பாராறாமும்	பு	பு	ந
பண்ணினை	எ	கடு	க	பாராகும்	கக	எ	கடு
பண்ணலா	க	எ	ச	பாராகுவரும்	உ	ச	ச
பண்ணெர்மொழி	ந	பு	க	பாரித்தெழுந்த	ஏ	கடு	உ
பத்தராலியை	கடு	க	பு	பாரினாயுண்டு	க	கடு	உ
பத்துநீர்மொழி	கடு	உ	உ	பாருநீரெரி	க	பு	கடு
பத்தனைந்த	உ	உ	ச	பாருள்நல்ல	ச	கடு	கடு
பத்தனைந்த	எ	பு	எ	பாரெழு	க	கடு	கடு
பந்தார்மெல்லீரல்	எ	எ	உ	பாரேற	உ	கடு	கடு
பந்தார்வீரவான்	ச	எ	பு	பாறையுறும்	ச	டு	கடு
பந்திருச்சும்	உ	உ	க	பார்த்தந்தாய்	க	பு	கடு
பந்தேரடி	டு	டு	க	பார்த்தனுக்கு	க	ச	கடு
பப்பவப்பர்	க	ந	எ	பார்மன்னர்	கக	டு	கடு
பாதனும்	உ	ந	எ	பார்மன்னு	உ	ச	கடு
பாலிரெஞ்சே	க	ந	எ	பார்வண்ணம்	உ	ச	கடு
பாளை	எ	எ	சு	பாலாணி	உ	ச	கடு
பரிதியோடு	பு	எ	எ	பாலமும்	உ	டு	ச
பர்யலீரணியன்	க	ச	ச	பாலியாதுசெய்தாய்	உ	டு	ச
பருங்கையானை	ச	உ	ச	(பி)			
பருவக்கருமுதில்	ந	ந	டு	பிச்சச்சுறுபீலி	உ	ச	டு
பல்லவகூடிகழ்	ச	உ	உ	பிச்சச்சுறுபீலி	உ	உ	ச
பகவதர்	ச	க	ந	பிணங்கனிசொடு	உ	க	ச
பழித்திட்ட	கடு	ச	க	பணியவிழ்	ந	க	உ
பள்ளியாவது	ச	பு	உ	பணியலிழ்தாமரை	க	உ	க
பள்ளியிலோதி	உ	ந	பு	பிணியவளரக்கை	க	பு	க
பறையும்	எ	க	ந	பிள்ளைதன்	கடு	ச	க
பத்தேறல்	க	க	க	பிள்ளையருவாய்	டு	உ	க
பணிப்பாவை	க	ச	ச	பிறப்பொடு	ந	உ	உ

பாசரங்கள்	பத்து	திருமொழி	பாசரம்	பாசரங்கள்	பத்து	திருமொழி	பாசரம்
பித்திரென்	க	௪	௪	துவைபயன் னானார்	கக	௪	௪
பிதைசேர்	௪	௪	௪	(பெ)			
பிதைதங்கு	௪	௪	௪	பெடையடர்த்த	௪	௪	௪
பிதையினொளி	௪	௪	௪	பெண்ணி	௪	௪	௪
பிதையுடை	௪	௪	௪	பெண்ணாளுள்	௪	௪	௪
(பீ)				பெண்ணையிரு	௪	௪	௪
பிதைசோர	௪	௪	௪	பெரியான	௪	௪	௪
(பு)				பெருகாதல்	௪	௪	௪
புகாராகுவாகி	௪	௪	௪	பெருக்கும்	௪	௪	௪
புகாடரவம்	௪	௪	௪	பெருப்புறக்கடலை	௪	௪	௪
புதமிரு	௪	௪	௪	பெற்றத்தலைவன்	௪	௪	௪
புத்தியில்சமணர்	௪	௪	௪	பெற்றமாளியை	௪	௪	௪
புயலுறு	௪	௪	௪	பெற்றார்	௪	௪	௪
புரங்கன்மூன்று	௪	௪	௪	பெற்றாரும்	௪	௪	௪
புலமனு	௪	௪	௪	பெற்றார் தளைகழல	௪	௪	௪
புலன்கள்	௪	௪	௪	பெற்றார் பெற்று	௪	௪	௪
புலன்கொள்	௪	௪	௪	(பே)			
புல்லியன் டையுறம்	௪	௪	௪	பேசின்து	௪	௪	௪
புன்வாய்பிளந்த	௪	௪	௪	பேசுமளவன்று	௪	௪	௪
புள்ளாய்	௪	௪	௪	பேசுபின்	௪	௪	௪
புள்ளினவாய்	௪	௪	௪	பேணாத	௪	௪	௪
புள்ளினவாய்	௪	௪	௪	பேசிகடக்கிருந்து	௪	௪	௪
புள்ளுருவாகி	௪	௪	௪	பேயிருக்கும்	௪	௪	௪
புள்ளுவர்	௪	௪	௪	பேயினர்முலை	௪	௪	௪
(பு)				பேய்த்தாயை	௪	௪	௪
புங்குருந்து	௪	௪	௪	பேய்மகள்	௪	௪	௪
புங்குருந்து	௪	௪	௪	பேய்முலை	௪	௪	௪
புங்கொடை	௪	௪	௪	பேரணிந்து	௪	௪	௪
புணாதனலும்	௪	௪	௪	பேராயிரமுடைய	௪	௪	௪
புணுவமென்முலை	௪	௪	௪	பேரான	௪	௪	௪
புண்டவத்தம்	௪	௪	௪	பேரான	௪	௪	௪
புண்முலைமேல்	௪	௪	௪	(பை)			
புமருபொழிலணி	௪	௪	௪	பைங்கொளரி	௪	௪	௪
புமாண்சேர்	௪	௪	௪	பைங்கள்	௪	௪	௪
புகார் திருமாமகள்	௪	௪	௪	பைநிரியும்	௪	௪	௪

பாகரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாகரம்.	பாகரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாகரம்.
(பொ)				மண் னி ன் பீ பரம்	௩	௩	௩
பொங்கிய மில்	௩	௩	௩	மண்ணு மார்	௩	௩	௩
பொங்கிலங்கு	௪	௪	௪	மண் மகன் கொள்வன்	௪	௪	௪
பொங்குபுணரி	௪	௪	௪	மலங்கு விலங்கு	௪	௪	௪
பொங்குபோதியும்	௫	௫	௫	மலிபகழ்	௫	௫	௫
பொங்குநீண்முடி	௫	௫	௫	மல்கியதோளும்	௫	௫	௫
பொங்கேறு	௬	௬	௬	மல்லரையட்டி	௬	௬	௬
பொங்கண்ணம்	௬	௬	௬	மல்லேபொருத	௬	௬	௬
பொருந்தலனாகம்	௭	௭	௭	மல்லேமா முக்கீர்	௭	௭	௭
பொருந்தாவரக்கர்	௭	௭	௭	மல்லே முக்கீர்	௭	௭	௭
பொருந்துமாமரம்	௮	௮	௮	மல்லொடு	௮	௮	௮
பொருவில்வலம்புரி	௮	௮	௮	மழுவியல்படை	௮	௮	௮
பொறுத்தேன்	௯	௯	௯	மழுவினால்	௯	௯	௯
பொற்கொடி	௯	௯	௯	மறங்கினர்ந்து	௯	௯	௯
பொன்சூலம்பயலை	௧௦	௧௦	௧௦	மறங்கொள்	௧௦	௧௦	௧௦
பொன்முத்தம்	௧௦	௧௦	௧௦	மறந்தேன்	௧௦	௧௦	௧௦
பொன்னலரும்	௧௧	௧௧	௧௧	மறையாரும்	௧௧	௧௧	௧௧
பொன்னிவீர்மேனி	௧௧	௧௧	௧௧	மறையலார்	௧௧	௧௧	௧௧
பொன்னுமாமணி	௧௨	௧௨	௧௨	மற்றுமொர்தெய்வம்	௧௨	௧௨	௧௨
பொன்னை	௧௨	௧௨	௧௨	மற்றோர்தெய்வம்	௧௨	௧௨	௧௨
(போ)				மனங்கொண்டி	௧௩	௧௩	௧௩
போதலர்க்த	௧	௧	௧	மன்றில்மலிந்து	௧௩	௧௩	௧௩
போதார்	௧	௧	௧	மன்னஞ்சு	௧௪	௧௪	௧௪
(ம)				மன்னவன்	௧௪	௧௪	௧௪
மக்கள்பெறுதலம்	௧௦	௧௦	௧௦	மன்னவன்	௧௫	௧௫	௧௫
மஞ்சாநிலை	௧௦	௧௦	௧௦	மன்னு	௧௫	௧௫	௧௫
மஞ்சசேர்	௧௧	௧௧	௧௧	மன்னிலங்கு	௧௬	௧௬	௧௬
மஞ்சதோய்	௧௧	௧௧	௧௧	மன்னுதன் பொழில்	௧௬	௧௬	௧௬
மஞ்சயர்	௧௨	௧௨	௧௨	மன்னுரான் மறை	௧௭	௧௭	௧௭
மஞ்சயர்மாமதி	௧௨	௧௨	௧௨	மன்னுமதுரை	௧௭	௧௭	௧௭
மஞ்சலாங்கொலை	௧௩	௧௩	௧௩	மன்னுமாரிலினும்	௧௮	௧௮	௧௮
மஞ்சலாமணிமரட	௧௩	௧௩	௧௩	(மா)			
மஞ்சறு	௧௪	௧௪	௧௪	மாதமாரிலம்	௧௯	௧௯	௧௯
மடலெடுத்த	௧௪	௧௪	௧௪	மாடமாளிகை	௧௯	௧௯	௧௯
மணங்கன்நாரும்	௧௫	௧௫	௧௫	மாடமாராளர்	௨௦	௨௦	௨௦
மண்ணுடும்	௧௫	௧௫	௧௫	மாண்பு	௨௦	௨௦	௨௦
மண்ணாய்	௧௬	௧௬	௧௬	மாந்தொழில்	௨௧	௨௧	௨௧
மண்ணிடந்து	௧௬	௧௬	௧௬	மாயிருக்குன்றம்	௨௧	௨௧	௨௧
				மாரீமாக்கடல்	௨௨	௨௨	௨௨

பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
மார்லில்திருவன்	௫	௪	௧	முநிலத்தனிமா	௩	௫	௪
மாலினமதுழாய்	௪௧	௧	௫	முதுகுபற்றி	௧	௧	௪
மாலும்கடலாரசு	௪	௧	௫	முந்துநூலும்	௧	௧	௪
மாலேப்பகுத்து	௪	௧	௫	முந்துநயனாக்கேன்	௧	௧	௪
மாலவளம்பிபருதி	௧	௧	௫	முநீரை	௧	௧	௪
மாவளநம்	௫	௧	௫	முரியும்	௫	௧	௪
மாவாயினக்கம்	௩	௨	௫	முருக்கிலங்கு	௧	௧	௪
மாறுகொண்டி	௩	௧	௫	முலைத்தடத்த	௧	௧	௪
மாற்றமாவது	௧௦	௩	௫	முழுசிவண்டாடி	௨	௧	௪
மாற்றமுள	௧௦	௫	௧	முழுசுவ்வையகம்	௫	௧	௪
மாற்றசர்மணிமுடி	௧	௧	௫	முழுநீலமும்	௧	௧	௪
மானமரும்	௧௧	௫	௧	முளிந்தீயந்த	௧	௧	௪
மானமுடைத்து	௧௦	௧	௫	முன்னெயறு	௫	௧	௪
மானவேல்	௫	௧	௫	முற்றுமுற்று	௧	௧	௪
மாநாய	௫	௧	௫	முற்றிலும்	௩	௧	௪
மானையகண்	௧	௧	௨	முனியாய்வந்து	௧	௧	௪
மானைய்கோக்கியர்	௧	௨	௧	முனிவன்	௨	௧	௪
மானைய்கோக்கு	௧	௧	௧	முனைத்தீற்றம்	௧	௧	௪
மானைய்கோக்கி	௧	௧௦	௧	முனைமுகத்து	௧	௧	௪
மானகொண்ட	௧	௫	௧	முனையார்	௧	௧	௪
மாண்முனித்து	௧	௧	௫	முன்னம்குறன்	௧	௧	௪
(மி)				முன்னிவ்வுலகேழு	௧	௧	௪
மீக்கான	௫	௧	௧	முன்னிவ்வேழுவரு	௫	௧	௪
மீண்டயாலந்த	௧	௧	௧	முன்னுலகங்கள்	௧	௧	௪
மின்னினாய	௧	௧	௫	முன்னெவண்ணம்	௧	௧	௪
மின்னில்துண்	௧	௧	௧	முன்னோர் தூது	௨	௧	௪
மின்னிலமன்னு	௧	௫	௧	(மு)			
மின்னினன்ன	௫	௧	௧	முத்தவர்க்கு	௧	௧	௪
மின்னுமாழுவில்	௨	௧	௧௦	முவராசிய	௧	௧	௪
மின்னுமாவுல்லியும்	௧	௧	௨	முவுசில்முன்	௧	௧	௪
மின்னுமாழி	௩	௧	௨	முனவெரிசுத்தி	௫	௧௦	௫
மின்னெரிவை	௧	௧	௧	(மெ)			
(மீ)				மெய்க்கலத்தவம்	௧	௧௦	௨
மீதோடி	௧	௧	௩	மெய்க்நின்மபாவம்	௧	௧	௧௦
மீனம்பொய்கை	௨	௩	௧	மெய்க்நபேழ்வாய்	௧	௧	௫
மீனோடாமை	௫	௫	௧௦	(மே)			
(மு)				மேலாவரசர்	௫	௧	௩
முடியுடையமார்	௧	௧௦	௫	மேலியெப்பாலும்	௨	௫	௩
				(மை)			

பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
மைத்தகருங்குஞ்சி	க0	ச	டு	வண்டிநூறுமலர்	ச	ச	ச
மைக்கம்புவேல்	க0	எ	ச	வண்டிதண்டைன்	க	ந	க0
மைத்தின்ற	க8	க	க	வண்ணக்கருங்குழல்	கக	டு	டு
மையார்கடல்	கக	எ	டு	வந்தகாள்வந்து	எ	ந	ந
மையார்தடங்கண்	டு	க	டு	வந்தாயென்மனத்	க	க	டு
மையார்வரிநீலம்	எ	க	யு	வந்தாயென்மனம்	க	க0	க
மையிலங்கு	ந	ச	க0	வந்திக்கும்	எ	ச	டு
மையொண்	ச	ந	ச	வந்துனதடியேன்	ந	டு	ச
(மொள)				வம்பலிழம்	க	உ	ச
மொளவல்குழல்	ந	உ	எ	வம்புலாங்குந்தல்	க	க	ச
(யா)				வம்புலாங்குந்தல்	டு	ச	டு
யாபுப்பிறரும்	க0	டு	யு	வருந்தாதிருநீ	யு	ச	ச
யாவருமாய்	ச	க	உ	வருந்திரைமணிநீர்	க	ச	க0
(வ)				வலம்புரியாழியானை	க	க	க
வக்கரன்வாய்	டு	க	டு	வல்லிச்சிறு	க	க	எ
வங்கமலி	ந	க	க	வல்லியிடையாள்	யு	க	ந
வங்கமலிபெளவம்	டு	க0	க	வல்லித்தூழாய்	க	ச	ந
வங்கமந்தகடல்	க0	ச	உ	வளர்ந்தவளை	டு	க	ச
வங்கமார்கடல்கள்	டு	க	உ	வளைக்கை	ந	ந	ச
வங்கமார்கடல்	க	க0	டு	வள்ளிகொழுதன்	ச	எ	ச
வங்கமாமூங்கீர்	க	க	க	வற்றமுதுகீர்	எ	க	உ
வகையறுகுறளாய்	ச	ந	ச	(வா)			
வகையல்லநான்மறை	டு	ந	உ	வாடமருதிடை	ந	ந	க
வஞ்சனைசெய்ய	உ	ந	ந	வாடினென்வாடி	க	க	க
வஞ்சனையால்வந்த	ந	க0	க	வாணிலாமூறுவல்	க	ச	க
வஞ்சிமருந்தல்	எ	டு	யு	வானெனடுவகண்	உ	க0	க
வடவரைநிறையம்	யு	உ	ச	வாதமாமகன்	டு	யு	உ
வடிவாய்மழுவே	யு	யு	ச	வாதைவந்தடர	ந	க	ந
வணங்கல்வரக்கன்	க	யு	டு	வாமனன்கற்கி	டு	ச	உ
வண்டையான்	க	யு	டு	வாம்புரியுகமன்னர்	டு	ந	ச
வண்டமருந்தேசலை	யு	ச	க0	வாயெடுத்த	யு	ந	டு
வண்டமரும்மலர்	யு	ந	எ	வாரணகொன்	உ	க0	க0
வண்டமரும்வகமா	யு	க	க	வாராகமதாவி	ச	ச	யு
வண்டமர்சாரல்	க	யு	க0	வாராகும்	ச	க	யு
வண்டறைபொழில்	டு	க	க0	வாராகும்முலை	க	ச	ச
வண்டார்மூலமலர்	யு	க0	க	வாரானம்	டு	டு	ச
வண்டார்பொழில்	எ	க	க0	வாரானம்	யு	ந	ச
வண்டார்பொழில்	ந	யு	க0	வாரகொள்	யு	டு	க
வண்டார்பொழில்	ந	யு	க0	வாலியாவலத்து	ச	உ	க0

பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
வாவித்தடம்சூழ்	க	க0	க0	வெந்தாரென்பும்	க	க0	க
வாழக்கண்டோம்	க	க	க	வெந்திறல்களிறும்	க	க	க
வானாயகண்	ந	க	ந	வெந்திறல்வாணன்	கக	க	க
வானையார்	ச	ப	பு	வெந்திறல்வீரநில்	உ	பு	ப
வானொண்கண்	ச	ச	து	வெய்யும்பினத்து	ந	ப	ந
வானவர் தங்கள்	உ	உ	ச	வெய்யனாய்	ந	ந	ந
வானவர் தம்	எ	ஆ	ச	வெருவாதாள்	ந	ந	ச
வானமும்	ச	க	ந	வெள்ளத்துள்	எ	ந	ச
வானம்மதி	எ	க	ச	வெள்ளியார்	க	எ	க
வானுளாரவரை	க	க	எ	வெள்ளியான்	க	க0	ந
வானையார்	க0	க	ச	வெள்ளைகீர்	பு	க0	ச
வானொளவும்	ஆ	ஆ	ச	வெள்ளைப்புரவி	க	ந	ஆ
(வி)				வெநியார்	கக	எ	ஆ
விடங்கலந்து	க	ஆ	ச	வெற்பால்யாசி	ந	க	ச
விடந்தானுடைய	க	க0	உ	வென்றதொல்கீர்	க0	ந	க0
விடையேழ்	ஆ	க	ந	வென்றித்தேதாம்	க0	ந	ந
விடையேழ்வென்று	க	ந	ந	வென்றிசேர்	க	ச	ச
விடையோட	ந	ஆ	க	வென்றிமாமழவு	ந	ந	க
விண்டமலரெலவாம்	பு	ச	ந	வென்றிமிகு	ந	க0	உ
விண்டரரைவென்று	உ	ச	ச	வென்றியேவேண்டி	க	க	ச
விண்டான் விண்புக	எ	எ	ந	வென்றிவிடை	கக	உ	க0
விண்ணவர் தங்கள்	ஆ	ச	ச	(வே)			
வியமுடைவிடை	ஆ	எ	க	வேடார்	ச	எ	ந
வினாகசிழந்த	ந	க	ஆ	வேட்டத்தை	க0	க	க0
விலங்கலால்	ந	க	ச	வேதத்தை	உ	ந	உ
விலங்கும்சயலும்	க	ச	ந	வேதமுதல்வன்	பு	ச	உ
வில்லார்மலி	க	க0	க0	வேதமும்வேள்வியு	க	ச	க
வில்லார்விழவில்	க	எ	ந	வேதவாய்மொழி	ந	பு	ஆ
வில்லாலிலங்கை	க	ச	ந	வேம்பின் புழு	கக	பு	எ
வில்லேற்றுதலார்	க	ச	எ	வேயிரும்சாலை	க	உ	ந
வில்லேற்றுதல்	எ	க	ந	வேலையாவிலை	க0	க	ந
விளங்கனியை	ந	க	எ	வேல்கொள்	ந	க	க
விளைத்தவேம்போர்	ந	ச	ச	வேலுயானிரக்தேன்	க	உ	எ
விற்பெருவிழவும்	உ	ந	ச	வேதேகறுவது	க	ந	எ
(வெ)				(வை)			
வெஞ்சினக்களிறும்	ச	ந	எ	வைத்தாரடியார்	கக	ந	க
வெஞ்சினக்களிற்	எ	க0	ஆ	வையணைந்த	ந	ச	ந
வெஞ்சினவேழம்	க	உ	ச	வையேழமுண்டி	ந	க	ந
வெண்ணெய்தான்	ந	க	எ	வையமுண்டி	ந	ச	உ
				வையமெல்லாம்	ஆ	ஆ	எ

பெரியதிருமொழி பாசரங்களின் அட்டவணை முற்றிற்று.

பெரியதிருமொழி

சுத்தாசுத்த பத்திரிகை.

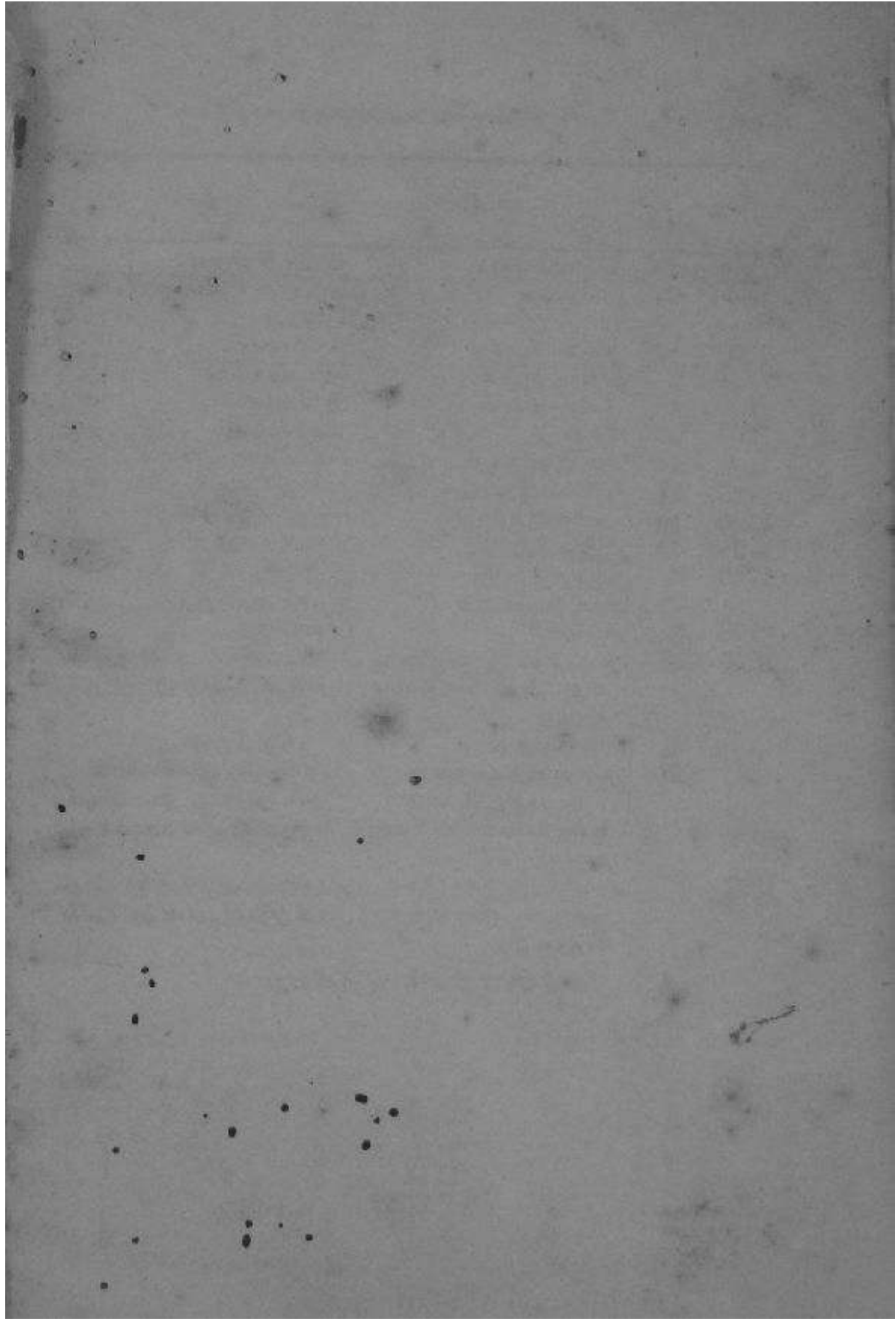

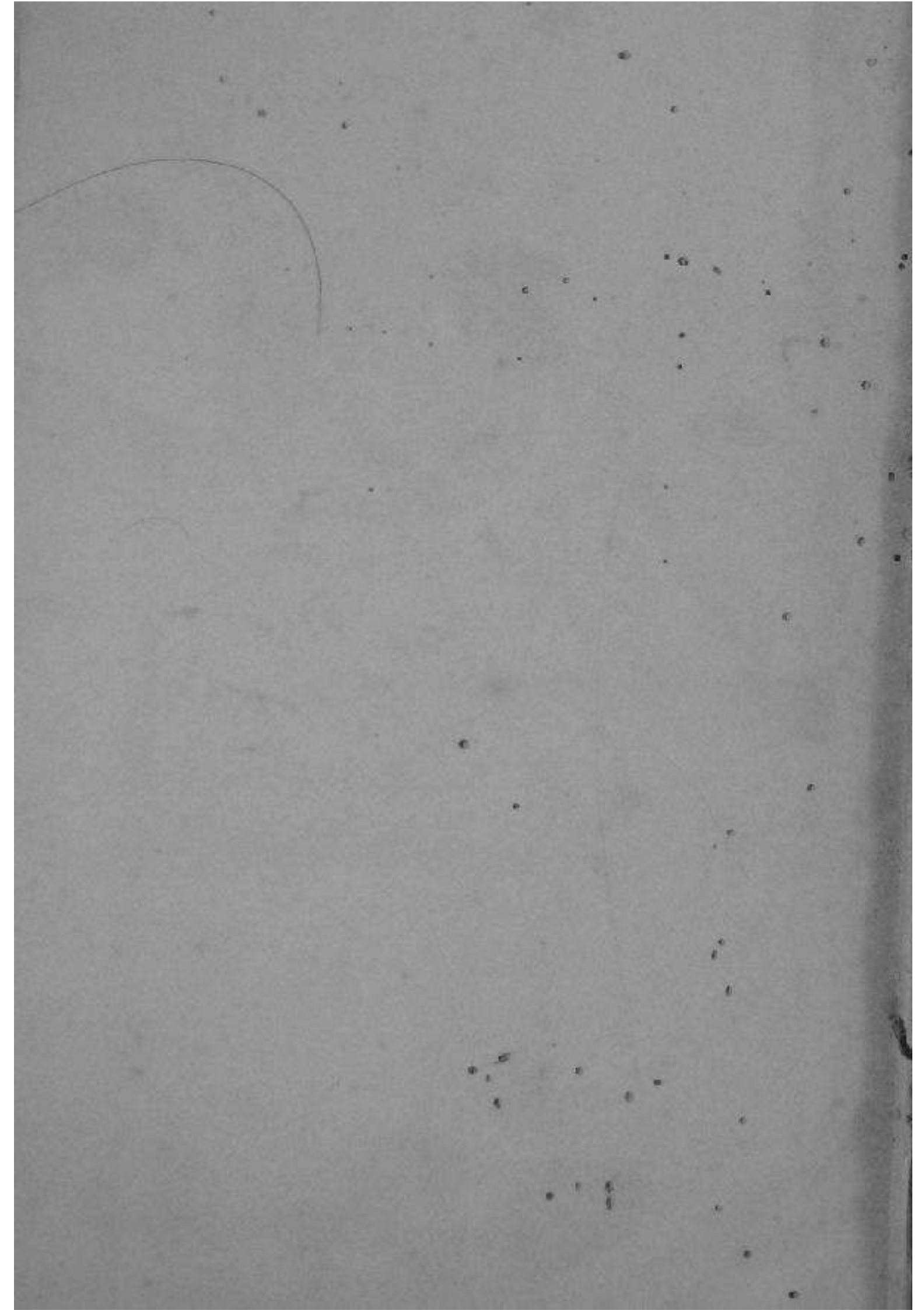
பேரா.	வரி.	அசுத்தம்.	சுத்தம்.
1383	8	இலங்காசிற்கும்	இலங்காசிற்கும்.
"	13	சுரூபு	சுரூபு
1393	33	மார்பிலே	மார்பிலே
1405	17	எனக்கு	எனக்கு
1409	25	ஆதிக்கமெதன்ன	ஆதிக்கமெதன்ன
1416	13	கண்டரன்	லோகதர்ஸம்பண்ணினுள்
1417	27	பாசவதவிஷய	பாசவதவிஷய
1454	16	இழந்தெனென்	இழந்தெனென்
1471	30	கண்செறி-குழாய்முடியாய்	கண்செறி-குழாய்முடியிட்ட டாப்போலையாய்
1474	29	பதவுரைண்டிருக்கிறது	மாதவன்-ஸ்ரீயப்பதியாய்
1483	17	ஆயிற்று	ஆயிற்று.
"	20	பெண்ணுயிர்க்கிரங்குமோ	பெண்ணுயிர்க்கிரங்குமோ
1484	15	பிரியல்	பிரியில்
1487	22	உதவாதொழுகிறான்	உதவாதொழுகிறான்
1488	26	பாஸ்பர	பாஸ்பர
1490	21	ஆய்-ஆகிவிட்டது	ஆய்-உன்டானதாய் (என் கேபாறுக்கிறது)
1491	24	பகலிகளானதுகள்	பகலிகளானவை.
1515	2	மருதுகளானவை	மருதுகளானவை.
"	5	யுத்தம்பண்ணி	யுத்தம்பண்ணி,
1529	7	(வெட்டிஎயிற்றும்)	துணித்தபிறக்கும்
1543	7	செருகீர்	செருகீர்
"	24	வேல்வலவன்-வேலாயுதத் தைவலது நிருக்கையி லுடையரால்	வேல்வலவன்-வேல்வைவந் நிருக்குமவரான
1580	17	சிலையினால்-பாணத்தால்	சிலையினால்-ததுஸ்ஸினால்
1588	13	வாழியரோ-பல்லாண்டு சொல்லப்படுமவரோ?	வாழியரோ-பல்லாண்டு ன்று சொல்லப்படுவது, 'அரோ' என்பது அகைசத் சொல்
1657	19	வெண்ணுகளைந்து	வெண்ணுகளைந்து

பேர்து.	வ.ப.	அசுத்தம்.	சுத்தம்.
1656	26	ஸம்ருதிவிஷய	ஸம்ருதிவிஷய
1666	27	வசிகரித்த	வசிகரித்த சீண்ணபிராஜு டைய
1694	14	வல்லையாய	வல்லையாய
1698	2	ஸ்தாநமாசை	ஸ்தாநமாசை
1699	4	இறைவராய்	இறைவராய்
1707	18	தேசம்	தேசம்.
"	22	தேனிணுடைய	தேனிணுடைய
1717	11	புனைவளர் பூம்பூம்	புனைவளர் பூம்பூம்
1720	18	தோத்திருக்கிற	தோத்திருக்கிற
1721	30	என்றதுக்கு	என்றதுக்கு
1729	8	சுரேஸ்ரஸகக்	சுரேஸ்ரஸகக்
"	12	எங்கென்றமிறை	எங்கென்றமிறை
1738	6	விளங்கனி	விளங்கனி
1826	13	படைத்திட்டி-ஸ்ருஷ்டி த்தது, அது-அவைகளா ளவை	படைத்திட்டி-ஸ்ருஷ்டி த்தது, (அவை)
"	31	ஸ்ருஷ்டித்தது	ஸ்ருஷ்டித்தது
"	36	முன்னாள் இவ்வையம் படைத்திட்டி, அது உய்யும்படியாக "தனக் காக்க"	"முன்னாள் இவ்வையம் படைத்திட்டி-உய்யும் படியாக, தனக்காக்க"
1827	1	தானிட்டவழக்காக்க வென்ன. (தெனியா வித்யாதி)	தானிட்டவழக்காக்க. (என் னத் தெனியாவித்யாதி).

சுத்தாசுத்தம் முற்றிற்று.

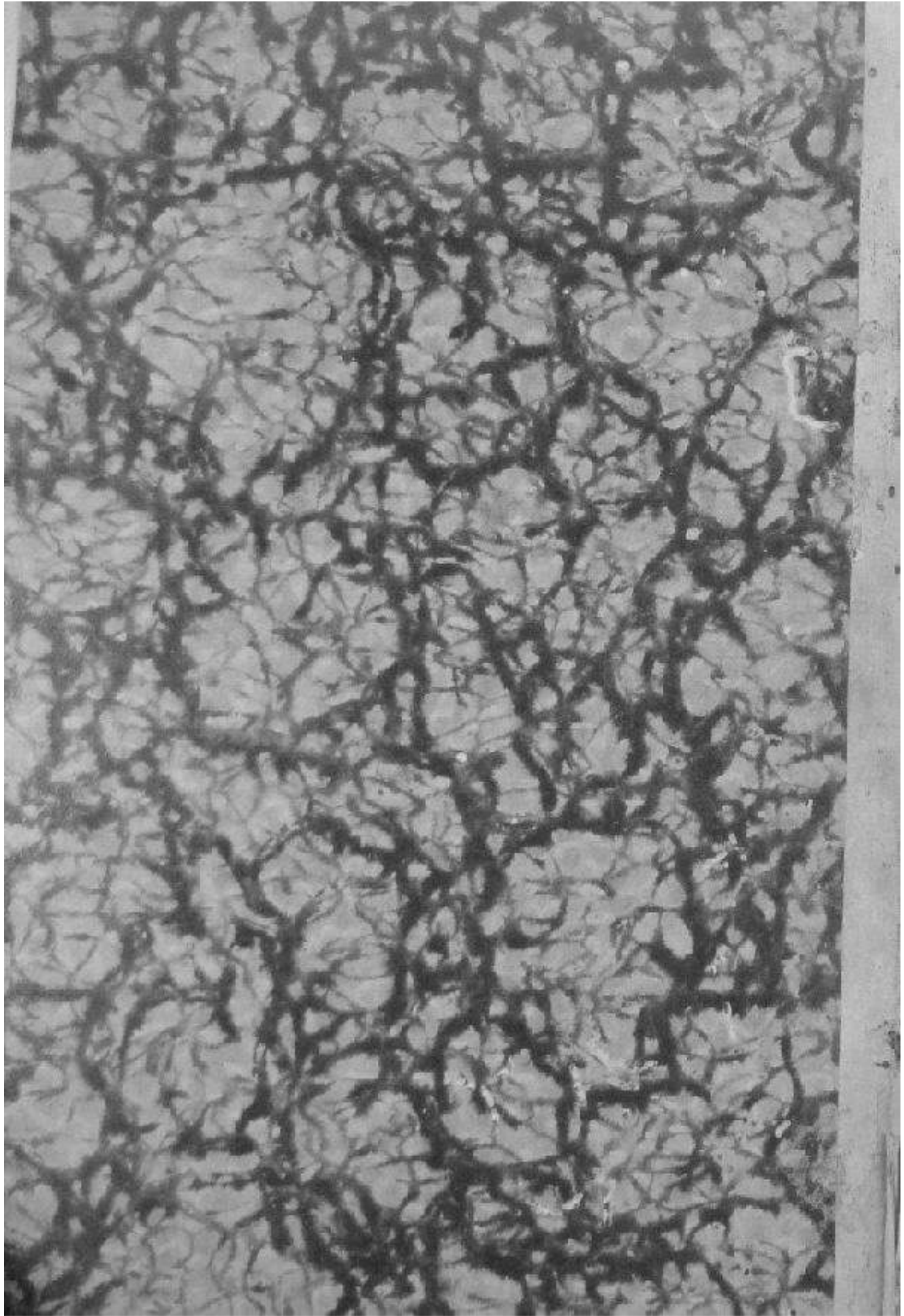

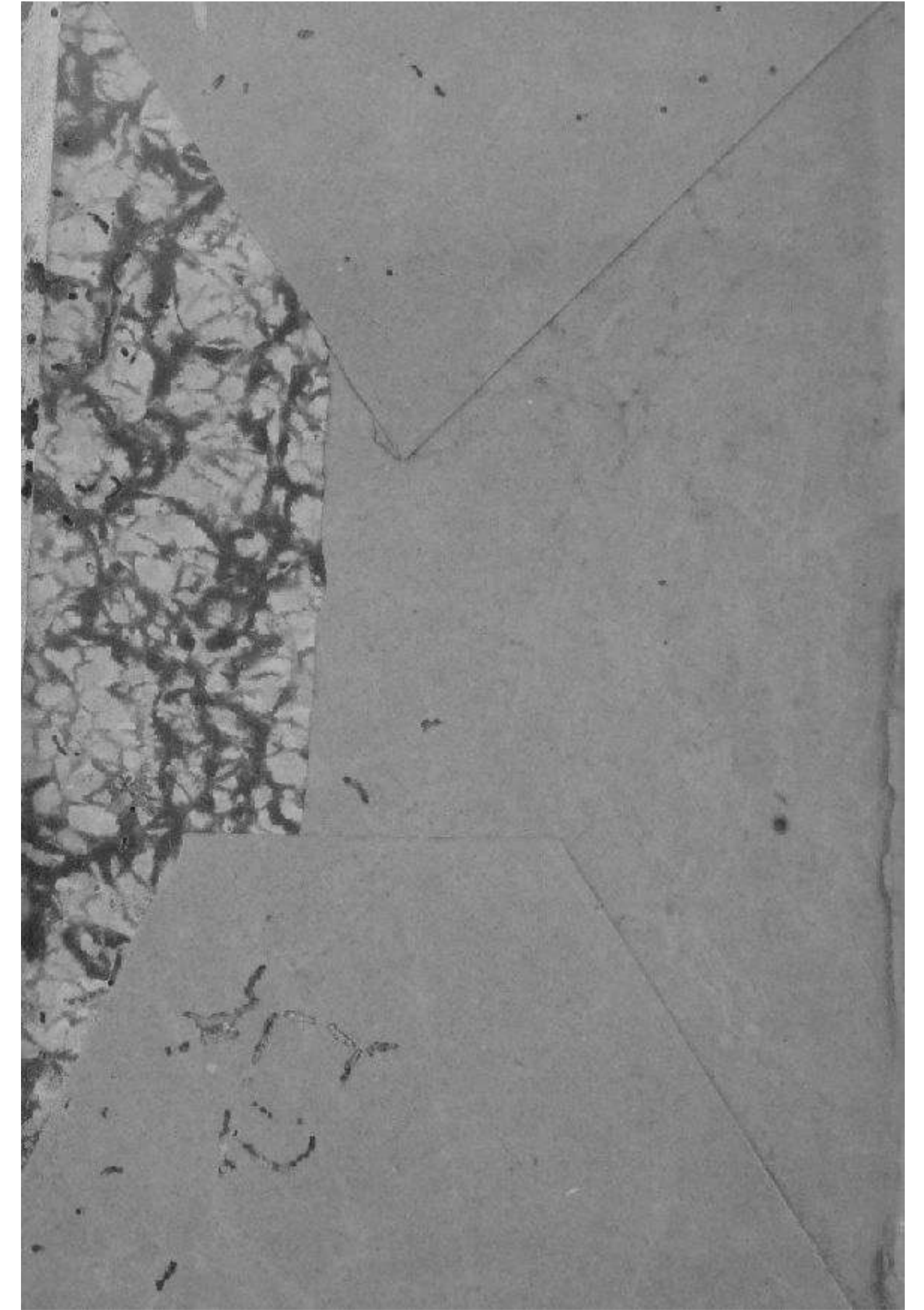

6441

3

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books

and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொல் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை